

ХЕНРИ ФОРД

ИНТЕРНАЦИОНАЛНИТЕ ЕВРЕИ:

**най-наболелият
световен проблем**

Статии от известния американски индустриалец, публикувани за първи път през 1920 година във вестник “Дизърборн Индепендънт” – периодичното издание на “Форд Мотор Къмпани”.

(със съкращения)

**ЖАРАВА
2002**

Henry Ford
The International Jew:
the World's Foremost Problem

Reprinted 1995
by
CPA BOOK PUBLISHER
P. O. Box 596
Boring, Oregon 97009

© Галин Йорданов, превод

Единственото изявление, което се чувствам задължен да направя във връзка с Протоколите, е, че те пасват идеално на всичко, което става наоколо.

Хенри Форд

СЪДЪРЖАНИЕ

БОРБА ЗА ДУШАТА НА

ЕВРЕЙСКИЯ НАРОД от Уинстън Чърчил

ПРИКАЗКА ЗА ЧОВЕКА, КОЙТО УЗНА ЩО Е СТРАХ
(вместо предговор)

ПРЕДГОВОР към изданието от 1952 г.

ПРЕДГОВОР от автора

1. ИСТОРИЯ НА ЕВРЕИТЕ В СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ

2. АСПЕКТИ НА ЕВРЕЙСКОТО ВЛИЯНИЕ

3. ПРЕСЛЕДВАНИ ИЛИ ПРЕСЛЕДВАЧИ

4. НАЦИЯ ЛИ СА ЕВРЕИТЕ?

5. ЕВРЕЙСКАТА ПОЛИТИЧЕСКА ПРОГРАМА

6. ВЪВЕДЕНИЕ В ЕВРЕЙСКИТЕ ПРОТОКОЛИ

7. КАК ЕВРЕИТЕ ИЗПОЛЗВАТ ВЛАСТТА

8. ЕВРЕЙСКОТО ВЛИЯНИЕ В АМЕРИКАНСКАТА
ПОЛИТИКА

9. БОЛШЕВИЗЪМ И ЦИОНИЗЪМ
 10. ЕВРЕЙСКОТО ПРЕВЪЗХОДСТВО В ТЕАТЪРА И КИНОТО
 11. ЕВРЕЙСКИЯТ ДЖАЗ СТАВА НАША НАЦИОНАЛНА МУЗИКА
 12. АЛКОХОЛ, ХАЗАРТ, ПОРОК И КОРУПЦИЯ
 13. НАЙ-НАБОЛЕЛИЯТ СВЕТОВЕН ПРОБЛЕМ
 14. ВЛАСТТА НА ЕВРЕЙСКИТЕ ПАРИ – ОТ АЛФАТА ДО ОМЕГАТА
 15. БОРБАТА ЗА КОНТРОЛ НАД ПРЕСАТА
 16. ДЪРЖАВАТА “ВСЕЮДЕЯ”
- ПРИЛОЖЕНИЯ

A Struggle for the Soul of the Jewish People
by the Rt. Hon. Winston Churchill
(Illustrated Sunday Herald, February 8, 1920)

БОРБА ЗА ДУШАТА НА ЕВРЕЙСКИЯ НАРОД

от Уинстън Чърчил

(*"Илустрейтид Сънди Хералд", 8 февруари, 1920 г.*)

Някои хора харесват евреите, други – не; обаче никой мислещ човек не би се усъмнил във факта, че те безспорно са най-забележителната и удивителна раса, появявала се някога на света.

Дизраели, евреинът премиер-министър на Англия и водач на партията на консерваторите, който винаги е бил верен на своята раса и горд с произхода си, казал при един известен случай: "Господ се занимава с нациите, както нациите се занимават с евреите". Естествено, ако се вгледаме в мизерната държава Русия, където от всички държави по света евреите са били най-зле третиращи, и я противопоставим за контраст с богатствата на нашата собствена страна, която сякаш провидението е опазило от всички грозящи опасности на тези времена, ние трябва да признаем, че нищо от случилото се досега в световната история не е в разрез с увереното твърдение на Дизраели*.

* Син на писателя Исак Д'Израели (1766–1848), автор на "Куриози в литературата", 1791 г., Бенджамин Дизраели (1804–1881) носи титлата Първи дук на

ДОБРИТЕ И ЛОШИТЕ ЕВРЕИ

Борбата между доброто и злото, която непрекъснато се води в душата на човек, никога не стига до такава интензивност, както при еврейската раса. Дуалистичната природа на човечеството никъде не е по-силно или по-явно изразена. Ние дължим на евреите в християнството цялата система от етични принципи, която – дори тази система да е изцяло отделена от свръхестественото – може да се нарече по най-категоричен начин най-ценното притежание на човечеството и да се определи като струваща колкото плодовете на всичките ни останали мъдрост и познания, събрани заедно. Върху тази система и чрез тази вяра бе изградена от руините на Римската империя цялата днешна цивилизация.

А може да се окаже, че тази същата изумителна раса в настоящия момент е в процес на създаване на друга система от морални и философски понятия – толкова рушителна, колкото християнството бе съзидателно – която, ако не ѝ бъде попречено, би разрушила безвъзвратно всичко, станало възможно и съществуващо благодарение на християнството. Изглежда сякаш божиите истини за Христос и Антихриста имат съдбата да произхождат и съжителстват у едни и същи хора, а тази странна и загадъчна раса е била избрана за едно върховно потвърждение както на божественото, така и на дяволичното.

Бийкънсфийлд. Влиза в Парламента през 1837 г. и става водач на Торите. Избират го за премиер през 1867 г. и веднага дава политически права на 2 милиона души. Вторият му премиерски мандат (1874–1880) се отличава с агресивна външна политика – анексира островите Фиджи (1874) и Трансваал (1877), воюва срещу Афганистан и срещу зулусите (1878–1879). Купуването на контролния пакет акции на Суецкия канал укрепва британското присъствие в Средиземноморието. След руско-турската война убеждава Турция да отстъпи Кипър на Великобритания, а с Берлинския договор намалява влиянието на Русия на Балканите. С романите си “Конингсби” (1844), и “Сибил” (1845), заема място в английската литература. – бел. прев.

“НАЦИОНАЛНИ” ЕВРЕИ

Няма по-голяма грешка от това да прикачиш на произволно избран отделен индивид определен дял от разпознавателните качества, съставляващи характера на една нация.

Съществуват всякакви хора – добри, лоши и в най-голямата си част безразлични – във всяка раса и държава. Най-неправилно би било да се откаже на индивида, с оглед на расата или произхода му, правото да бъде преценяван според неговите лични заслуги и поведение. При хора със странен ген като евреите, контрастите са много по-явни, крайностите по-широко разграничени, настъпващите последици – по-критични.

В настоящия съдбовен период има три главни направления в политическите схващания сред евреите, две от които са обнадеждаващи до много висока степен за човечеството, а третото е крайно рушително.

Първо, има евреи, които, живеейки в коя да е държава по света, идентифицират себе си с тази държава, вписват се в нейния национален живот и – оставайки верни на своята религия – разглеждат себе си като граждани, в най-пълния смисъл на думата, на държавата, която ги е приела. Такъв един евреин, живеещ в Англия, би рекъл: “Аз съм англичанин, изповядвам еврейска религия”. Това е стойностно схващане и е полезно в най-висша степен. Ние във Великобритания знаем, че по време на голямата война влиянието на онези, които могат да бъдат наречени “национални” евреи по всички краища на света, бе насочено предимно на страната на Алианса. А в нашата собствена армия войниците евреи се представиха съвсем достойно – някои постъпиха доброволно, други получиха кръст за храброст “Виктория”.

Националните евреи в Русия, въпреки несгодите, които са изтърпели, съумяха дори да изиграят достойна и полезна роля в националния живот на държавата. Като банкери и индус-

триалци, те енергично подпомогнаха развитието на руските икономически ресурси и бяха начело на създаването на онези забележителни организации – руските кооперативни общества. В политиката техният принос бе отдаден предимно на либералните и прогресивни движения и те бяха сред най-ревностните поддръжници на дружбата с Франция и Великобритания.

“ИНТЕРНАЦИОНАЛНИТЕ” ЕВРЕИ

В драстичен противовес на цялата тази сфера от добронамерени еврейски усилия влизат кроежите на “интернационалните” евреи. Поддръжниците на този зловещ заговор са предимно хора, изплували от несретното население на държави, в които евреите са преследвани на расова основа. Повечето, ако не и всички, са загърбили вярата на техните предци и са изключили от съзнанията си всякакви духовни надежди за отвъдния свят. Това движение сред еврейството не е ново. От времето на “Спартак” (Адам Вайшоп*) до Карл Маркс и дори до Троцки в Русия, Бела Кун** в Унгария, Роза Люксембург*** в Германия и Ема Голдман**** в САЩ тази световна конспирация за събаряне на цивилизацията и изграждане на общество на базата

* Адам Вайшоп е съзателят на организацията от масонски тип “Илюминати”, считана от някои автори за предвестник на комунистическите партии – бел. прев.

** Бела Кун (1886– ?), унгарски комунист, оглавил коалиционното правителство на комунистите и социалдемократите (1919), установява “диктатура на пролетариата”, създава “червена армия” и нахлува в Словакия, откъдето бива изгонен от Алианса. След като бива разгромен от румънските интервенти, избягва в чужбина. Според непотвърдени слухове, Кун е умрял в руски затвор по време на чистките от 30-те години. – бел. прев.

*** Роза Люксембург (1870–1919), родена в Полша ораторка и писателка, издигнала се до ръководна позиция в Социалдемократическата партия. Заедно с Карл Либкнехт основават партията “Спартак” по време на Първата световна война, която след 1918 г. трансформират в Германска комунистическа партия. Арестувана е по време на “спартакистки” вълнения през 1919 г. и заедно с Либкнехт биват убити от войниците, които ги карали към затвора. – бел. прев.

**** Ема Голдман (1869–1940), американска анархистка, родена в Русия. Речите ѝ привличат вниманието на широката общественост. Попада в затвора за пропагандиране на контрола над раждаемостта (1916) и за противопоставяне на закона за военната повинност (1917). Депортирана е същата година в Съветска Русия, откъдето заминава през 1921 г. – бел. прев.

на застой в развитието, завист и неприязън, и невъзможно “равенство”, непрестанно е укрепвала и се е разраствала. Тя е оказала – както съвременната писателка г-жа Уебстър (Сър Уинстън Чърчил визира книгата “Тайни общества и подривни движения” на английската авторка Неста Уебстър, която ИК “Жарава 2002” е включила в плана си за 2002 г. – бел. ред.) така добре описа – определено значима роля в трагедията по време на Френската революция. Тази конспирация е в основата на всяко подривно движение през XIX век, а сега най-сетне тази банда от особени личности, събрани от подземния свят на големите градове в Европа и Америка, сграбчи руския народ за косите и се превърна на практика в неоспорим господар на тази огромна империя.

ЕВРЕИ – ТЕРОРИСТИ

Няма нужда да се преувеличава ролята, изиграна в създаването на болшевиизма и в действителното осъществяване на руската революция от страна на тези интернационални евреи, повечето от които са атеисти. Със сигурност тази роля е огромна – по-голяма, отколкото на всички останали. С изключение на Ленин, болшинството от водещите фигури са евреи. Нещо повече, началното вдъхновение и движеща сила идат от еврейските водачи. Ето защо Чичерин, който е чист руснак, бе засенчен от подчинения му Литвинов, а влиянието на руснаци като Бухарин или Луначарски не може да се сравни със силата на Троцки или Зиновиев – диктаторът на “Червената цитадела” (Петроград), или на Красин и Радек – всичките евреи. В съветските институции преобладаващото присъствие на евреи е удивително. Значителна, ако не и наистина основна роля в системата за терор, прилагана от Извънредната комисия за борба с контрареволуцията (ЧК – бел. прев.), се изпълнява от евреи, а в някои особено забележителни случаи и от еврейки. Същата зловеща практика се осъществява от евреи през краткия пери-

од, в който Бела Кун управляваше Унгария. Същият феномен присъстваше в Германия (особено в Бавария), докато на тази лудост ѝ бе позволявано да се храни с временната угнетеност на германския народ. Макар във всичките тия държави да има много неевреи, които са лоши, колкото най-лошите от еврейските революционери, участието на последните в пропорция към техния общ брой е удивително.

“ЗАЩИТНИК НА ЕВРЕИТЕ”

Излишно е да се отбелязва, че най-силните страсти в желанието за мъст се разгарят сред руския народ. Докъдето можеше да достигне властта на генерал Деникин*, на еврейското население бе оказвана протекция и бяха полагани неимоверни усилия от страна на офицерите му да бъдат предотвратени репресиите и разчистванията на сметки. Дотолкова генералът се бе застъпил сериозно за своята идея, че пропагандата на Петлюра срещу него го обяви за “защитник на евреите”.

Госпожиците Хийли, племеннички на г-н Тим Хийли, споделяйки своите лични преживявания в Киев, заявиха, че не са били малко случаите, в които офицери, допуснали репресии срещу евреи, са били понижавани в чин и изпращани на фронта. Обаче ордите разбойници, с каквито се напълни необятната Руска империя, не се колебаят да утолят жаждата си за кръв и отмъщение за сметка на невинното еврейско население, щом им се отвори възможност. Бандитът Махно, шайките на Петлюра и Григориев, отбелязващи присъствието си чрез най-зверски кръвопролития, навсякъде срещат от страна на полу-гневно, полуобъркано местно население готовност да подкрепи антисемитизма в неговите най-лоши форми.

Фактът, че в много от случаите еврейски интереси и еврейски светини биват отминавани от болшевиките, въпреки тяхната

* Деникин, Антон Иванович (1872–1947), руски генерал, командвал антиболшевишките сили в Южна Русия в периода 1918–1920 г. – бел. прев.

универсална враждебност, все повече кара хората да свързват еврейството в Русия със злодеянията, които се вършат там. Това е несправедливо спрямо милиони безпомощни хора, повечето от които сами страдат от революционния режим. Затова става особено важно да се насърчава и развива всяко движение с явно еврейско присъствие, което води твърдо настрана от подобни фатални асоциации. И тъкмо тук ционизмът има толкова дълбоко значение за целия свят в наше време.

ДОМ ЗА ЕВРЕИТЕ

Ционизмът предлага трета сфера на политически схващания сред еврейската раса. В рязък контраст с международния комунизъм, той дава на евреина една национална идея от особено важно естество. На британското правителство му се удаде, като резултат от завоюването на Палестина, възможността и отговорността да осигури на еврейската раса от цял свят дом и център за национален живот. Държавническият и исторически усет на г-н Балфор* му подсказаха да се вкопчи в тази възможност. Недвусмислени декларации отразиха политиката на Великобритания. Напористите усилия на д-р Вайсман, защитникът на ционисткия проект, подкрепян от много от най-изтъкнатите британски евреи и от целия авторитет на лорд Аленби, са насочени изцяло към постигане на успех в това вдъхновяващо движение.

Разбира се, Палестина далеч не е достатъчна по площ да подслони по-голямата част от еврейската раса, нито пък повечето от националните евреи биха пожелали да отидат там. Обаче, както може би ще се случи, вероятно ще доживеем да видим на

* Балфор, Артър Джеймс (1848–1930), британски държавник и философ, консерватор. Наследил чичо си, лорд Солзбъри, като премиер (1902–1905) и секретар по външната политика (1916–1919), той представя Великобритания на първата среща на Лигата на нациите през 1920 г. и издава през 1917 г. знаменитата декларация, с която британското правителство дава на евреите Палестина, без оглед на гражданските и религиозни права на нееврейското население, живеещо вече там. – бел. прев.

бреговете на река Йордан еврейска държава под протекцията на британската корона, която би побрала около 3-4 милиона евреи. Това би било събитие в човешката история, което от всякаква гледна точка ще бъде положително и ще влезе в специална хармония с най-истинските британски интереси.

Ционизмът вече се превръща във фактор сред политическите конвулсии на Русия с мощно конкурентно влияние в болшевишките кръгове, мечтаещи за интернационална комунистическа система. Нищо не би могло да е по-важно от гнева, с който Троцки напада ционистите изобщо, а и в частност д-р Вайсман. Зловещите му прозрения не оставят и сянка на съмнение, че кроежите му за световна комунистическа система под еврейско господство биват директно осуетени и възпряни от този нов идеал, който събира и насочва енергията и надеждите на еврейството във всяка държава към една по-проста, по-истинска и далеч по-лесно постижима цел. Борбата, която сега започва между ционистите и болшевишираните евреи, на практика се свежда до борба за душата на еврейския народ.

ДЪЛГ НА ЛОЯЛНИТЕ ЕВРЕИ

От особена важност при тези обстоятелства, в които се намират националните евреи във всяка страна, бидейки лоялни към държавата, дала им подслон, е да се изразяват открито при всяка възможност, както много от тях вече сториха в Англия, и да заемат достойна роля във всяко мероприятие, имащо за цел борбата с болшевишката конспирация. По този начин те биха били способни да изчистят опетнената чест на еврейството и да покажат ясно пред целия свят, че болшевишкото движение не е чисто еврейско, а се отхвърля яростно от огромната маса евреи.

Обаче само едно негативно отношение към болшевишката, в което и да е направление, не е достатъчно. Както в моралната, така и в обществената сфера, има нужда от позитивни и при-

ложими алтернативи, а изграждането по най-бърз начин на еврейски национален център в Палестина, който да се превърне не само в убежище на потиснатите от злочестите държави в Централна Европа, но който също да бъде символ на ционистката сплотеност и храм на еврейската слава – ето каква задача е поставена и очаква благословия.

ПРИКАЗКА ЗА ЧОВЕКА, КОЙТО УЗНА ЩО Е СТРАХ

(В МЕСТО ПРЕДГОВОР)

Имало едно време момче, което едва 15-годишно напуснало родната си ферма край Диърборн, щата Мичиган, САЩ.

То отпрашило за Детройт и се цанило за чирак в някаква работилница. Твърде скоро го изгонили, но окото на момъка не трепнало. Заловил се да поправя часовници, сетне – корабни двигатели. Ала най-силно го привличали автомобилите. Едва изпълнил 33, завършил първата си експериментална кола. На 45 бил на път да стане най-богатият човек на света, след като създал прочутия “Модел Т”. А щом наближил 60-те, се оказал първият милиардер в историята, но... един унижен човек, чиито капитали, бизнес и живот били заплашени. Това е приказката за Хенри Форд – “краля на автомобилостроенето”. Тя завършва безславно, с молба до един немски издател. В нея гордият някога изобретател на конвейера моли да бъде спряно разпространението на негова книга. И изтъпява справедливите упреци в страхливост и малодушие, с които му отвърща издателят. Явно някаква страшна сила става причина за опозоряването на магната. Нейното име се мъдри върху корицата на книгата му. Самата нея държите в ръцете си.

Всъщност кулминацията на падението на Хенри Форд настъпва през 1924 г. Четири лета по-рано Съединените щати са осеяни с предизборни клубове, чието мото е “Форд за президент”! Популярността му е огромна. Неговите схващания за капитализма и благополучието на нацията, възгледите му за труда и капитала, се приемат като внушения свише. Едни от

първите изследвания на общественото мнение, проведени през 1923 г., показват, че той се радва на далеч по-висок рейтинг от тогавашния държавен глава Уорън Хардинг. И неочаквано всичко свършва 12 месеца по-късно. На върха на славата си, на крачка от портала пред Белия дом, Форд обявява, че се оттегля и прехвърля доверието си на Калвин Кулидж. Някаква тайна власт го кара да напусне надпреварата и да се отдаде на бизнеса си. Нейната мощ принуждава най-богатия човек на планетата да трепери за семейството си. Отричайки се от своите консервативни разбирания, Форд започва да подпомага финансово разни либерални фондации. А тъкмо с развращаващия либерализъм се е борил дотогава! И всичко се крие в страниците на появилата се на бял свят през 1921 г. книга “Интернационалните евреи”.

Такова могъщество ли притежават евреите, е логично да се запитате? Ще ви отговоря, като преразкажа разговор между Йосиф Сталин и маршал Георгий Жуков. В разгара на Втората световна война пълководецът споделя с главнокомандващия, че “Ватикана разполага с огромно влияние.” “Колко дивизии има папата?”, пита генералисимусът. И се залива от характерния си, тих кикот. Днес Сталин е лош спомен, но Ватиканът отново оказва сериозно въздействие върху хода на световните дела. В замяна на това съществува Държавата Израел, която Хенри Форд, слава Богу, не доживя да види. Комунистическият интернационализъм е заменен от глобализма. Атеистите се превъплътиха в ревностни защитници на религията. Борците срещу капитала за една нощ преобърнаха миросгледа си. Сега те са убедени частни предприемачи. Конкуренцията постепенно се замества от окрупняването на най-големите компании и превръщането им в планетарни. Държавният суверенитет, традициите и обичаите на отделните нации са изцяло пренебрегнати. Правителствата са без значение. Господства самотна световна свръхсила, а вече и децата разбират, че Земята се управлява от единствен център, когото Форд нарича в книгата си “Новия Йерусалим”.

СЕМИТ СРЕЩУ СЕМИТА

“Интернационалните евреи” представлява сборник статии, в които Хенри Форд коментира Протоколите на ционските мъдрещи. Вече сто години продължава спорът около автентичността на този свитък заповеди, планове и намерения, издадени за първи път през 1897 г. в Русия от някой си Степанов. Стават популярни благодарение на професор Сергей Нилус, който ги обнародва в по-масов тираж през 1901 г. в Москва. На практика, десетилетие по-рано става известно, че министърът на външните работи генерал Шеревин включва в мемоарите си същите протоколи. Попаднал под влияние на богати евреи, твърде уплашен, крие находката до самата си кончина. Той завещава своите спомени, включително протоколите, на император Николай II. Отдавна е потвърдено, че това са документи, чийто произход не буди съмнение. Разбира се, доказателствата се отхвърлят от войнстващите последователи на юдаизма (доста люде, възприемащи се като евреи, не отричат съществуването им – б.а.). Те постоянно удрят по масата с единствения им коз – антисемитизма.

Има ли антисемитизъм? За да бъде намерен отговорът, трябва да бъде обяснено понятието. Семитски (по-правилно – шемитски, – б.а.) са народите, произлезли от сина на Ной – Сем. Те включват араби и най-общо наричаните евреи (макар да става дума за 12 племена – б.а.). Не случайно сегашният палестински лидер Ясер Арафат използва всеки случай, за да припомни този нарочно забравян факт на израелските ръководители. Преди близо три години в САЩ, след финала на поредния кръг от преговори между двете враждуващи страни в Близкия изток, той се обърна към тогавашния министър-председател на Израел Йехуд Барак с английското “cousin” (братовчед). Това се случи пред погледите на американския президент Бил Клинтън и стоящата от дясната му страна първа дипломатка

Мадлин Олбрайт. И бе предавано пряко по куп телевизии. Неотдавна, при участието си в популярно телевизионно предаване, българският външен министър от еврейски произход Соломон Паси потвърди, че се разбира отлично с либийските управници, понеже са “първи братовчеди”.

В такъв случай антисемит означава “човек, който мрази арабите и евреите”. Както вече се убедихме, става дума за братовчеди. Следователно изводът е, че понятието се отнася за един народ. Добре, но едва ли някой мрази арабите повече от евреите и обратно. Те воюват помежду си близо век. С други думи, братоубийстват. Макар да иде реч за междучовешки отношения, в случая могат да бъдат приложени точните математически методи. И да бъде изведено заключението, че евреите и арабите са най-големите антисемити!

Нека се вгледаме в някои “откровени антисемити”, според представите, насаждани от ционистите. “Преди Хитлер най-голям антисемит бил първият главен инквизитор и папски Велик инквизитор Томас Торкемада, който играл главната роля при прогонването на евреите от Испания. Но Торкемада се оказал полуевреин и даже – обрязан. Братът на баща му, кардинал Хуан Торкемада, бил чистокръвен покръстен евреин. Приемник на Торкемада станал главният инквизитор Диего де Деса, чистокръвен евреин, приел кръста... В еврейските енциклопедии отломката на равини Карл Маркс е регистриран като ярък антисемит, ненавиждащ евреите. Преди всичко той ги обвинявал във всички грехове на капитализма. Карл Маркс наричал своя най-близък съратник и също евреин Фердинанд Ласал “еврейски негр”. В писмо от 30 юли 1862 г. писал, как “от формата на главата и косата му е свършено очевидно, че произхожда от негрите, които се присъединили към Мойсей по пътя извън Египет, освен ако майка му или баба му не са преспали с чернокожи”... Най-умният и активният антисемит в САЩ, според обичая, е покръстеният евреин Вениамин Фридман... Началникът на Гестапо Химлер е полуевреин. Дясната ръка на Химлер – Хайдрих, също е полуевреин. И специалистът по “окончателното решаване на еврейския въпрос” Адолф Айхман,

вкарвал евреите в газовите камери, както се говори, има същото потекло... Вождът на английските фашисти сър Осуалд Мосли бил женен за внучката на чикагския еврейин-милионер Леви Лейтър. Главният антисемит на Полша, генералът от службите за сигурност Мочар, сам имал жена еврейка и две деца полуевреи. Освен това мащехата му била еврейка. Оттам и полусестра му Ирмина – също полуеврейка. (Григорий Климов – “Протокол советских мудрецов”, издателство “Советская Кубань”, Краснодар, 1995 г.). Д-р Иван Дочев, водачът на Съюза на българските национални легиони, патриотична организация, обвинявана от комунистите в антисемитизъм, след като емигрира в САЩ, се жени за еврейка.

Владимир Жаботински (един от ционистките герои, за който става дума по-нататък – б.а.) в 1905 г. написа: “Като довод за ционистка агитация, антисемитизмът, особено “изведеният в принцип”, разбира се, е твърде удобен и полезен.” (Григорий Климов – “Протокол советских мудрецов”, издателство “Советская Кубань”, Краснодар, 1995 г.). Искам да обясня, че на света се натрапва едно измислено, изкуствено понятие. То влиза в употреба, когато някой пречи на изпълнението на ционистката идея и планове, регистрирани в Тайните протоколи. Ето какво гласи част от Деветия от тях: “Сега, ако някои държави издигат протест срещу нас, то това е формално и по наше усмотрение и заповед, тъй като техният антисемитизъм ни е нужен за управлението на нашите по-малки братя.” Доколко тези протоколи са реални, следва да се убеди всеки, който се запознае със съдържанието им. Записаните програми в тях се осъществяват с безупречна точност. Последният век спокойно може да бъде исторически разглеждан като епоха на реализиране предначертаното от ционските мъдреци. В мрачния калейдоскоп на осъществените им планове ще зърнете световните войни, комунистическото робство и ерата на националсоциализма, изграждането на мегакомпаниите чрез обединяване на капитали, съсредоточаването на финансовите ресурси в изключително ограничен кръг собственици, предимно от една народност, възникването на еврейската държава върху “изконните библейски

територии” и последвалото обособяване на един планетарен властови център, въвеждането на “новия световен ред” и т.н.

Първоначалното отношение към протоколите е противоречиво дори в руските монархически среди. Огорченията се групат върху главата на професор Нилус, обвиняван в какви ли не грехове. Едва в 1911 г. публицистът Лев Александрович Тихомиров, сам задълго настроен скептично, признава: че “самият живот го подтиква към правилното прочитане на документа”. Той отбелязва присъствието на “съмнителни моменти”, но вече ги отдава на стремежа към прикриване личността на “изменника”, който издава масонската тайна. Докато работи в Държавния архив на Руската федерация, нашият съвременник Олег Платонов попада напълно случайно на творба от 1904 г. Тя е озаглавена “Тайната политика. Начините на действието ѝ и резултатите, постигнати от нея с помощта на науката и либерализма. Сборник речи, произнесени на събранията на ръководителите на ционизма”. Поради липса на място, не се спирам на съдържанието на находката. Струва си да спомена само, че документът в значителна част повтаря записаното в “Протоколите на ционските мъдреци”. Достатъчно доказателства за истинността им може да открие всеки, решил да се запознае с обемните трудове на Платонов*.

Ционистите се мъчат да оборят оригиналността на протоколите така, както не признават правдата за Исус Христос. В това е заключено едно от собствените им проклетия. Схванали престъплението си след Възкресението на Сина човешки, те залагат на борбата с Истинния Бог и последователите му православни християни. В Закона съзират корените на силата си. И, като се основават на него, вече две хилядолетия се стремят към световното господство. А какво е Законът? Сборникът от петте книги на Мойсей (Моше – б.а.), които са част от Стария завет. Доколко са истински?

Английският изследовател на религиите Алън Алфорд отбелязва в своя труд “Когато боговете слязоха”**: “Това

* Вж. Олег Платонов – “ТЕРНОВЫЙ ВЕНЕЦ РОССИИ – Загадка Сионских протоколов”, издателство “Родник”, Москва, 1999 г.

** Издателство “Гутуранов и син”, София, 2002 г.

(преселението на евреите в Ханаанската земя – б.а.) ни води към въпроса за датата на съставяне на Стария завет... Но никой със сигурност не знае кога е станало. Сигурно е също така, че никой не знае какви поправки, ако има въобще някакви, са направени впоследствие във вече съставения сборник от книги... Защо произходът на Стария завет представлява такава загадка? Причината се намира във факта, че той е изместил всички предишни писания на евреите. По този начин ние не притежаваме “ревизионна следа” от предишни текстове, които бихме могли да сравним и противопоставим, с цел да разберем как са се развивали техните идеи през вековете.” И по-нататък: “Сега не бих искал по никакъв начин да критикувам Библията. Вероятно е по-правилно да критикуваме самите себе си, защото сме били толкова наивни, та да мислим, че еврейските свещеници наистина биха изложили своите свещенически тайни в писмена форма, така че всеки да ги види.”

Тъкмо от тази “истинска книга на книгите” ционистите черпят аргументи, за да обосноват своята предопределеност. Защото те провъзгласяват евреите за “богоизбран народ”?! “Понеже вие сте люде свети на Господа вашия Бог; вас избра Господ вашия Бог да бъдете нему собствен народ измежду всичките племена, които са по лицето на Земята. Господ не ви предпочете, нито ви избра за дете сте по-многочислени от всичките други племена; защото вие сте най-малочислени от всичките племена.”*. Каква е разликата между този и следващия цитат? “Именно на арийците е принадлежала най-високата роля, т.е. че арийците са основоположниците на човечеството. Ариецът е Прометей на човечеството. Неговата ясна глава е била надарена с божията искра на гения, на него е било дадено да запали първите светлини на човешкия разум... Опитайте се да премахнете ролята на арийската раса за бъдещите времена и може би само след няколко хилядолетия Земята отново ще тъне в мрак, човешката култура ще загине и светът ще опустее.”**. Какво сходство! Дали пък то не е причината срещу фундаменталния труд на

* Библия, “Второзаконие”, глава 7, стихове 6 и 7.

** Адолф Хитлер – “Моята борба”, издателска къща “Жар птица”, София, 2001 г.

Фюрера да се надига океан от юдейско недоволство? (Според мнозинството изследователи на националсоциализма, Хитлер също е четвърт еврейин – има дядо юдей, незаконен син на Ротшилд – б. а.). Тъкмо в надменността на евреите, в чувството им за превъзходство над останалите народи е заложен техният собствен капан. В него е стаено най-силното им проклятие, причиняващо многобройните им беди в течение на столетия. На практика те ги самопредизвикват. Тяхната широко и на висок глас прокламирана “богоизбраност” ги дефинира като първите нацисти! Колкото до законодателя им Моше, ето заключението на Алън Алфорд: “Мойсей е бил особа, която е съществувала не в историческото време, а в свещените времена – времето на началото.” Сиреч – в мистификациите на жреците, за да потискат народа и го подчинят на един род, едно племе – левитите, т.е. – юдеите.

ЦИОНЪТ СРЕЩУ ЕДИН АВТОР И НЕГОВАТА КНИГА

Защо да се ровим в Стария завет? Нека надникнем в “библията” на ционистите, книгата “Еврейската държава” от Теодор Херцел (с истинско име Бенямин Зеев – б.а.). “Еврейската държава – това е световна необходимост и, следователно, тя ще бъде създадена.” Така пише още през 1896 г. бащата на ционизма и не търпи възражения. И продължава нататък: “Ние сме особен народ.” А останалите? Ето какви са те: “Всички народи, сред които живеят евреи, са явни или замаскирани антисемити.”

Да видим какво мисли за своя народ самият Херцел. Той признава самоизолацията на евреите в страните, които населяват (явно не ги приемат за родина, отечество – б.а.): “За никого не е тайна, че с изключение на богатите, почти никой от евреите няма никакви отношения с християните. В много страни се случва така, че евреите предпочитат по-скоро да бъдат обкръжени от блюдолизци и безделници от самите евреи, само да не се запоз-

нават с християните; толкова дълбоко гетото е поставило своя съдбовен печат.” Кой е виновен тогава? Всички други народи-антисемити? И какво мислят в онова време успешните юдеи? Основателят на ционизма споделя тревогата си: “С извинение, от страна на нашите крупни финансови магнати делото ни няма да намери парична поддръжка. Напротив, тези последните ще се опитат, чрез своите тайни агенти и роби, да предизвикат борба срещу еврейското движение... Да ме прощавате, но тези парични магнати се задоволяват, като се отнасят с презрителна усмивка към нашия въпрос.”

Но въпреки всичко първият ционист развива своя план за изграждане на еврейска държава. В Аржентина или Палестина – в онези години това не е най-важното. Не мислят така сънародниците му (дали са такива – б.а.) от Русия и Източна Европа. Те превземат организираните от Херцел ционистки конгреси. Когато през 1905 г. англичаните предлагат т.нар. “План Уганда” – заселване върху 6000 квадратни мили в тази африканска земя, източните юдеи (всъщност хазари – б.а.) гневно го отхвърлят. Тяхната цел е Палестина. Случайно ли от векове се поздравяват с “Догодина в Йерусалим”! И съвпадение ли е, че всичко се развива в годината на Първата руска революция? От година Херцел вече го няма между живите. Остава творението му, наречено ционизъм. Както и съмнението, че някой от своите е помогнал на създателя на доктрината в пътя му към отвъдното.

Колкото до революциите, Русия пада трета жертва на ционисткия метод. Първите две са в Англия и Франция. Съпътствани са с много терор и кръв. Все пак нищо не може да се сравнява със случващото се в Петроград и Москва след 1917 г. На тази тема вече са отделени достатъчно страници, доста от тях – издадени у нас. Ще припомня единствено няколко вече познати факти. От двадесет и двама члена на Съвета на народните комисари, висшия ръководен орган на Съветска Русия, деветнадесет са юдеи. 61 души съставят Централния изпълнителен комитет на болшевишката партия. 44 от тях са “деца на Израел”. Следва онази разруха, от която някогашната могъща империя не е в състояние да се въздигне до наши дни. И

това ли е случайно, или е записано в Протоколите на ционските мъдречи? Както невиджаните дотогава войни и налаганото с тевтонска упоритост юдейско господство?

Авторът на тази книга притежава дарбата да прозре горчивата истина доста преди избухването на Първата световна катастрофа. Макар Хенри Форд да е вече преуспяващият лидер на американската автомобилна индустрия, това не го откъсва от обществените проблеми. В 1912 г. привиква Чарлз Уайлър, репортер от уважавания всекидневник “Чикаго Трибюн”. Открито излага възгледите си, сред които – и тези за еврейството. В разговора откровено заключава: “Историята, повече или по-малко, е един обикновен фалшификат... Единствената история, която заслужава вниманието на днешните мислители, е тази, която пишем сега.”

В началото на миналия век изградените по волята на ционистите синдикални организации преминават в настъпление. Трудещите се в заводите на Форд попадат под силното влияние на Световния профсъюз на промишлените работници. Тогава най-богатият човек прилага второто си велико нововъведение след конвейера. Той обявява петдоларова надница за осемчасов работен ден. Тази ставка е с 15 на сто по-висока от обичайната в автомобилостроенето и почти двойно по-голяма от останалите области на промишлеността. Освен това и работното време е съкратено.

“Като не плащаме достатъчно на хората, ние подготвяме почвата за едно зле хранено поколение, което ще бъде гладно, както в морално, така и във физическо отношение – казва Форд. – От него ще се роди работническа класа, която ще бъде слаба във физическо и психическо отношение, а следователно и негодна да обслужва една нова и динамична индустрия. И накрая именно тази индустрия ще трябва да плати сметката.”*

Пред заводите му се извиват дълги опашки от мераклии за работа. Високото заплащане превръща работниците в клиенти за продукта, който сами произвеждат (прочутият “Форд”, модел “Т” е първата масова кола, възпята от писатели като

* Хауърд Мийнс – “Пари и власт”, издателство “Класика и стил”, София, 2001 г.

Джон Стайнбек – б.а.). Фабрикантът обяснява философията си: “Купувачите не се раждат, а се създават.” И реализира своята теория в собствените си предприятия. Въвежда допълнителни социални блага за работниците, но само, ако спазват определени правила извън конвейера: да бъдат добри граждани, да не поддържат връзки с подозрителни хора, в т.ч. – комунисти, да учат прилежно английския език, да не прекаляват с пиенето и пушенето, да се пазят от нарушения на благопристойното поведение.

Ето как Тайните протоколи третира същите проблеми: “Ние ще поведем работниците към анархия и пиянство...(Протокол № 5). “Ние ще повдигнем заплатите, което няма да бъде от никаква полза за работника, тъй като в същото време ще увеличим цените на стоките от първа необходимост...” (Протокол № 6) “В страните, наречени напреднали, ние създадохме безумна, неприлична, отвратителна литература.” (Протокол № 14). Чудно ли е тогава, че ционистите начеват атаките си срещу Форд. По време на самата война той застава категорично срещу американското участие в нея. Нарича кръвопролитие “еврейско”. Въпреки че е изключително почитан от най-широки кръгове от обществото, предприемачът “се радва” и на болезнено язвителната ирония на част от печата, принадлежащ на юдеите. Без да обръща внимание, предлага богатството си на всеки, който би скъсил стълкновението дори само с един ден. През 1915 г. поема към Европа на борда на “кораб на мира”. Акцията е спонсорирана от собствената му компания. На борда се намират делегати на свиканата в Холандия и скандинавските страни мирна конференция в няколко заседания. Ционистите провалят събитието, а организаторът му се разболява и остава в Осло, Норвегия. Премеждието засилва убеждението на Форд, че е крайно време човечеството да се изправи срещу надигащото се зло, избрало за свой символ гнусното влечуго (“Остава малко разстояние и целият извървян от нас път на символичната змия, с която изобразяваме нашия народ, ще затвори своя цикъл. Когато този кръг се затвори, всички държави в Европа ще бъдат заключени и омотани в едно кълбо от спирали, притиснати като в мощно

менгеме.” Протокол № 3). Така се раждат коментарите му по Тайните протоколи на ционските мъдреци, събрани в настоящия том. За да се стигне до страха и онова унизително писмо до немския издател, което споменах в началото.

Истината ме задължава да се спра на случилото се след появата на първите статии на Форд във вестник “Диърборн Индипендънт”. Всички еврейски организации в САЩ начеват широкомащабна кампания първо срещу самия документ. С парите на Ротшилд известният ционистки активист Люсиен Уулф пуска на пазара две брошури. В тях той атакува тайните заповеди с такава неубедителност, че изданията бързо поемат към книжните фабрики, за да бъдат претопени. Обаче еврейските организации нямат намерение да мирясат. През декември същата година те се събират в Ню Йорк и приемат специална декларация против протоколите. В нея се мъчат да обосноват, че става дума за фалшификат. След като никой не им обръща внимание, на ход е “тежката артилерия”. Президентите-масони Уудро Уилсън, Тиъдър Рузвелт, Уилям Тафт и екскандидат-президентът Уилям Брайън излизат с възвание “срещу антисемитизма и обвиненията, че евреите участват в световен заговор”.

Набрал самочувствие, осигурил си солиден гръб, юдейският журналист и масон Хърман Бърнстейн, заедно с някакъв свой помощник на име Шапиро, завежда съдебен процес срещу Хенри Форд. По поръчение на ционистките си господари, двамата настояват магната да се отрече от своите убеждения. На този етап еврейските структури не успяват да уплашат индустриалеца. Делото е прекратено, “наследниците на Мойсей” млъкват. Но за кратко. Още на следващата година най-богатите банкери финансират куп недолялани книжки, в които с лъжа и фалшификации се “доказва”, че Тайните протоколи нямат нищо общо с еврейството, а са антисемитска измислица. Появяват се и лъжесвидетели, все в угода на ционистите. По същото време еврейските организации обявяват истинска война на Хенри Форд, като го обявяват за “най-големия пропагандист и разпространител на протоколите”. След като не съумяват да му отмъстят за коментарите в съда, американските (разбирайте

главните – б.а.) юдейски първенци започват серия от заплахи и нападения срещу него.

Най-могъщите банкери-евреи устройват блокада на предприятията с марката “Форд”. Собственикът им търпи огромни загуби. Организирано и покушение срещу личността му. Един ден през 1925 г., автомобилостроителят пътува към родния си град, седалището на вестник “Дийрборн Индипендънт” и на складовете, където се съхранява книгата “Интернационалните евреи”. Внезапно върху неговата кола връхлита тежък камион. Само чудото спасява Форд и той оцелява. Същата вечер получава анонимна бележка. В нея го предупреждават, че следващият атентат ще бъде успешен. Междувременно компанията “Дженерал Мотърс” неудържимо напредва, за да излезе начело в автомобилния бранш. Държат я еврейски капитали...

ВСИЧКИТЕ ПАРИ, ЦЯЛАТА ВЛАСТ

Трудно можем да си представим колко могъща трябва да е била скритата власт, принудила финансово най-независимия мъж на Земята да вдигне бялото знаме. Нейната якост е закодирана пак в протоколите: “За нас не съществува съпротива, която да може да ограничи обхвата на нашата активност. Нашето свръхуправление съществува при извънредни условия на закона, които са описани и характеризирани от приетите правила, изразени чрез силата на думата диктатура... Ние управляваме чрез силата на нашето намерение и твърдо решение, защото в ръцете ни са отломките от едновременните силни партии на голя, сега победени от нас с оръжията на безграничната амбиция, горящата ненавист, безмилостното отмъщение, омразата и злобата. Ние сме в основата на всички терористични акции. При нас служат лица с всякакви възгледи, с всякакви становища – възстановители на монархии, демагози, анархисти, социалисти, комунисти, социалдемократи и всякакъв вид утопични мечтатели. Ние сме ги впрегнали всички, като всеки от тях със собствената си задача се стреми да прео-

бърне, да обърка всякаква установена държавна или религиозна форма на ред.” (Протокол № 9).

През 1928 г. американският равин Маркус Илай Равидж се обръща чрез печата към автора на коментарите в “Диърборн Индипендънт”. Надсмива се над неговите разсъждения с думите: “Нашата национална история стана неотделима част от ученията на вашите свещеници и учени. Нашите царе, държавници, про-роци и воители са ваши герои. Древната ни малка страна е вашата “свещена земя”. Националната ни литература е вашата Света Библия... Еврейските занаятчии и рибари са вашите учители и светии, с безброй статуи, изваяни в тяхна чест. Посветихте им множество катедрали. Еврейско момиче е вашият идеал за майчинство и женственост. Еврейски пророк-бунтар е централната фигура във вашата вяра...”*.

Задачата е окончателно да бъдат принизени коментарите на протоколите. Защото, макар милиардерът да се е отрекъл от тях и схващанията си, а книгата му да е унищожена, нейното съдържание продължава да вълнува, да владее души и сърцата на стотици хиляди американци. По простата причина, че те забелязват, как ставащото край тях е предначертано в нечии мрачни мозъци. А автомобилният магнат повдига завесата на секретите, разкрива замислите, предупреждава за ужасните планове. В псевдосатирата си Равидж, навярно несъзнателно, хвърля светлина върху главния метод на ционистите. Той смята, че се шегува: “От една страна ние (евреите – б.а.) сме основателите и ревностните последователи на капитализма, а същевременно сме главните организатори на въстанието срещу него.” Тъкмо в това противоречие е ключът към стила на Херцеловите последователи. То обърква хората, представя критиците им в галерия от криви огледала, превръща практиката им на пръв поглед в безсмислица. Както октоподът хвърля прикриваща го течност, така ционистите размътват теориите и действията си, като привидно ги представят в противоречива, изглеждаща глупаво невъзможна светлина. Действителността се преобръща

* Marcus Eli Ravage – “A Real Case Against The Jews”, The CENTURY MAGAZINE, No 3 and 4, January and February 1928.

в карикатура. Това е вакханалията на болни съзнания, които се стремят всячески да вкарат човечеството в някаква драма на абсурда. А истината е, че ционистите стоят зад буржоазните и болшевишките революции, като издигат взаимно изключващи се лозунги. Те унищожават монархиите и благородниците, за да изградят своята плутокрация – “аристократичната република”, както я нарича учителят им Херцел. Тъкмо тази психически разстроена, прогнила прослойка, продължава да ни обърква, обрича ни да бъдем лесна плячка на нейните безгранични стремежи към парите и властта. Всичките пари и цялата власт!

Хенри Форд е свидетел на злините, замислени и осъществявани не от еврейския народ, а от оглавяващата го олигархия. Обикновеният юдей е точно толкова жертва, колкото и гоя (презрително за неюдей, животно – б.а.). Ционистката върхушка предизвиква трагедии, ала те не се стоварват върху нея, а на главите на еврейската маса. Тази скрита класа от господари стъпва безжалостно върху бедите, които сама създава, за да извлече материални и политически ползи. Нейната крайна цел е всеобщата власт. Огледайте се. Спомнете си миналото. Опомнете се. Прокламираният “нов световен ред” не е ли тъкмо реализацията на обозначените в протоколите крайни стремежи? Пътят към тях е осеян с множество битки. Упоритостта и жестокостта, с които се водят, е оправдавана с хилядолетното стремление към световното господство. Разбиването на християнството, учредяването на тайните организации, раждането на комунизма от евреина Мордохай Леви, познат като Карл Маркс, провъзгласеният за “велика революция” метеж в Русия, двете най-чудовищни войни, безмилостното избиване на милиони в лагери и затвори, със или без присъди, масовият робски труд в Източния блок, физическото унищожаване на палестинския семитски народ – ето част от маршрута, извървян от юдейството до неговата многовековна мечта. Това е най-окървавеният друм, застлан с безбройни жертви в името на прокълнатата тотална власт на ционисткия капитал.

Еврейските повелители стъпкват не само гоите, но и нисшите, обикновените, редовите си сънародници, обричат ги на

заколение пред фалшивия олтар на своя истински бог. Неговото име дори не е Йехова, а по-скоро – Сатана. Заради Мамона не се спират пред нищо, дори най-човеконенавистното и отблъскващото. Не случайно комунистическите властици в България тръбят в началото на промените след 1989 г.: “Тази власт с кръв сме я взели и с кръв ще я дадем.” Е, кръв не се пролива. Значи силата все още е у тях. А не ги наричам “български”, понеже комунистите нямат род. Те служат единствено на глобалното зло. Затова с толкова лека ръка сменят своите убеждения. Вчера бяха “активни борци против капитализма”, днес са водещи капиталисти. Името им е легион. “Защото Исус му бе казал: излез ти, дух нечистий от човека. И го попита: как ти е името? А той отговори и рече: легион ми е името, понеже ние сме много.”*

И, както Спасителя прогони порочния дух от грешника, така обществото е длъжно да се пребори с тях – легиона. Независимо, че са много и притежават могъществото. То е заключено в майсторството им да интригантстват, да разделят, да лепят етикети, да обвиняват невинните, да заплашват или да купуват души. Днес везните на победата изглеждат наклонени в тяхна полза. Защото сме разединени и така ни се струва. Тяхното тържество не е обещано. Останалото е заблуда. Сега е времето тя да бъде разбита. Утре навярно ще бъде късно.

Тъкмо за това зове в настоящата книга Хенри Форд. Тя е предупреждение към честните, моралните хора не само в САЩ. С тревогата, съдържаща се в нея, стряска легиона. И той стоварва цялата си мощ върху нейния автор. Американското общество мълчи. И заради това в наши дни заплаща със свободата си. То е предизвестено за онова, което го очаква, в томчето “Интернационалните евреи”. Ала не се вслушва в своеобразния камбанен сигнал. Най-сетне Белият дом е завладян от последователите на фарисеите. Отдясно на президента задължително седи техен представител. Своеобразният Синедрион, който заседава във Вашингтон, обрича американския и останалите народи на подчинение и горчиви сълзи. Време е на цялото юдеомасонско

* “Евангелие от Марко”, глава 5, стихове 8 и 9, издание на Св. Синод на Българската Православна църква, София, 1982 г.

безчинство да се сложи край! Тъкмо затова, за да бъдат отворени очите на хората за правдата, се издава тази книга. Струвала тъй скъпо на своя създател.

ГЕОРГИ ИФАНДИЕВ

**ИНТЕРНАЦИОНАЛНИТЕ
ЕВРЕИ:
най-наболелият
световен проблем**

ПРЕДГОВОР

към изданието от 1952 г.

След Първата световна война известният американски индустриалец Хенри Форд вижда опустошенията, причинени от еврейските финансови кръгове. Затова назначава висококвалифицирани учени да направят задълбочено изследване върху световното еврейство и публикува резултатите през 1919–1920 година в “Диърборн Индепендънт”, който по онова време е официален орган на “Форд Мотор Къмпани”. По-късно същите материали биват издадени в книжен формат.

Естествено, еврейството надава веднага ужасен вой и повежда организирана кампания срещу г-н Форд. В крайна сметка, поради оказания му натиск, той спира разпространението на книгата. Евреи и техни съмишленици влизали в книжарниците, изкупували и унищожавали всички бройки, които успявали да докопат. Нарочно били изпращани подставени лица да крадат книгата от библиотеките. Това я превърнало в такава рядкост, че станала обект на колекционерство*.

Изследването на г-н Форд показвало как евреите осъществявали плановете си, описани в т.нар. “Протоколи на ционските мъдрещи”. По отношение на тези протоколи, на 17-и февруари, 1921 година, той казва:

“Единственото изявление, което се чувствам задължен да направя във връзка с протоколите е, че те пасват идеално на всичко, което става наоколо. Написаното в тях е намирало проявление в цялата история дотук и продължава в наши дни”. Когато му възразили, че Протоколите били фалшификат, г-н Форд не захванал да спори по въпроса, а само отвърнал:

* Днес антикварната цена на оригиналното издание е около 400 долара – бел. прев.

“Каквито и да са, нали нещата в тях съвпадат с всичко, което става”.

В книгата си “Моят живот и работа”, издадена през 1922 година, г-н Форд коментира своя цикъл от статии във връзка с еврейския въпрос по следния начин:

“Читателите на нашите статии ще забележат веднага, че не сме били подвластни на никакъв предразсъдък, освен ако не се смятат за предразсъдък принципите, върху които е изградена нашата цивилизация.

В тази страна се наблюдават определени форми на влияние, предизвикващи нарочно израждане на нашата литература, творчество и обществен живот, а в бизнеса биват загърбвани вековечните здрави основи, за да отстъпят място на упадък в стандартите, което се усеща навсякъде. Фактът, че тези форми на влияние се свързват с един определен расов източник, е неоспорим. Нашата работа няма претенциите да казва последна дума по еврейския въпрос в Америка. Тя само отразява присъствието на евреите в тази страна. Когато хората се научат да разпознават източника и природата на влиянието, в чийто въртоп са попаднали, дори това е достатъчно. Нека американският народ разбере веднъж за винаги, че не става дума за някакво естествено израждане и упадък, а за точно изчислена подривна дейност, на която е подложен. Тогава ще може да се спаси. Този труд не носи следи от никакви лични мотиви. Когато се стигне до момента, в който американците ще могат да вземат нещата в свои ръце, ще оставим темата настрана. Нашите врагове казват, че сме я били подхванали с цел отмъщение, но сме се отказали от нея в резултат на уплаха. Времето ще покаже, че тези, които ни критикуват /евреите/, чисто и просто извъртат нещата, понеже нямат куража да зачекнат главния въпрос”.

Г-н Джералд Смит, директор на “Крисчън Нейшънълист Крузейд” от Лос Анджелис, щата Калифорния, публикува през 1952 година ново издание на цикъла статии от Хенри Форд. И отново книгата бива изкупувана и унищожавана от евреите, превръщайки се в библиографска рядкост.

ПРЕДГОВОР

Защо трябва да се изследва еврейският въпрос?

Затова, защото този въпрос съществува и появата му в Америка трябва да доведе до неговото разрешаване. Отлагането на разрешаването му води до развитие на съпътстващи го отрицателни странични явления, свързани с еврейския въпрос в други страни.

Еврейският въпрос съществува в Съединените щати отдавна. Самите евреи знаят това, макар че на местните жители въпросът не им е съвсем ясен. От време на време той се изостря дотолкова, че биха могли да се очакват тежки последици. Вече има достатъчно признаци, че нещата отиват към една остра криза.

Еврейският въпрос засяга не само всеизвестни факти от живота, като: еврейското господство във финансите и търговията, завземането на политическата власт, монополизирането на всички жизненонеобходими неща и влиянието им върху американската преса, граничещо с произвол. Той засяга целия културен живот и по този начин се превръща във въпрос на живот и смърт за самия американски дух. Еврейският въпрос засяга и Южна Америка и в това отношение става страшен тумор за общоамериканските отношения. Той има най-тясна връзка с катастрофалните явления, които са резултат от умишлено организирания безпорядък, за да се държат народите в постоянна тревожност. Въпросът не е от вчера. Напротив, корените му са в далечното минало, а продължителността на неговото съществуване вече е породила в наше време редица програми за неговото разрешаване, които, от своя страна, трябва да спомогнат за разрешаването му в бъдеще.

Тази книга се явява нещо като предварителен опит за изследване на еврейския въпрос. Тя си поставя за цел да даде възможност на интересуващите се от проблема читатели да се

запознат с данните, публикувани в “Диърборн Индепендънт” до октомври 1920 година. Търсенето на това периодично издание бе толкова голямо, че запасите от него, също както и сборникът, съдържащ първите девет статии, се оказаха скоро изчерпани. Изследването обаче ще продължи, докато цялата работа не бъде завършена. Да се запознае населението с фактите – ето основният мотив на тоя труд. От само себе си е ясно, че на книгата ще се приписват и други мотиви. Но предразсъдъците и враждебността не са достатъчни, за да се обясни произхода ѝ и начина на поднасяне на сведенията. Ако в нея има задни мисли, то те несъмнено ще се проявят в хода на самото изложение. Читателят е длъжен, както се надяваме, да признае, че подходът и тонът в това изследване са основани върху факти и са в съответствие с тях. Световното еврейство има свои съучастници, явяващи се съзнателни врагове на всичко онова, което ние възприемаме като англосаксонска култура, и те в действителност са по-многобройни, отколкото това изглежда в очите на лекомислената маса от хора, която защитава всичко, каквото върши еврейството, понеже така ѝ е било внушавано – че всичко, което се върши от еврейските водачи, е прекрасно. От друга страна, тези статии са освободени от мъглявите настроения на любовта към всеки ближен и благодушието, което не без умисъл се поощрява от еврейска страна. Ние привеждаме фактите такива, каквито са, а това обстоятелство трябва да бъде за нас достатъчна защита срещу упреци в предубеждение и омраза.

Този труд не изчерпва целия проблем. Но той ще накара читателя да направи крачка напред. Така в бъдеще следващите изследвания, които ще обнародваме, с имената и данните, посочени в настоящото, ще могат да се открият още по-ярко.

Октомври, 1920 г. Хенри Форд

“Трябва да принудим правителствата на гоите да предприемат мерки, които ще приведат в действие нашия ясно формулиран план, намиращ се вече близо до своята победна цел, като се възползваме от влиянието на управляваното обществено мнение, създавано от нас с помощта на тъй наречената “велика сила” на пресата. Последната, с малки изключения, незаслужаващи внимание, вече се намира изцяло в наши ръце”.

Седми протокол

1. ИСТОРИЯ НА ЕВРЕИТЕ В СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ

Историята на евреите в Америка започва с Христофор Колумб. На 2-ри август, 1492 година, повече от 300000 евреи били изгонени от Испания, а на 3-ти, на следващия ден, Колумб отплава на запад, вземайки със себе си група евреи.

Те все пак не били бежанци, понеже интригуващите планове на мореплавателя отдавна вече били събудили интереса на влиятелни евреи. Самият Колумб разказва, че доста добре се разбирал с тях.

Първото писмо, което написал, разказвайки за своите открития, било до евреин. В действителност, пълното със събития пътуване, добавило към човешките познания и богатства “другата половина от земното кълбо”, станало възможно благодарение на евреи. Приятната историйка, че пътешествието било финансирано със скъпоценностите на кралица Изабела, не удържа на една безпристрастна оценка.

Имало трима “маранос” или тайни евреи, които разчитали на голямо влияние в испанското кралство: Луис де Сантагел – важен търговец от Валенсия и съветник по данъчните въпроси към кралския двор; неговият роднина Габриел Санчес – кралски ковчежник, и техният добър приятел, управителят на кралския

дворец, Хуан Кабреро. Тези тримата постоянно “обработвали” въображението на кралица Изабела, описвайки ѝ опразнената хазна и възможността Колумб да открие приказните златни съкровища на Индия, докато накрая тя била готова да предложи бижутата си на заложна къща, за да събере необходимите средства. Обаче Сантагел изпросил позволения да предостави необходимите за пътуването пари сам, което и сторил. Сумата била 17 000 дуката, т.е. около 5000 английски лири или приблизително 40 000 днес .

Съдружници на Колумб при пътуването станали петима евреи: Луис де Торес – преводач, Марко – хирургът, Бернал – доктор по обща медицина, Алонсо де ла Кале и Габриел Санчес. Луис де Торес бил първият човек, слязъл на брега. Той първи открил употребата на тютюна, заселил се в Куба и се счита за “баща” на контролирания от евреите тютюнев бизнес, запазил този си характер и до наши дни.

Покровителите на Колумб, Луис де Сантагел и Габриел Санчес, получили много привилегии за ролята, която изиграли в цялото начинание, обаче самият мореплавател станал жертва на заговор, раздухан от корабния лекар Бернал и бил осъден на затвор, като отплата за извършеното велико дело.

Още от самото начало евреите все повече и повече гледали на Новия свят като на “обетована земя” , а емиграционният поток бил насочен главно към Южна Америка и в частност към Бразилия. Тъй като обаче те взели участие във военния конфликт между бразилци и холандци на страната на Холандия, скоро им се наложило да напуснат Бразилия. Отправили се към холандската колония, намираща се на територията на днешен Ню Йорк. Губернаторът на колонията, Петер Стювесант*, отначало не погледнал с добро око на тяхното заселване сред неговите хора и им наредил да напуснат, но евреите били взели мерки за в

* Петер Стювесант (1592–1672) управител на Нова Нидерландия, която предал на англичаните през 1655 г. – бел. прев.

случай, че не бъдат посрещнати като добре дошли и, за да бъде отменена заповедта на Стювесант, техните водачи предложили огромна сума пари, която да инвестират в колонията.

Въпреки това, на евреите било забранено да заемат обществени длъжности и да отварят магазини за търговия на дребно, което ги накарало да се захванат с външна търговия и скоро те добили монопол в това начинание, за което спомогнали връзките им в Европа.

Това е само един от хилядите примери за находчивостта на евреина. Наложил му забрана върху едно нещо – той ще извлече полза от друго! Когато им забранили да търгуват с нови дрехи, евреите почнали да продават стари; така всъщност били положени основите на търговията с дрехи втора употреба. Забранили им да търгуват със стоки, а те се захванали с отпадъците; тъкмо евреите основали бизнеса с отпадъчни продукти по целия свят, превръщайки го в стройна система. Ето как евреинът намерил начин да прави състояние от боклуците на цивилизацията! Почнал да учи хората как да използват стари парцали, как да почистват стара перушина, как да намират приложение на шикалките и на заешките кожи. Евреинът винаги е имал вкус към търговията с кожи, която днес е негов приоритет и тъкмо нему се дължи огромното изобилие от съвсем обикновени кожи, носещи в наши дни различни впечатляващи търговски названия и представляващи символ на високо качество.

Несъзнателно старият Петер Стювесант принудил евреите да превърнат Ню Йорк в главно пристанище на Америка и макар повечето от тях да избягали във Филадельфия по време на Американската революция, голяма част от тях се върнали обратно в Ню Йорк, веднага щом им се отворила възможност, осланяйки се на инстинкта си, че тъкмо там ще бъде тяхното райско кътче. И се оказали прави.

Ню Йорк е главният център на еврейството по света. Там е вратата, през която преминава огромният поток на американ-

ския стоков внос и износ, за да бъде обложен с данъци, т. е. мястото, където на практика целият американски бизнес плаща дан на господарите на парите. А самата територия на града представлява бастион на еврейството.

Не е чудно, че редица еврейски писатели, наблюдавайки този безпрецедентен просперитет, това несравнимо домогване до богатства и власт, ентузиазирано възпяват Съединените щати като “Обетованата земя”, предсказана от пророците, а Ню Йорк – като един “Нов Йерусалим”. Някои дори отиват по-далеч и описват върховете на Скалистите планини като “планините на Цион”, което също е с право, ако се вземат предвид разработените там от евреите природни ресурси.

ЕВРЕИТЕ В БИЗНЕСА

По времето на Джордж Вашингтон в страната имало около 4000 евреи, повечето проспериращи търговци. Те застанали на американска страна и помогнали в критични моменти на въстаналите колонии със заеми.

Петдесет години по-късно еврейското население в САЩ наброявало повече от 3 300 000 души. Какъв е техният брой днес (ок. 1920 г. – бел. пр.) едва ли някой може с точност да изчисли.

Ако захванем да правим списък на различните форми на бизнес, контролирани от евреите в Съединените щати, ще трябва да упоменем повечето от жизненоважните индустрии в страната – и такива, които наистина са жизненоважни, и други, които по силата на изградени навици, са направени да изглеждат жизненоважни. Театралният бизнес е изключително в еврейски ръце – писането на пиеси, продуцирането и поставянето им на сцена, както и собствеността върху самите театри. Това обстоятелство води дотам, че днес в почти всяка продукция може да бъде открита пропаганда – някой път под формата на комерсиална реклама, друг път като директно насочено политическо напътствие.

Киноиндустрията, захарната индустрия, тютюневата, петдесет и повече процента от производството на месо, над шейсет процента от обувната индустрия, по-голямата част от музикалната индустрия, бижутерството, зърното, памука, петрола, стоманата, издаването на списания, новинарския бизнес, бизнеса с алкохол, а така също и кредитирането – всичко това, ако бъдат упоменати само индустриите с национално и международно значение – е под контрола на евреите от Съе-

динените щати, действащи или сами, или в асоциация с евреи отвъд океана.

Американците ще бъдат силно учудени, ако можеха да видят истинското лице на “американските бизнесмени”, които поддържат нашия търговски престиж зад граница. Те са главно евреи. Последното обстоятелство може да хвърли светлина върху “американските методи в бизнеса”, които се прилагат в различни части на света. Когато хора от много различни раси и националности извършват отделни функции в един бизнес, носещ името “американски” и правят това на съвсем законно основание, не е чудно, че на много американци не им харесват някои от определенията за американските методи, появяващи се в чуждата преса. Ако репутацията на американския бизнес е пострадала, това е защото са били прилагани други, типично неамерикански методи под названието “американски”.

Примери за еврейския просперитет в Съединените щати могат да бъдат наблюдавани навсякъде, във всички сфери, но просперитетът, разглеждан в неговата причинно-следствена връзка, не бива да се смесва и бърка с контрола. Би било невъзможно за каквото и да е сдружение от неевреи, при подобни обстоятелства, да постигне такава форма на контрол, която са създали евреите. Причината за това е, че на неевреите им липсват определени качества на задружност в работата – на съзаклятничество, ако щете – както и спойката върху расова основа, толкова характерна за евреите. За другите хора не значи абсолютно нищо това, че насреща им стои неевреин, докато за евреина е почти всичко, когато на прага му стои друг евреин.

Еврейският план да бъде прехвърлен пазарът на техните пари в Съединените щати бе нещо, което американците не искаха. Понеже имахме предупрежденията на историята какво ще значи това за нас. Не случайно Испания, Венеция, Германия и Великобритания подред заслужиха сянката на подозрението в цял свят, заради стореното от еврейските банкери. Важно е

да се разбере, че повечето от враждите на национална основа, съществуващи днес, са резултат от съпротивата срещу властта на еврейските пари и онова, което тази власт е извършила под камуфлажа на различни национални флагове.

“Англичаните направиха това”, “германците направиха онова”, говорят хората, а пък всъщност и “това” и “онова” го е извършил евреинът без националност, като отделните нации са били само фигури върху еврейската шахматна дъска. Днес по света се чува: “Съединените щати извършиха еди-какво-си... Ако ги нямаше Щатите, светът щеше да е много по-добър... Американците са подли, алчни и жестоки хора”.

Защо? Ами защото мощта на еврейските пари е концентрирана тук и тези пари се множат, възползвайки се от своята неприкосновеност при нас и страданията на Европа, като насъскват континентите един срещу друг. И защото толкова много от т. нар. “американски бизнесмени” зад граница днес съвсем не са американци, а евреи.

Гражданите на различни държави в наши дни откриват, че дори на белите нации не им се позволява да се погледнат едни–други, освен през еврейски очи. Великобритания и Франция рядко могат да видят говорещ от трибуната американец, който да не е евреин. А това става причина те да отвърнат по подобен начин, като изпращат при нас евреи, смятайки може би, че ние ги предпочитаме.

“Ние ще увеличаваме заплатите, което обаче няма да облагодетелства работниците, понеже в същото време ще вдигаме цените на жизненонеобходимите стоки, симулирайки, че това се дължи на застой в земеделието и животновъдството. Ние, също така, изкусно и всеобхватно ще саботираме производството, насаждайки на работниците анархистични идеи и насърчавайки ги да употребяват алкохол, като, междувременно, ще вземаме мерки да изгоним всички интелектуални източници на неверниците от страната”.

Шести протокол

2. АСПЕКТИ НА ЕВРЕЙСКОТО ВЛИЯНИЕ

“Еврейският въпрос възниква там, където се появят евреи”, казва Теодор Херцел, “понеже те го носят със себе си”. И не го създава тяхната численост, тъй като в почти всяка държава съществува и друга малцинствена група с по-голяма численост. Вече трябва да се разбере, че нещата не опират до тяхната широко раздувана кадърност. Дайте на един евреин равен старт с другите, принудете го да се придържа към правилата на играта и ще видите, че не е по-умен от когото и да било. Дори в действителност у болшинството евреи усърдието е потиснато, когато не съществува възможност за интрига.

Еврейският въпрос не касае броя на евреите, които живеят тук, нито завистта на американците спрямо успеха им, а камо ли някакво възражение срещу тяхната Мойсеева религия. Въпросът е в нещо друго, а именно в тяхното влияние върху живота на страната, в която живеят. В САЩ нещата опират до еврейското влияние върху американския живот.

Че евреите оказват влияние, те самите гръмка прокламират. Твърдят, например, че основите на Съединените щати са еврейски, а не християнски и че цялата история следва да бъде пре-написана, за да бъде отдадено дължимото и отредено достойно място на юдеите. Ако въпросът за влиянието опираше само до онова, което те настояват да приемем, не би имало основания за опасение. Обаче, би било проява на прекомерна доброта да се придържаме изцяло към сухите факти на фона на всичко онова, което става в момента в нашата страна.

Ако евреите настояват, че са ни “дали нашата Библия”, “нашия Бог” и “нашата религия”, както правят постоянно с предизвикващо гадене високомерие във всички техни публикации, без нито едно от тези неща да е вярно, то сега не трябва да пощръкляват, докато ние попълваме списъка на истинските форми на влияние, които те са оказали върху американския живот.

Нещата не опират до самия еврейски народ, а до еврейската идея, която този народ прокарва, което е предмет на нашето изследване. В него, чрез разглеждането на еврейския въпрос, се разкриват и определят еврейското влияние и еврейската идея.

Евреите обичат пропагандата. Тя е основно звено в тяхната земна мисия. Но дали пропагандират главния принцип, залегнал в религията им? Не, това пропускат да направят. И проваляйки се в това начинание, съгласно с техните писания, се провалят и във всяко друго. Сега вече мисията им не е благословена. Някои от водачите им дори настояват, че имали духовна мисия. Обаче идеята за тази мисия живее у тях в твърде извратена форма, понеже отразява на практика възможно най-грубия материализъм в днешно време. Превърнала се е в средство за чисто материални придобивки, използвано по крайно безсрамен начин, вместо да служи като проводник на божията воля.

ЕВРЕЙСТВОТО И ТРУДЪТ

Същността на еврейската идея, когато говорим за влиянието ѝ в сферата на труда, е същата като в останалите аспекти на живота – разрушаване на истинските ценности и заместването им с фиктивни.

Еврейската философия по отношение на парите не е да се “правят пари”, а да се “вземат пари”. Разликата между двете неща е фундаментална. Това обяснява защо евреите избират да се занимават с финансиране, вместо да стават индустриалци. Такава е разликата между “правенето” и “вземането”.

Съзидателният, градивен тип съзнание на човека предполага влечение и дори любов към определен вид работа. Работникът от нееврейски произход си избира да работи това, което най-много обича. Той трудно се отказва от работата си, понеже съществува силна връзка между самия него и онова, което си е избрал да върши. Нищо друго не е така притегателно за работника-гои. Дори е склонен да получава по-малко пари, но да върши каквото обича, вместо за повече да работи нещо, което не харесва. Ето защо “правачът” на пари е обвързан със своето предпочитание.

Не така стоят нещата при “вземачът”. За него няма значение какво върши, щом приходите му са задоволителни. Той не храни мечти, не хаби чувства и няма пристрастия по отношение на работата си. Смята само сухата пара. Няма даже отношение към дейността, която извършва и нещата, които произвежда, понеже обикновено не ги произвежда той, а се занимава изцяло с крайния ефект от производството на други хора, т. е. оценява една продукция само в стойностно изражение. Радостта от съзидателния труд за него е нещо непонятно, дори и като словосъчетание.

Та, значи, преди да се пръкнат еврейските социалистически и други рушителни идеи, главната цел в трудовия процес била да

се произвеждат различни неща и по този начин да се “правят” пари. Сред производителите било понятно усещането за гордост. Хората, които произвеждали различни неща, били силна и честна социална прослойка, понеже изповядвали идеи за майсторство и качество, а характерите им се формирали от задоволството, че изпълняват полезни за обществото функции. Те били, така да се каже, създателите или “правачите”. И обществото било стабилно, докато неговите “правачи” били стабилни. Например, общарите правели обуца с цел да демонстрират майсторлъка си. Фермерите отглеждали зърното заради присъщата си любов към земята и нейните плодове, а не заради стойността му в парично изражение. Навсякъде работата била главното нещо в живота, пък другото идвало на втори план.

Единственият начин да се разбие тази могъща житейска философия на обществото от съзидателни трудови елементи, се състоял в това да се пуснат други идеи и най-опасната от тях била тази да се подмени “правенето” на пари с “вземането”.

Посредством определени машинации с парите и пазарите на храни, крайните потребители могат да бъдат лесно притиснати да приемат идеята за “вземането” и не е чудно, че наблюдаваме наченки на разрушаване на вътрешните връзки в американския бизнес, щом начело на банковата ни система стоят евреи; евреи оглавяват както консервативните, така и радикалните крила на работническото движение; и, което е най-важно – еврейската идея се сее в умовете на работниците. А каква идея само! Да “вземаш” пари вместо да ги “правиш”.

Последната идея за “вземането” е порочна, антиобществена и разрушителна, ако се изповядва отделно, но ако е в тясна връзка с “правенето” и задължително на втори план, тогава става съзидателна и разумна. Щом един човек или цяла класа бъде “заразена” с абсурдната еврейска идея за “вземане” на парите (да си “взема” аз моето; къде честно, къде не, щом трябва, обаче да “взема” пари; да “вземам” пари, докато “минава номера” – всичко това са разсъждения, представляващи части от същата подмолна философия), човешкото общество губи спойката си и настъпва рушителен упадък. Великият мит за парите заема мястото на

истинските неща и при това положение се отвяря завесата за второ действие на тъжната драма.

Еврейското влияние върху мисленето на работниците в Съединените щати, както и върху мисленето на хората от занаятите и бизнеса, е твърде лошо, дори пагубно. Не може да се говори за разделение между капитала и труда, тъй като те не са никакви отделни неща, а трябва да се възприемат просто като функционални компоненти на американския бизнес. Истинското разделение трябва да виждаме в отликата между еврейската идея за “вземане” на парите и англосаксонската за “правенето” им. За момента еврейската идея успешно предизвиква сътресения.

Навсякъде из Съединените щати, в много клонове на индустрията, се поддържат, обучават и напътстват от евреите работници-комунисти. Тези, така наречени “другари”, ги има в Чикаго, Детройт, Кливлънд, Рочестър, Питсбърг, Ню Йорк, Филадельфия и други градове, а целта на цялото начинание е трудът в Америка да бъде поставен на основите на принципа за “вземане” на парите, което да резултира като икономическа катастрофа за страната. Такава е преследваната от евреите цел – да стане същото като в Русия.

Докато евреите не ни докажат, че проникването на чужденци, прокарващи еврейската идея в Американското работническо движение, се върши за подобряването на живота и имущественото състояние на трудовия човек и за стабилност на икономиката на страната, обвинението срещу тях, че оказват разрушително влияние, ще остане актуално.

ЕВРЕЙСТВОТО И ЦЪРКВИТЕ

Последното място, на което един непредубеден наблюдател би потърсил следи от еврейско влияние, е Християнската църква. Обаче не надникне ли там, ще пропусне много. Ако библиотеките на нашите семинарии бяха заредени добре с пълни издания на еврейските литературни “постижения” от последните няколко десетилетия и ако изучаващите теология биваха задължавани да прочетат тези еврейски излияния, щеше да има далеч по-малко глупави приказки и по-малко заобикалки по отношение на еврейската пропаганда от американския амвон. През последните двадесет и пет години всяка семинария би трябвало да поддържа катедра за изучаване на съвременното еврейско влияние и на Протоколите. Произволното твърдение, че евреите са старозаветен народ, верен на мойсеевите заповеди, би отпаднало, а пък смирените християни не биха се подвоумили да заговорят истината за тях, без суеверно колебание, породено от онзи грозно преиначен текст: “Ще благословя онези, които благословиха Теб и ще прокълна всеки, който вас проклина”.

На духовенството му предстои мисията да освободи църквата от онова, което в Новозаветните писания се нарича “страх от евреите”. Друго задължение на християнското духовенство е също да освободи църквата от грозната грешка, че Юдея и Израел са синоними. Прочитът на Писанията, при който се бъркат племето на юдеите и израилтяните изобщо, и в който всяко произнасяне на Израел се възприема като обръщение към евреите, лежи в основите на половината неточности и объркани моменти, които могат да бъдат проследени в християнската църковна доктрина.

Евреите не са “избрания народ”, макар практически цялата църква да се е поддала на пропагандата, според която трябвало да бъдат възприемани като такъв народ. Поради това, че през последните години еврейските мислители широко използват

християнски постулати, християнското духовенство хрисимо се оставя да бъде “обработвано” с еврейски твърдения.

Критичното състояние на църквата, от което толкова се оплакват имащите отношение към духовния живот съвременни оратори, не е било предизвикано от силното развитие на науката и образованието или от т. нар. “задълбочаване на човешките познания”, понеже тези неща изобщо не са антагонистични и не се изключват взаимно, а причината трябва да се търси в еврейско-германския “висш критицизъм”. Защитниците на вярата са водили продължителна и доблестна борба срещу този “висш критицизъм”, обаче са се оказали безсилни в своята защита, тъй като не са успели да видят, че корените и целите му са еврейски. Не християнски или германски, а тъкмо еврейски.

В пълно съответствие с еврейската Световна програма това разрушително влияние се прокарва и покровителства от евреите и пак в съответствие с техните интереси не се допуска да бъдат видяни корените му. А днес църквата става жертва и на нова атака в условията на бушуващите “социализъм” и “съветизъм”, чиито привърженици биват насъсквани срещу нея в името на лицемерни и нискоморални теории за “братство” и с оглед на нейното “преобразяване”. Самата църква вече бе принудена да повярва, че представлява форум за дискусии, а не висока трибуна за възвестяване.

Практически евреите са завладели – и в личностен, и в програмен аспект – стотици американски църкви, посредством разпространение на техните подривни и невъзможни обществени идеали, а напоследък стават толкова самоуверени в своето владение на положението, че заслужено получават неизбежен отпор.

Духовниците трябва да знаят, че 90 процента от икономическите брътвежи, които те самите изричат от амвона, са скалпени от еврейски професори по политическа икономия и революционни водачи. Те следва да бъдат информирани, че напоследък икономическата мисъл е толкова напълно юдеизирана, посредством един майсторски осъществяван план, осно-

ваващ се върху камуфлирана пропаганда, щото общественото съзнание или т.нар. “мислене на масите” – което ечи най-звучно от “народните” трибуни и печатните издания – практически е по-еврейско, отколкото чисто еврейското!

Евреите са оплели църквата в една доктрина – т.нар. либерализъм, а също въвеждат налудничави и крайно нездрави социологични разделения на обществото на много класи. Ако съществува място, където би било възможно да се направи наистина обективно изучаване на еврейския въпрос, то е в съвременната църква, която несъзнателно работи предано за масовата еврейска пропаганда. Тук ние не препоръчваме никаква остра реакция. Просто става дума да се следват утърпаните пътища на нашите деди – англосаксонците – които до ден днешен са били истинските строители на новия свят, създали са градовете, търговията, бизнеса и пр., а не евреите, които никога не са били пионери или съзидатели, никога не са се опитали да се заселят в дивата природа, обаче пък винаги се възползват от труда на други хора! Може би нямаме право да ги обвиняваме, че не са съзидателни люде, но така или иначе вината им е толкова голяма, колкото и онази, която тежи на съвестта на синовете на англосаксонците, че са се отклонили от праволинейното градивно начало на техните бащи и са склонни да приемат съмнителните юдейски идеи.

ЕВРЕЙСТВОТО В УЧИЛИЩАТА И КОЛЕЖИТЕ

Колежите с постоянство биват завладявани от еврейската идея. Синовете на англосаксонците са атакувани пряко в тяхната наследственост. Потомците на Съзидателите биват покварявани с философията на Рушителите! На младите мъже още в първите вълнуващи месеци на интелектуална свобода се предлагат съдържащи обещания доктрини, чиито източници или пък последствия те не са в състояние да видят. У младе-

жа по начало живее една естествена борбеност и желание за съпротива, която обещава прогрес. Младите хора също така имат склонност да не гледат сериозно на древни и традиционни схващания. Двете неща са прояви на здрав дух и наченки на зараждаща се умствена зрелост. И тъкмо в тези периоди, когато подрастващите съзряват най-бурно, те биват улавяни в капаните на влияния, които се таят в колежите и ги дебнат. Вярно, с годините, голяма част се осъзнават дотолкова, че да успеят “седейки на оградата, да се видят сами как минават по пътя” и се завръщат към здравия разум. Те откриват, че доктрината за “свободната любов”, например, е приятна и вълнуваща тема за в клубовете, обаче семейството – тази старомодна лоялност на мъжа и жената както един към друг, така и към децата им – е не само основна градивна единица на обществото, но и само тя гарантира човешкия напредък. Установяват, че Революцията, макар да е благодатна тема за разпалени спорове и отличен стимулант да се почувства човек поне за малко като “супермен”, все пак не е пътят към прогреса!

Процесът на обръкване в колежите се развива и следва същите линии, които вече описахме във връзка с църквите. Най-напред се натъкваме на еврейския разюздан и краен критицизъм, служещ за разрушаване на чувствата на младежа към древните вековечни традиции. Сетне вече идат еврейските обществени революционни доктрини. Двете неща винаги вървят заедно! Те и не могат да просъществуват едно без друго! Понеже това са възплъщения на програмата от Протоколите: да бъде разцепено и разединено нееврейското общество посредством идеи.

Напразно и глупаво би било да нападаме “радикализма” на колежаните, защото той винаги е бил част от младежката незрялост. Обаче не би било напразно да разкрием пред тях, че обществения радикализъм – самата дума “радикализъм” е прекрасна, но в случая се употребява погрешно – произлиза от еврейски източник! Основната група от “червени философи” във всеки университет се състои от евреи, начело на които обаче, в ролята на прикритие или т.нар. “нееврейски фронт”,

стои някой заблуден професор. На част от тези професори им плащат пари “червени” организации, чиито щабове се намират извън страната! Наред с това съществуват междуколежански и междууниверситетски социалистически общества, гъмжащи от евреи и изцяло под тяхно влияние. Еврейски преподаватели из цялата страна основават “братства” под патронажа на най-престижни обществени и университетски поддръжници. Студентските лекционни курсове са идеална среда за тази пропаганда, чиято цел е да осигурява на студентите приятното вълнение от схващането, че вземат участие в полагане основите на едно ново велико движение, съпоставимо едва ли не с извоюването на Независимостта.

Революционните сили, оглавявани от еврейството, разчитат твърде много на уважението, с което се удостоява тяхното движение от привлечените студенти и някои преподаватели. Така беше в Русия – всеки знае в символ на какво се превърна названието “студент” в тази страна!

Еврейската организация Чотокуа*, която действа почти изключително в колежите и университетите, заедно с проповядване на болшевиизма в изкуството, науката, религията, икономиката и социологията, е насочила дейността си срещу англосаксонските традиции и расови характерни особености на нашите учаци. Тези “религиозни” и “литературни” кръгове са подпомагани умело от преподаватели и духовници, чието мислене е било изкривено и отровено от еврейски рушителни влияния в обществения и стопанския живот.

* Област и езеро в западната част на щата Ню Йорк, където през лятото на 1871 г. при езерото се събират образователни и религиозни дейци и основават движение, прераствало по-късно в организацията Chautauqua Lake Camp-Meeting Association – бел.прев.

КАКВО ДА СЕ ПРАВИ ВЪВ ВРЪЗКА С ТОВА?

Просто трябва да се открие и идентифицира източникът и природата на влиянието, което се упражнява в нашите училища и университети. Нека учащите узнаят, че трябва да направят своя избор между англосаксонското и юдейското племе. Нека те сами решат, когато определят принадлежността си, дали да следват пътя на Съзидателите или на онези, чията цел е да рушат изграденото. Понеже всичко това не е просто една тема за разговор. Единствената абсолютна и вездесъща противоотрова срещу еврейското влияние е да бъдат отворени очите на учащите за величието на тяхната собствена раса.

Често говорим за Бащите на нацията така, сякаш те са просто няколкото човека, сложили подписите си върху един велик документ, отбелязващ нова ера в свободата. Но Бащите на нацията бяха хора от англосаксонско-келтската раса. Тази раса се състои от мъже, дошли от Европа, носейки в кръвта си своята цивилизация и предопределението на съдбата. Мъже, прекосили Атлантика и създали нов свят върху пустия скалист бряг. Мъже, отишли на север до Аляска и на запад до Калифорния; мъже, покорили арктическите брегове и горещите тропици; мъже, овладяли африканските диви равнини; мъже, населили Австралия и сложили ръка върху “вратите на света” при Суец, Гибралтар и Панама. Тези мъже, които създадоха всички правителствени институции и служеха за идеал на народите през вековете; тези мъже не са получили нито своя Бог, нито религията си от юдеите; нито своята реч, нито съзидателния си гений. Ето кои са “избрания народ”! Избран от много векове да господства над света, като го изгражда все по-хубав и по-хубав, а не като го разрушава!

Но ето, че в училищния двор на тази раса, сред потомците на истинските “господари”, се появява един народ, който не може

да бъде причислен към никоя цивилизация, няма популярна религия, няма универсален език, няма постижения в никоя област – освен в областта на “вземането на пари”! – и бива прогонен от всяка страна, оказала му гостоприемство. Тъкмо този народ полага усилия да диктува на синовете на англосаксонците какво било необходимо да сторят, за да станел светът такъв, какъвто трябва!

Ако нашите синове се вслушват в техния глас, призоваващ към сляпо бунтарство и разрушение, то е защото не съзнават чии потомци са и на коя раса са представители. Нека в нашите университети се говори свободно и до безкрайност се обсъждат разни идеи, обаче еврейските мисли да носят етикета “еврейски”, а нашите синове да бъдат запознати с расовата си същност !

НАЗОВЕТЕ ИМЕТО НА ВРАГА !

Предупреждението вече достигна до колегите. Схемата на еврейската процедура вече е добре позната. А колко проста е тя! Първо, трябвало общественото училище да стане “светско” – тъкмо “светско” е точната дума, която евреите използват в този процес. Подготвяте съзнанието на детето, учещо в обществено училище, като натрапвате правилото, че въобще не трябва дори да споменава, че културата и патриотизмът по някакъв начин са дълбоко свързани с принципите на англосаксонската религия. Дръжте го далеч от това – нито дума по въпроса! Внимавайте също да не излезе наглас дори и един звук, който би помогнал на някое дете да разпознае еврейската раса. Тогава вече, като сте подготвили по този начин почвата, можете да идете в колежи и университети и да се включите в програмата по “наливане в умовете” на презрение към всички англосаксонски традиции, запълвайки същевременно празнината с еврейски революционни идеи.

Вниманието на обикновените хора бива отклонявано навън от училищата, обаче се позволява еврейското влияние да вилнее из висшите институции, до които влиянието на обикновените хора не може да достигне. Нека, значи, придадем на училищата “светски” характер, сетне вече можем да придадем еврейски характер на университетите!

Това е той “либерализмът”, който еврейските оратори толкова прокламират. Проникнал в работническите съюзи, както и в университетите, той е покварил основните принципи на работата, вярата и общественото съзнание.

Доказателството е видимо от всички еврейски думи и дела. То личи и от усиленото прилагане на различните влияния, за да може еврейството да убеждава само себе си, че изпълнява своята “мисия” към света.

Атакуваният капитализъм е общество от нееврейски произход, нападаната вяра е християнска вяра, хуленото общество е англосаксонско; чрез тяхното разрушаване ще може да се установи властта на юдаизма.

Списъкът може да бъде продължен: влияние на еврейската идея върху англосаксонските спорт и развлечения, върху англосаксонското понятие за патриотизъм, върху англосаксонското виждане при усвояване на професиите. Еврейската идея прониква дълбоко и влияе върху всичките аспекти на живота.

“Е, хубаво”, бе чут да казва един лошо заблуден американски издател, оплетен в сложни договори за реклама с евреи, “щом евреите се справят, значи имат право да си вършат тяхното”. Това е вариант на друго едно изказване от нееврейски произход, гласящо следното: “Че как щяло незначително малцинство от три милиона да управлява останалите сто милиона от нас? Глупости!”

Да, нека се съгласим. Ако еврейската идея е по-силна, ако

способностите на евреите са по-големи, нека управляват те. Нека англосаксонските принципи и власт станат на прах под нозете на юдейското племе. Но нека първо двете идеи водят борба, всяка под своя флаг и тази борба бъде честна !

Не може обаче да се говори за честна борба, когато в училищата, в университетите, в “евреизираните” църкви, дори във филмите, англосаксонската идея бива държана настрана от англосаксонците, под предтекст, че била “сектантска” или “кланова” – т.е. “родово обвързана”, или “стара и отживяла”, или пък друга – да речем, едва ли не, реакционна.

Не е честна борбата, когато еврейските идеи се представят като англосаксонски, понеже биват предлагани под англосаксонско покровителство. Нека наследеното от нашите англосаксонски бащи да достига свободно до синовете на англосаксонците, че да видим тогаз дали еврейската идея ще може да постигне триумф над него. Не, никога! Нито в университетската аула, нито в производствения цех. Еврейската идея никога не ще може да победи, докато най-напред хората, върху които се прилага, не бъдат лишени от възможността да се хранят с плодовете на тяхната родна култура.

Юдеите почнаха борбата. Юдеите предприеха завоеванието. Хубаво. Добре. Но нека никоий човек не се страхува от тях. И нека всеки настоява борбата да бъде честна. Нека и студентите, и идейните водачи знаят, че обектът под прицел е расата, която е построила съществуващата цивилизация, и която може да обещае бъдеще на тази цивилизация. Нека знаят също така, че нападащата страна в борбата е еврейска.

Това е всичко, което би било необходимо – да се знае! И тъкмо срещу него въстават евреите. “Не трябва да ни различавате от вас”, казват те, “и не бива да използвате обръщението “евреин”. Защо? Защото, ако еврейската идея не успее да се промъкне под чужда маскировка и произходът ѝ не бъде възприет

като нееврейски, тя просто е обречена. Докато англосаксонските идеи смело и открито изразяват същността и произхода си. Днес имаме нужда от тъкмо такава настойчива изява. Нека принудим всяка нашественическа идея да издигне открито своя флаг !

“По тази причина трябва да подкопаем вярата, да изтрием от умовете на гоите всички принципи за Бога и Душата, а сетне да подменим тези схващания с математически изчисления и чисто материални желания.”

Четвърти протокол

3. ПРЕСЛЕДВАНИ ИЛИ ПРЕСЛЕДВАЧИ

Според най-ранните сведения за контактите на евреите с други нации, не е минал период, по-дълъг от няколко години, без да бъде повдигнато обвинението, че те представляват “народ в народа” или “нация в нацията”. Когато това обвинение се появява днес, яростно бива отричано от хора, които застават уж в ролята на защитници на своя народ, а отричането е подкрепяно горе-долу от всички евреи, независимо към коя класа принадлежат; обаче, все пак няма друго нещо, по-ясно заявено в еврейското учение, нито по-ясно отразено в начина на живот на евреите от това, че обвинението е вярно. Когато обаче истината трябва да бъде използвана срещу евреите, това вече е съвсем друга работа.

Ако евреите са нация и националната им идентичност се основава върху две предпоставки – раса и религия, то със сигурност е извън принципите на разума да бъдат молени или да се очаква от тях да се откажат сами от своите националност или раса и религия. От друга страна, не бива да се очаква от тях да не осъдят остро оногова, който просто излага фактите. Защото разрешението на който и да е проблем идва само на базата на фактите. Тогава обвинението може да се формулира така: че очевидните факти се отричат, сякаш никой освен самите евреи не знае, че съществуват такива факти.

Ако евреите трябва да бъдат считани за нация, както те твърдят, и ако положението им на “нация в нацията” става все по-нетърпимо, то тогаз разрешението на проблема трябва да дойде чрез едно от двете неща: или отделяне на “нацията” от всички останали, или пък някакво издигане, извисяване на тази нация над всички други.

В еврейските писания съществува огромно количество доказателства, че водачите им очакват да се изпълнят и двете условия: хем отделна нация, хем супернация. Всъщност, в основата на еврейското учение лежи постановката, че еврейството сега е отделна нация, която върви по пътя към превръщането си в супернация. Само назначените официално да говорят пред гоите отричат това, иначе целият юдейски равинат не го отрича.

ЕВРЕИТЕ ВЪЗРАЗЯВАТ СРЕЩУ “АМЕРИКАНИЗМА”

В кое да е изследване на еврейския въпрос на човек му прави силно впечатление фактът, че това, от което евреите най-много се оплакват, са го започнали самите те. Оплакват се, например, от нещо, което наричат “антисемитизъм”. Обаче и за най-големия глупак е ясно, че никога не би могло да има нещо на име “антисемитизъм”, ако преди това не е имало друго, което да се нарича “семитизъм”. Сетне да погледнем и оплакването, че евреите трябвало да живеят в гета. Та няма гетото не е еврейско изобретение? Още от началото на нашествието си в европейските градове, а и векове по-късно в американските, те винаги са живели отделно, понеже така са искали самите те. Защото евреите смятат, че присъствието на гои сред тях ги осквернява! Еврейските писатели, пишещи за евреи, открито признават това. Но когато пишат за гоите, се отнасят към гетата като към една илюстрация на тяхната жестокост. Схващането за “осквернението” се е появило със самите евреи – то си е древна

ориенталска отживелица, предала се автоматично и спрямо гоите. Идеята за отделната нация най-напред е сътворена от евреите, които винаги са търсили пътища да поддържат тази “отделност” както на думи, така и с дела.

Нещо повече, истинският нормален еврейски вярва, че влиянието на американизма, (пък и на национализма – бел.прев.) в която да е цивилизована държава на гоите, е вредно за юдейството. Това твърдение се изказва съвсем сериозно и никакви купища доказателства за обратното от страна на гоите не биха били достатъчни, за да го оборят. В действителност, това е твърдение, което умът на един гой не би могъл да роди, понеже чувствата на гоите са насочени тъкмо в обратната посока, а именно – че американизмът е нещо добро за евреина. От авторитетни еврейски източници научаваме факта, че на онова, което ние наричаме “цивилизовани влияния” се гледа като на нещо враждебно на юдаизма. А не са гой онези, които казват, че еврейските идеи като идеи са несъвместими с живота в нашата страна. Тъкмо евреите го казват! Те се обявяват против американизма и го хулят, а американците не хулят юдаизма.

Като явление американизмът все още не е завършено понятие, докато юдаизмът си го има от векове. Докато никога американец не би посочил коя да е част от страната ни или пък някоя отделна социална група като представляваща истински и завършен модел на американизма, то евреите без никакво колебание сочат части от света и определени групи хора като истински тип юдаизъм.

Къде да открием този тип, който еврейските писатели разпознават като “истински”? Еврейният от гетото е просто загрупан с трактати относно нормите на юдаизма. Известният равин от Синагогата на испанските и португалските евреи, намираща се в Сентръл парк, Ню Йорк, д-р Д. Де Сола Пул, е автор на следните думи:

“В гетото спазването на принципите на юдаизма е естествено

и почти неизбежно. Режимът на еврейския живот се определя от атмосферата, в която диша евреинът”.

Друг известен равин, д-р М. Х. Сегал, изказва гледището, че еврейството в по-напредналите части на Европа и Америка е било поддържано живо чрез притока на имигранти от Полша и Литва. Потвърждавайки в съгласие с други еврейски видни личности, че центърът на световното еврейство до преди войната от 1914 година са били Русия и Полша, д-р Сегал казва:

“Войната (1914–1918) унищожи и последните следи от западащото еврейско общество, което влачеше едва-едва мизерното си съществуване в полусредновековните гета на Полша и Литва. И въпреки постоянно увеличаващата им се немощ, тези общности представляваха последното убежище на юдаизма в европейската диаспора. В тях бе оцеляло нещо от стария еврейски живот, някои от древните еврейски институции, практики и традиции. Тези общности фактически осигуряваха – доколкото това бе възможно – виталитет на залиялия и атрофирал юдеизъм сред еврейството на по-напредналите държави в Европа и Америка”.

Тази идея съвсем не е непопулярна – т.е., че са желани и нужни големи преселения на “истински” евреи от гетата на Стария свят, с оглед да се поддържа жив юдаизмът в страни като Съединените щати.

Израел Фридлендер, чието име се произнася с гордост от евреите, също признава услугата, която тези големи човекопотоци от гетата оказват на юдаизма. В своята лекция “Проблемът на юдаизма в Америка” той говори за тенденцията към “деюдаизиране” в резултат на абсолютната свобода, на която евреинът винаги се е радвал в Съединените щати. “Тази тенденция, – казва той, – се развива в две насоки: първо, чрез различните антисемитски влияния и, второ, “от големия поток еврейски емигранти от други страни, който се отправя от държави с наличие на потис-

ничество към свободни такива, носейки със себе си – над или под повърхността – консервиращите и съживителни влияния на гетото”. Същата авторитетна личност в статия, озаглавена “Американизацията на еврейския емигрант”, откровено изказва предпочитанията си към пристигналия “пресен” еврейин от гетото пред евреина, който е бил в една или друга степен повлиян от американския живот.

Да се “американизираш” означава – с най-прости думи – да изпитваш симпатия към традициите и институциите на Съединените щати, обаче евреите нямат предвид само САЩ, когато казват “Америка”. Те визират също Централна и Южна Америка, където станаха толкова много революции напоследък. Има голям брой евреи и в Аржентина, и в други съседни на нея държави. Бихме изкривили значението на думите, ако кажем, че еврейските водачи са изцяло против Америка, но ще бъде истина, ако кажем, че те са против “американизирането” на еврейския имиграционен поток. Тоест, насоката на “американизма” е толкова различна от тази на юдаизма, че двете явления са в антагонизъм. Това обстоятелство, обаче, не показва никакво предателство към американския национализъм, колкото лоялност към еврейския национализъм. Но нека читателят сам стане съдник по отношение на фактите в тази книга, докъде стигат разликите и какъв е ефектът от борбата между двете идеи. Иначе, антагонизмът, който съществува между тях, е абсолютен факт. Гоите не го забелязват този антагонизъм, обаче евреите са навсякъде и винаги нащрек по отношение на него. А това хвърля силна светлина върху всички революционни програми за разрушаване на съществуващия в обществото контрол, чрез разпалване на раздор между т. нар. “труд” и “капитал”; чрез занижаване достойнствата на държавата, посредством корупирани политици; чрез уеднаквяване на мисленето на хората чрез книгите, театъра и киното. Обаче отговорът за повечето

* Национален празник на американците, от знаменуващ първото съвместно събиране на колонистите в Плимът и местните индианци през 1621 г. по случай добрата реколта след изключително тежката зима, провеждан в последния четвъртък от ноември – бел. прев.

от злините, в които обвиняват евреите, се корени в това, че те правят пари от войните. “Войната е еврейската жътва”, гласи една стара поговорка. Тяхното предпочитание към “снабдителския сектор” е било наблюдавано и в миналото, и напоследък. Техният интерес е насочен главно към печалбите, а не към националните интереси; както и тяхната традиционна лоялност – към еврейската нация, вместо към коя да е друга. Естествено, че трябва да бъдат “признати качествата им” на търговци на стоки и информация във време на война – сиреч, на печалбари от войната и шпиони.

Ако проследим “желязната” програма на еврейството през Гражданската война, Революцията (във Франция – бел.прев.) и Първата световна война, единственото обстоятелство, което можем да видим, е нарастващите власт и печалби на евреите. Макар броят на еврейските жители в американските колонии да е относително малък, пак е достатъчен, за да оставят своя диря във войната. И това ще бъде така, докато няма закон за търговията на едро, насочен срещу евреите, както е било през Гражданската война, когато срещу отделни лица се предприемат действия по причини, които в периода 1861–1865 са били осезаеми.

ЕВРЕИТЕ И ХЛЕНЧЕНЕТО СРЕЩУ “РЕЛИГИОЗНОТО ПРЕСЛЕДВАНЕ”

Никой интелигентен еврейин в САЩ досега не е бил толкова глупав да заяви, че еврейският въпрос е чисто религиозен въпрос и изследването му в тези статии представлява “религиозно преследване”. Обаче е очевидно, че само относно това им остава на т. нар. “нееврейски фронтове” да почнат да крещат. В по-голямата си част, както сами се показват, тези хора са самите без религия и използват понятието “религиозно преследване” като червен плат пред бик с надеждата да призоват различни

хора към действие. Любопитно е как викът срещу религиозното преследване се използва за събуждане на духа на преследваното срещу набедени “преследвачи”.

Нито пряко, нито пък с намеци, е показано някъде в тези наши статии, че еврейският въпрос е от религиозно естество. Обратното и подкрепяно от най-високи еврейски авторитети, твърдо се заявява, че той е въпрос, свързан изцяло с расата и националността.

Няма никакво преследване на евреи по религиозни причини в САЩ, освен ако агитацията на някои хуманни общества за отмяната на метода “кошер” не се счита за такова – сиреч, методът за убиване на животни за храна, който е ненужно жесток*. Но дори и това възражение много трудно може да бъде разглеждано в пряка връзка с религията на евреите. Еврейският метод за убиване, който се прилага сега, не е препоръчан в Стария завет, а от Талмуда, и е, следователно, не религиозен в общ смисъл, а по-скоро традиционен. Още повече, има сигурни свидетелства, че чрез съвременните методи се постига целта на евреите – т.е. източването на кръвта от трупа – доста по-добре, отколкото чрез еврейския метод. Но все пак това е единственият момент, където, макар и доста бегло, се засяга религията на евреите.

Факт е, че докато няма никакво “религиозно преследване” на евреи, има твърде много преследвания по религиозни причини от евреите. Това е една от отличителните характеристики на организирания еврейски живот в Съединените щати – неспирни, активни, мощни и устойчиви атаки срещу всички форми на християнството, което може да бъде скоро и публично отбелязано. От време на време чуваме за изблици на сектантски фанатизъм между католици и протестанти, но те не могат да бъдат сравнявани с усилените, безкомпромисни и непреклонни антихристиянски дейности на еврейските организации. Съществуват доктринални

* Методът “кошер”, или “кашер”, бива забранен от българския министър на земеделието през лятото на 1941 г. – бел.прев. Виж приложението.

спорове вътре в християнските църкви, но нито един от тях не касае основите на самото християнство. Обаче организираният юдаизъм не се задоволява с док-тринални спорове, а използва своята огромна икономическа и политическа мощ срещу всичко, на което гледа – по собствените му думи – като на “демонстрация на християнщина”.

Нито един президент на Съединените щати досега не се е осмелил да произнесе клетвата си при встъпване в длъжност над отворените страници на Новия завет – та нали евреите ще я обявят веднага за невалидна! Някои губернатори на американски щати, използвайки думата “християнски” в своите речи по случай Деня на благодарността*, се чувстват длъжни да проповядват американизма сред нашето население, защото според него християнството и доброто гражданско чувство са синоними.

Нито един общественик в Америка не е дал публично свидетелство за своята християнска вяра, без да е получил забележка от страна на евреите. Те не само изразяват несъгласие с християнското учение – което, разбира се, е тяхно право и никой не го поставя под въпрос – ами го отричат и настояват цялото общество да приеме това. Всичко което би напомнило на детето в училище, че живее в християнска цивилизация и е представител на нацията, обявена от нейния Върховен съд за основаваща се върху християнски принципи, се премахва от обществените училища по настояване на евреите. В една страна, по време, когато болшинството от евреите могат да отпечатват всяка година сборник с извиненията, които са успели да изтръгнат от различни обществени служители за това, че са “употребили по невнимание термина “християнски”, желателно е обвинението в “религиозно преследване” да бъде пратено, дето му е мястото.

Евреинът се хвали с преследването по религиозни причи-

* Национален празник на американците, от знаменуваш първото съвместно събиране на колонистите в Плимът и местните индианци през 1621 г. по случай добрата реколта след изключително тежката зима, провеждан в последния четвъртък от ноември – бел. прев.

ни, както американецът се хвали с патриотизма си. Докато еврейският “патриотизъм” намира изява главно в религиозни предразсъдъци, последният на практика е единствената добре организирана, активна и успешна форма за използване на религиозните предразсъдъци в страната, защото евреите са успели да изиграят големия си номер, като не изразяват тяхно собствено отношение и всяко противопоставяне срещу него носи печата на “предразсъдък” или “преследване”. Ето защо евреинът използва тези термини толкова често. Той държи първи да сложи етикет на другия човек. Затова и всяко изследване на еврейския въпрос е толкова злобно заклеявано като проява на антисемитизъм. Евреинът знае преимущество да определиш първи другия човек !

Тази тема за “преследването по религиозни причини” не може да бъде срещната никъде в рамките на еврейския въпрос, освен откъм страната на самите евреи. В САЩ съществуват религиозни предразсъдъци, но само юдаистки. Ако християнското население се тревожеше относно еврейската религия една стохилядна част, отколкото евреите се тревожат за християнските обреди, цялата материя от талмудически учения би се разбирала в ярката светлина, която общественото влияние би хвърлило върху нея – онази светлина, от която то винаги е било лишено. Пространственият и задълбочен анализ на тези неща е в интерес на умственото здраве и би заставил еврейския народ да загърби тъмнината, в която сега ги държи. Еврейският талмудизъм дължи съществуването си и днес на безразличието, с което е бил разглеждан от другите раси. Та това е тъкмо обратна крайност на “религиозно преследване”!

За един религиозен предразсъдък е почти толкова неприятно да се пише, колкото да го усетиш по какъвто и да било начин. Той е в пълна противоположност на гените на англосаксонца и американца. Ние винаги сме разглеждали религията като елемент на съзнанието. Да вярва в каквото си ще е част от основната свобода на всеки. Заставайки зад тези унаследени принципи,

човек в един момент решава да започне да изучава този активно действащ процес на влияние в Америка, познат като “еврейски поток” и веднага щом се захване с това, той открива себе си причислен към фанатиците и мъчителите от други епохи.

Време е да покажем, че един фанатик бива отглеждан главно от фанатици. В тази страна религиозни предразсъдъци съществуват, дори наистина има преследване по религиозни причини, както и принудително насилствено отношение – всичко това наред с религиозните свободи на болшинството от населението – но тези предразсъдъци, преследвания и прилагане на сила са еврейски и ничии други.

Едно изучаване на историята и съвременната еврейска журналистика показва, че еврейските предразсъдъци и преследвания са вечен и задължителен феномен там, където евреите са добили власт; също и че нито думи, нито дела, могат да се разглеждат в качеството на недъзи, приписвани на евреите, равнозначни на недъзите, които те са приписвали и още продължават да приписват на неевреите. Няма християнска църква, която евреите да не са атакували многократно.

Ако съществува изобщо някое църковно сценично начинание на католиците, което да е спечелило одобрението на целия християнски свят, това е “Драма за Мъките Христови” в Оберамергау*. Обаче в това си, озаглавен “Впечатленията на един равин от “Драма за Мъките Христови в Оберамергау”, равинът Джоузеф Краускопф от Филадельфия заклеява тази достойна драматизация като пропита с лъжи и злобен антисемитизъм. В очите на равина, разбира се, това е така, защото за него цялата християнска традиция е една отровна лъжа. Всичката основна материя на християнската вяра, особено що се касае до личността на Христос, представлява “халюцинации на разлигавени мъже и истерични жени”. “Затова – казва равинът, – е била измислена тази нелепа и жестока история, предизвикала повече

* Oberammergau – село в Бавария, където на всеки 10 години селяните пресъздават сценично мъките на Христос на кръста, следвайки обета, направен през 1634 г. по случай отърването от чумата – бел. прев.

несрета, повече невинно страдание, отколкото което и да е друго художествено произведение в световната литература.”

И така, простичките селяни от Оберамергау, представящи католическата вяра като едно грандиозно зрелище (в действителност, на този религиозен фестивал Юда е представен в твърде черни краски – бел.пр.), биват охарактеризирани като антисемити*.

Това не са изолирани примери. Когато Методистката църква постави великата драма, озаглавена “Пешеходецът”, равин Стивън С. Уайз – американски ционистки водач по времето, когато тези материали бяха публикувани, и един от най-активните политически дейци на ционисткото еврейство в САЩ – изразява критичното си гледище и прави тържествено глупавото изказване, че ако той бил островитянин от Южните морета (вместо пътуващ оратор, какъвто е), след като гледал постановката “Пешеходецът”, първото му спонтанно желание би било да изтича отвън на улицата и да убие поне трима евреи! От последното може би става ясно в каква насока протичат “спонтанните желания” на равина Уайз, обаче десетките хиляди методисти, които са гледали “Пешеходецът”, хич няма да бъдат склонни да причислят подобна критика към духа на толерантност, който същият този равин толкова напористо съветва християните да съблюдават.

Епископалната църква също е почувствала атаките на евреите. Напоследък (юни, 1921), еврейската преса вдигна шум, че епископалните свещеници нямали компетенцията да осъществяват вмешателство в работата ѝ. Не ставало дума за религиозна толерантност в рамките на религиозни различия, а за открита атака, която църквата проповядвала и натрапвала.

* Трябва да се отбележи, че през 1947 г., почти 30 години след като тези критични статии биват публикувани за първи път, контролираните от американците Съюзнически военни трибунали обявяват за “военнопръстъпници” всички оцелели селяни, които са участвали в театралната трупа на фестивалите в Оберамергау - бел. ред. в изд. от 1952 г.)

Всички сведения за еврейското противопоставяне на Коледа, Великден и други християнски празници, както и неприязънта към някои патриотични песни, показват посоката на нападите и тяхната цел. Един паралел между Протоколите и реалните надежди на еврейството е отразен в общоприетото еврейско предсказание, че християнството е обречено да изчезне. И то трябвало да изчезне, удавяйки се в юдаизъм!

Еврейската нетърпимост днес, както и вчера – а и във всяка епоха от историята, когато евреите са успявали да добият влияние или власт – е неоспорима, освен сред хора, които не са запознати с фактите. Тази нетърпимост в миналото касае само историческите събития. Но що се отнася до бъдещето – тук вече става дума за чисто пророчество. Една от най-силните войнстващи каузи срещу пълната американизация на няколкото милиона евреи в тази страна е тяхната вяра – вдъхвана им от техните религиозни авторитети, че те са “избрани”, че тази земя е тяхна, че населението тук е съставено от идолопоклонници и че иде денят, когато те ще добият върховно господство.

Е, биха ли могли те да не бъдат в съгласие с такава декларация? Високомерното и презрително отношение, изразявано от евреите днес спрямо расата, създала Америка, е просто бледо предзнаменование за съдбата на нас, американците, ако един ден тяхното влияние и власт биха им позволили да ни държат изцяло в ръцете си. Болшевизмът, започнал с унищожаването на класата, която бе изразител на обещанието за една по-добра Русия, е точно съпоставим с отношението, което бе възприето у нас спрямо старите американски родове и фамилии.

“Нека всички разберем, че ние, евреите, сме отделна националност, на която всеки евреин, независимо в коя държава живее, какво му е общественото положение и какви са политическите му убеждения, е представител”

Луис Д. Брандис, съдия от Върховния съд на Съединените щати

4. НАЦИЯ ЛИ СА ЕВРЕИТЕ?

Никой гои не знае колко евреи има в САЩ. Тези цифри са изключително достояние на еврейските власти. Правителството на Съединените щати може да осигури статистически данни по почти всеки въпрос, имащ отношение към населението на страната, обаче когато се е опитало по систематичен път да добие информация относно евреите, които постоянно прииждат в Щатите, както и за тези, които вече са се установили тук, еврейското лоби във Вашингтон се намесва и прекратява процеса. Евреите крият своята сила, понеже влиянието им в Капитолия винаги е било достатъчно силно във всички времена и във всяко отношение, касаещо техните интереси.

Имиграцията в САЩ се превърна в бизнес преди 40 години, при това в чисто еврейски бизнес. Съществува съвършена организация, която преодолява дори множеството възражения, надигащи се срещу приемането у нас на видни еврей-революционери. А повечето европейски евреи са потенциални революционери. Америка не е била наречена от малките европейски нации “еврейската страна” случайно и просто ей така. Тревожното засилване на еврейската имиграция поставя този въпрос отново на вниманието на обществеността. Спрямо това явление се формира ново масово убеждение, понеже е очевидно, че чисто еврейският бизнес да се вкарват евреи в САЩ, напомня на събирането на армия, която, след като вече е изпълнила своята роля в Европа, за покоряването на този континент, сега се прехвърля в Америка. Тайните еврейски общества в Новия свят са главните

проводници на това отдавнашно и продължаващо паническо нахлуване в САЩ. Те са напълно в състояние да “нагласят работата” с паспортите и успяват да “уредят” избягването на разпоредбите на здравния контрол. Законите на страната биват заобикаляни открито. Еврейските имигранти могат да пристигат тук откъдето и да е и те наистина идват отвсякъде. Първият им поглед върху живота в нашата страна веднага разкрива еврейския контрол–мощен и всеобхватен, сякаш се намират в днешна Русия! Новопристигналите виждат как служители на еврейските тайни общества преодоляват лесно служителите на Имигрантските служби на Съединените щати–че защо тогава да не се държат така, сякаш притежават Америка! Не е никак чудно, че те буквално събарят огради и стени в екстаза на едно победно нашествие! А става дума наистина за нашествие и нищо друго, което е вдъхновявано и подпомагано от силни поддръжници тук, в САЩ. Когато проникването на хора не е тайно, то бива завоалирано фино и с чувство: “тези клетки хорица се спасяват с бягство от преследване”.

След като еврейското нашествие през 80-те години на XIX век започна да добива в очите на хората опасен характер, службите по преброяване на населението помолиха Конгреса да им разреши да класифицират гражданите и по расови характеристики, освен по “държава на месторождение”. Тогава най-силното възражение бе подето на високо ниво от евреите, начело със Саймън Гугенхайм и Джулиън У. Мак. Наложих се да бъдат назначени изслушвания, за да се установи от какви етнически елементи се състои населението, т.е. дали Съединените щати са англосаксонска, семитска, романска или пък на каква друга нация. Еврейската опозиция по време на изслушванията изложи четири теми съвсем ясно:

- 1/ Евреинът е против всякакво законодателство, забраняващо неговото влизане в страната;
- 2/ евреинът е против това да бъде подлаган на каквато и да е расова квалификация, след като вече е влязъл в страната;
- 3/ еврейското възражение срещу властите на гоите е, че

“евреин” означава принадлежност към определена религия, а не раса;

4/ евреинът има един външен вид за пред гоите и друг, който той споделя само сред собствения си народ.

Когато американците не се сагласяват и определят като не-състоятелен този аргумент, че “евреин” значело религия, а не раса, еврейските говорители отстъпили, поради факта, че щом тяхната всемогъща организация не желае определени неща, то тези неща така или иначе скоро няма да ги има, независимо дали съществува спор или не, независимо дали се назначава комисия или не. Еврейското лоби постигнало своето. Първо, и до ден днешен няма числена оценка на броя на евреите в Съединените щати. Второ, съществуват класификации за всички други раси и националности, но за тях такива няма. И никоя от другите раси не възразява срещу това, обаче евреинът се счита за по-висш. И какъв е резултатът днес? Ако запитате правителството на САЩ колко души французи има в страната, то ще може да ви представи точни цифри. Ако попитате за поляците – също. Числеността на африканците е отразена прецизно. Можете да направите изследване по дълъг списък и ще установите, че правителството знае всичко. Обаче я го попитайте колко евреи има в стараната – то няма да може да ви отговори. Защото няма сводка от данни.

РАСА ИЛИ РЕЛИГИЯ

Какво казват самите евреи по въпроса “раса или религия”? Следващите цитати ще дадат на читателя информация относно схващането на евреина за самия него като представител на отделен народ, съвсем независимо от съображението му с неговата религия.

Лео Н. Леви, президент на Б'наи Б'рит (1900–1904):

“Отличителният характер на евреина не идва само от религията. Вярно е, че неговата раса и религия са неразривно свързани, обаче каквато и да е причината за подмяната на идеята за расова идентичност с религиозна такава, със сигурност е вярно и друго – че една религия сама по себе си не може да обособи даден народ. Понеже никой човек не се превръща автоматически в евреин, ако реши да изповядва еврейската вяра. От друга страна – роденият евреин си остава такъв завинаги, дори да отхвърли своята религия”.

Бележитият еврейски историк Грец, чийто знаменит труд представлява едно от основополагащите произведения по темата, казва, че историята на евреите, откакто те са изгубили своята държава :

“все още притежава национален характер и по никой начин не бива да се възприема просто като история на една религия”.

Моузес Хес, една от историческите фигури, чрез когото Еврейската програма е изменила пътя от нейните древни източници до съвременните ѝ носители, написа книга, озаглавена “Рим и Йерусалим”, в която изложи целия проблем с тежест и яснота :

“Евреите са нещо повече от обикновени носители (последователи) на една религия или, иначе казано, те са братство, раса, нация” (стр. 71)

“Евреинът принадлежи към своята раса и оттам, следователно, на юдаизма, въпреки факта, че той или предците му може да са станали вероотстъпници” (стр. 97–98)

“Всеки евреин е – независимо от това дали му се харесва или не – солидно свързан с цялата нация” (стр. 163)

“Еврейската религия представлява преди всичко еврейски патриотизъм” (стр. 61)

Луис. Д. Брандис, съдия във Върховния съд на САЩ и

световен лидер на Ционисткото движение, писа в своята книга “Ционизмът и американските евреи”:

“Независимо от разсъжденията на учените глави или решенията на разни съвети, нашите собствени инстинкти и действия, както и тези на другите преди нас, са определили понятието “евреин”.

Равинът Морис Джоузеф, служил по някое време в западната Лондонска синагога на британските евреи, пише в своята книга “Нацията Израел” :

“Израел със сигурност е една велика нация... И бива призната за нация от онези, които я виждат. Никой не би могъл да я сбърка със секта. Да отричаш еврейската националност, значи да отричаш съществуването на евреина”.

Адвокатът-евреин Бертрам Б. Бенас пише в своя труд “Ционизмът – еврейското национално движение”:

“Еврейската същност е преди всичко съзнаване на принадлежността към един отделен народ”.

Леон Симон, впечатляващ еврейски учен и великолепен писател, прави важно изследване по въпросите на религията и националността в своя труд “Студии по еврейски национализъм”. Той застъпва гледището, че религията на евреите представлява сама по себе си “форма на национализъм”, а пък национализмът е интегрална част от тяхната религия:

“Месианската ера за евреите не означава само установяването на мир на земята и добруването на човечеството, но и едно универсално признаване на евреина и неговия бог”. (стр. 14)

“Юдаизмът не дава път за спасение на отделната душа, както е в християнството; всичките му предписания са тясно свързани със съществуването на еврейската нация”. (стр. 20)

“Схващането, че евреите са религиозна секта, подобно на делението между католици и протестанти, е пълна глупост”. (стр. 34)

Артър Д. Люис, еврейски писател, също основава националната принадлежност върху расовия елемент в произведението си “Еврейската нация”:

“По произход евреите са отделна нация и са запазили, за разлика от повечето нации, един от елементите на национализма, а именно – расовия елемент. Това може да бъде доказано, разбира се, чрез почиващ върху здравия разум експеримент за разпознаването им: по-лесно е да видиш, че един евреин е евреин, отколкото, че англичанинът е англичанин”.

Схващането, че евреите съставляват отделна нация, е по-присъщо за тях повече, отколкото за всяка друга. И те се смятат не само за нация с минало, но и с определено бъдеще. Нещо повече – не само нация, ами супернация! Можем да стигнем още по-дълбоко, разглеждайки еврейските виждания, и да кажем, че бъдещето на еврейската нация се вижда от самите евреи като царство на земята.

Елкан Н. Адлер казва:

“Никой сериозен политик днес не се съмнява, че нашият народ има определено политическо бъдеще.”

Тази бъдеща политическа определеност и власт е била в ума на Моузес Хес, когато в 1862 г. – обърнете внимание на годината! – в предговора към книгата си “Рим и Йерусалим”, написва следните думи:

“Никоя нация не може да бъде безразлична към факта, че в предстоящата борба за свобода в Европа тя би могла да има друг един народ за свой приятел или враг”.

Оплаквайки се от неравното положение на евреите, Хес казва, че онова, което отделният евреин не може да схване, понеже бил евреин, ще го разбере еврейската нация, тъй като евреите ще станат такава. Той също предупреждава нациите на гоите да внимават, защото в тази предстояща борба щяло да има и друга нация – еврейската – която ще бъде настроена или приятелски, или враждебно – както сама реши!

Д-р Израел Фридендер казва:

“На нас ни стига да знаем, че евреите винаги са чувствали себе си като отделна раса, белязана съвсем видимо и отчетливо от останалото човечество”.

Що се отнася до проблемите на еврейската нация, има достатъчно свидетелства относно факта, че американизмът оказва вредно влияние върху еврейския живот – т.е. двете концепции са в антагонизъм, подобно на две напълно противоположни идеи. А ционизмът е съвременната опорна точка на еврейския национализъм. Истинското верую на най-активната и влиятелна част от еврейството в Америка е показано в един труд, публикуван от Американската ционистка организация – “Въведение в ционизма” (Guide to Zionism):

“Името на тяхната национална религия, юдаизъм, произхожда от националното им предназначение. Евреин, който не е религиозен, също е евреин и трудно може да се измъкне от приобщаването (зависимостта си), само чрез отказване от названието “евреин”.

Еврейството никога не се е присъединявало еднозначно към неговите най-велики учители и авторитетни представители по отношение на теорията, че един евреин е само “брат по вяра”. Често евреинът изобщо не е от тази вяра, но си остава евреин. Аргументът “религия, а не раса” разкрива двуличието на онези политически водачи, които – вместо да посрещнат открито еврейския въпрос – полагат усилия да насочат изучаването му в грешна посока, използвайки невероятното объркване в умовете на гоите.

На света има две еврейски програми – едната, достойна да бъде разкривана пред гоите, и друга, която е изключително само за евреи. При определяне коя от двете е истинската, разумно би било да се спрем върху онази, която можем да отчетем, че се провежда с успех. Виждаме, че програмата, спонсорирана

от т. нар. ционисти, е тази, която успява. Или по-точно, това е програмата, чиито спонсори стоят здраво зад расовата и национална обособеност на евреите.

Независимо от онова, което се казва на гоите, за да бъдат затруднени действията или отклонени усилията им, изобщо не стои въпрос какво мисли за себе си самият евреин. Той смята, че принадлежи към един отделен народ, чувства се обвързан с този народ посредством кръвни връзки, които никакви промени или придобивки от каквото и да е естество не могат да отслабят, възприема се като наследник на миналото на този народ и проводник на неговото политическо бъдеще. Евреинът принадлежи към отделна нация. Оттук, той се стреми към едно бъдещо царство на този свят–царство, което ще властва над всички останали царства, със столица на света Йерусалим. Това желание на еврейската нация може и да се изпълни. А пък връзките между еврейския национализъм и национализма на народите, сред които евреите живеят, са един вид жалони за потенциална победа.

ПОЛИТИКАТА НА “НЕВЯРНОТО ПРЕДСТАВЯНЕ”

Наред с всичките възражения във връзка с гледището “религия, а не раса”, евреите се оплакват, че били невярно представяни. Това е едно обичайно оплакване от тяхна страна. Та те винаги са и “преследвани”, и “невярно представяни”, освен в случаите, когато биват хвалени за нещо, което всъщност не са. Ако евреите бяха разбирани напълно от гоите, ако, например, християнските църкви се бяха отърсили от заблудеността, че те са старозаветен народ и ако духовниците наистина ПОЗНАВАХА ЩО ЗА РЕЛИГИЯ Е ТАЛМУДИЗМЪТ, тогава твърдението за “невярно представяне” може би щеше да е още по-основателно.

Съсипването на Русия бе подготвено чрез дълга и целенасочена програма за невярно представяне на руския народ от световната еврейска преса и еврейските дипломатически служби. Името на Полша пред света бе оплескано с мръсотия (декември, 1920 г.), посредством пресата на Съединените щати, в резултат на еврейско подстрекателство; така бе очернена държавата, чието единствено престъпление бе, че пожела да се спаси от евреите. Обаче, винаги щом някъде бъде вдигната ръка, която се опитва да възпре евреите от опитите им да управляват хората и тайно да поддържат контрол върху основните инструменти на живота, еврейството надава вой за “невярното му представяне”. Тези хора никога не посрещат въпроса ребром. Все разни фалшиви претенции, молби за състрадание и пр., съпътствани от глобална кампания за очерняне на други заради техните собствени престъпления, а ако евентуално се провалят в нещо, веднага следва сляп опит да повлекат и други след себе си при падението—ето такъв е техният арсенал от методи за защита! И, разбира се, концентрат от всичките политически, икономически и други легални средства, които са под тяхна команда, бива размахван пред лицето на всеки открит критик на евреина, дръзнал да защитава правата си на национална самоопределеност и съществуване, свободно от еврейско влияние, контрол и “мозъчно промиване”.

Политиката на “невярно представяне” успява, защото у гоите има едно дълбоко загнездено силно чувство, че евреите все пак са “избран народ” и е опасно да им се противопоставяш за каквото и да било. Един вид – който се опълчи срещу евреина, ще бъде прокълнат. “Страхът от евреите” е твърде реален и осезаем елемент на живота днес. И е толкова жив сред неевреите, колкото и сред самите тях. Евреинът сам е обвързан със страх спрямо своя народ и в съзнанието му живее страхът от проклятие чрез сферата на религията – “Аз ще прокълна онези, които проклинат теб”. Остава, обаче, да бъде доказано, че опълчването срещу рушителното влияние на еврейските агенти

във всички основни направления в живота, си е чисто еврейско “проклятие”.

Ако евреите наистина бяха старозаветен народ, какъвто не са, и ако наистина живееха със съзнанието за някаква тяхна “мисия”, чрез която да допринасят за благо на цялото човечество, тогава всички неща, в които могат да бъдат обвинени, автоматично щяха да отпаднат. Пък ако евреинът е “подложен на нападки”, то е не защото просто е евреин, ами защото е източник и проводник на определени тенденции и влияния, които ако не бъдат забелязани, водят до моралното разрушение на обществото. Единственото истинско “невярно представяне” в обществото може да се разглежда като привилегия на еврейството.

КАК ДИЗРАЕЛИ РИСУВА ПОРТРЕТА НА ЕВРЕЙСТВОТО

Бенджамин Дизраели, дук на Бийкънсфийлд и премиер-министър на Великобритания, беше евреин и много се гордееше с това. Той написа множество книги, в част от които характеризира своя народ в усилието си да го представи в достойна светлина. По онова време британското правителство не е било толкова “евреизирано”, както по-късно, та на Дизраели му е било по-лесно да бъде една от най-видните фигури в него. В книгата му “Конингсби” се появява героиня-еврейка на име Сидония, в чиято личност и чрез чиито изказвания авторът се стреми да представи евреина така, както му се е искало да го види светът.

Обаче днес вече имаме един “интернационален” евреин във всичкия му блясък. Той е също така и “човекът от Протоколите” – обвит в загадъчност; човек, чиито пръсти свирят по тънките струни на човешката мотивация и който контролира главната, най-брутална сила – парите.

Ако някой автор от нееврейски произход бе създал литера-

турния образ на Сидония, отразявайки толкова истински расовата история и толкова правдоподобно расовите характеристики на евреите, той би бил подложен на ужасния натиск, на който еврейството подлага всеки разказвач на истината за тях.

Дизраели накарва своята героиня Сидония да отбележи следното: “Светът се управлява от личности, много различни от онова, което си мислят за тях тези, дето не са зад кулисите”. Нататък следват и още по-явни изказвания на Дизраели, което донякъде подкрепя съмнението, че той все пак е писал, за да предупреди света относно еврейските амбиции за власт:

“Не можете да видите някое голямо раздвижване на умовете в Европа, в което еврейското участие да не е широко застъпено. Първите йезуити са били евреи. Загадъчната руска дипломация, която толкова стряска Западна Европа, е организирана и провеждана основно от евреи. Мощната революция, която в този момент се готви в Германия и която ще се превърне действително в една втора и по-велика Реформация, но за която все още твърде малко се знае в Англия, изцяло се развива под покровителството на евреи”.

Точно как работят евреите, за да разрушат установения ред на нещата, използвайки идеи—както е записано и в Протоколите! — се вижда от един разговор на Сидония:

“Торите губят важни избори в критичен момент, а туй е защото евреите се надигат и гласуват против тях. Щом църквата се ужаси от съставената учебна програма за някой бъдещ светски университет и научи с облекчение, че няма достатъчно средства той да бъде открит, тутакси изскача някой евреин и го финансира”.

Ако тези слова бяха написани от неевреин, викът за “антисемитизъм” би проехтял из целия свят. Обаче Сидония добавя: “И с всяко поколение те (евреите) трябва да стават все по-могъщи и опасни за онова общество, което е враждебно към тях”.

“Широкомислието” – с една дума – е доктрината от Протоколите. То е всъщност в основата на борбата да си проправят път т. нар. “либерални” идеи, които сами по себе си не градят нищо, обаче имат силата да разрушават установения ред.

Откакто Дизраели е писал тези свои думи са минали няколко поколения. Евреинът все още гледа на всяка форма на “нееврейизирано” общество като на враждебно. Да, те са станали и помогъщи, и по-опасни. Ако някой реши да определи опасността – нека просто се огледа около себе си!

Евреите твърдят, че Протоколите били скалъпена работа. Измислица. А нима и Бенджамин Дизраели е измислица? Нима този премиер-министър на Великобритания “представя невярно” своя народ? Той посочва, че в Русия – тъкмо държавата, в която по негово време евреите най-много се оплакват, че нямали свобода–тъкмо те дърпат конците. Посочва също и че евреите познават пътя на революцията, предсказвайки в писанията си онази революция, която скоро след това избухва в Германия. Как така е знаел изнапред? Вероятно защото онази революция се е развивала под влиянието на евреи и макар да е вярно, че “все още твърде малко се знае в Англия”, евреинът Дизраели го е знаел – че са еврейски и произходът, и развитието, и целите ѝ. Но така или иначе, едно е ясно: Дизраели е казал истината! Представил е своите хора пред света точно и прецизно. Той описва еврейската мощ, еврейските цели и методика с такава точност в преценките, че надскача всяка наука и познание, показвайки същевременно расова симпатия и разбиране. Защо го е направил? Дизраели – най-претенциозният, най-ориентираният от придворните, най-изкусният от политиците, с огромни финансови възможности. Нима това е типичната расова склонност към самохвалство, онази опасна и агресивна самонадеяност, с която евреите често издават повечето от своите тайни? Какъвто и да е отговорът, той е единственият човек, казал истината за еврейството, без да е бил някога обвинен в “невярно представяне” на евреина.

“Ние така ще изхабим и изтощим гоите с всичко това, че те ще бъдат принудани сами да ни предоставят международен авторитет, който, чрез своята мощ, ще ни даде възможност без особени усилия да погълнем всички правителствени сили на света и сетне да създадем свръхправителство”.

“Затова трябва така да направляваме образованието в обществото на гоите, ръцете им да увисват от безсилие и обезкуражение пред лицето на каквото и да е начинание, в което се изисква инициатива”.

Пети протокол

5. ЕВРЕЙСКАТА ПОЛИТИЧЕСКА ПРОГРАМА

Теодор Херцел – един от най-великите евреи и основоположник на съвременния ционизъм – е може би най-далеч отишлият в публичното представяне на философията на еврейския живот учен, който днешното поколение познава. Той никога не е проявявал съмнение относно съществуването на еврейска нация. Дори сам прокламира нейното съществуване, щом му се удаде случай. “Ние сме народ”, пише Херцел, “един народ”.

Той ясно е видял, че онова, което нарича “еврейски въпрос”, представлява чисто политически въпрос. В своето въведение към труда си “Еврейската държава”, Херцел казва:

“Смятам, че разбирам антисемитизма, който наистина е твърде сложно по характер движение. Разглеждам го от чисто еврейска гледна точка, но отърсен от страх или омраза. Вярвам, че мога да видя кои елементи в него са изградени от грубо съперничество, от обикновена завист, от унаследени предразсъдъци, от религиозна нетърпимост и – също така – от симулирано желание за самозащита. Според мен “еврейският въпрос” не е повече обществен, отколкото религиозен, макар понякога да

добива или една от тези две, или някакви други форми. Но той е преди всичко национален въпрос, който може да бъде разрешен само чрез превръщането му в световен политически въпрос, за да бъде обсъждан и управляван от цивилизованите нации по света в сътрудничество и съвместимост”.

Херцел не само заявява, че евреите съставляват нация, но и за да обясни действията на тази еврейска нация спрямо останалия свят, той пише:

“Когато ние затъваме, се превръщаме в революционизиран пролетариат, в подчинени на революционната партия служители; когато пък се издигаме, с нас се издига и страшната власт на портфейла ни”.

Това гледище, оказало се правилно и задържало се най-трайно в еврейската мисъл, се споделя също и от Лорд Юстас Пърси и бива публикувано – очевидно с пълно одобрение – от канадския “Джуиш Кроникъл”. Струва си да бъде прочетено внимателно.

“Либерализмът и национализмът, съпътствани от фанфарен звън, разтвориха широко вратите на гетото и предложиха равни граждански права на евреина. Той премина в Западния свят, видя неговата мощ и величие, порадва им се и се възползва от тях, за да постави накрая ръце право върху нервните центрове на неговата цивилизация, направляваше я, водеше я и я експлоатираше, а сетне – изведнъж се отказа от предложението... Нещо повече – и това е забележително – Европа, с нейния либерализъм и национализъм, с научното ѝ обществено управление и демократично равенство, проявява към него (евреина – бел.прев.) повече нетърпимост, отколкото старите режими с деспотично потисничество и преследвания...”

“В един свят на напълно организирани териториални суверени, той (евреинът – бел.прев.) има само две възможни места за подслон: или трябва да събори носещите подпори на цяла една

национална държавна система, или да създаде свой собствен териториален суверенитет. В това може би се корени обяснението както на еврейския болшеvizъм, така и на ционизма, понеже в този момент Източното еврейство изглежда сякаш се лута неуверено между двете. В Източна Европа болшеvizмът и ционизмът често изглежда сякаш вървят ръка за ръка, точно както еврейското влияние се оформя като републиканско и социалистическо през целия XIX век, та чак дори и до революцията на Младотурците в Константинопол, извършена преди не повече от едно десетилетие, при това не защото евреинът го е грижа за положителната страна на радикалната философия, не и защото той желае да бъде участник в национализма или демокрацията на гоите, а защото нито една от съществуващите държавни системи на гоите някога му се е струвала друга освен неприемлива и противна”.

Всичко това е чиста истина и не толкова боязливите еврейски мислители винаги са го признавали. Евреинът винаги е против нееврейската система на нещата!!! Последното той проявява, давайки с пълна сила път на своите тенденции на влияние и резултатът не закъснява – републиканецът е против монархията, социалистът е против републиката, а болшевикът е против социализма. Какви са причините за тази рушителна дейност? Еврейската природа е аристократична. Демокрацията може да е нещо приемливо за целия останал свят, обаче евреинът, където и да се намира, винаги формира аристокрация от едно или друго естество. Демокрацията е просто инструментариум от думи, който еврейските агитатори употребяват, за да се самоиздигнат до определено ниво в начинания, в които са умишлено натискани от обществото надолу. Обаче, достигайки едно средно ниво, те незабавно полагат усилия да добият специални привилегии, сякаш последните са тяхно изконно достояние – ето един процес, за който последната Конференция за мира във Версай ще остане най-изумителният пример. Днес евреите са единственият народ, чиито извънредни и специални привилегии са записани официално в Световния договор за мир.

Във всички обяснения на антиеврейските чувства, които съвременните еврейски говорители дават, са ясно и твърдо застъпени три взаимно свързани причини – само тези трите и нищо повече: религиозни предразсъдъци, икономическа завист и обществена антипатия. Независимо дали евреинът знае или не, всеки гои знае, че в еврейския въпрос, разглеждан сам по себе си, не присъства никакъв религиозен предразсъдък. Икономическа завист може и да съществува, поне в такива параметри, че видимият успех на евреина да го постави под по-силно наблюдение. Та нали световните финанси са под контрола на евреи, а техните решения и заключения представляват наши икономически закони. Значи, икономическата завист може да обясни някои от анти-еврейските чувства, но не може да бъде обяснение на еврейския въпрос, освен когато скритите причини за еврейските финансови успехи могат да се превърнат в елемент на един по-голям проблем. А колкото до обществената антипатия – е, ами че по света има много повече нежелани гои, отколкото нежелани евреи, по простата причина, че гоите са много повече на брой.

Никой от еврейските говорители обаче не споменава политическата причина, а дори и да се доближат до нея на някакво разстояние, те я ограничават и локализируют строго. Политическият елемент се подразбира от факта, че евреите образуват нация вътре в другите нации. И нещата не опират до това, че евреите винаги остават нация в нацията, а до възползването от този неизбежен статут, който светът очевидно намира за осъдителен. Отделни нации са се опитвали да приобщят евреите към самите себе си, обаче съдбата явно ги е обрекла на самостоятелно национално определение. Както евреите, така и останалият свят, ще трябва да приемат този факт. Еврейската световна програма и политическата основа на антиеврейските чувства, които тази програма поражда, намират отражение в космополитния поглед на евреите върху света, както и обратното – в националистичния интегритет между самите евреи.

ЕВРЕЙСКИЯТ НАЦИОНАЛИЗЪМ И ПРОТОКОЛИТЕ

Вече никой не смее да отрича – освен съвсем малък брой говорители, които нямат реално влияние върху формирането на еврейското мислене, а са пуснати, за да влияят единствено върху мисленето на гоите – че социалните и икономическите рушителни елементи по целия свят днес са не само насърчавани, но също и финансирани от евреите.

Дълго време този факт бе държан в относителна тайнственост, благодарение на ревностното му отричане от еврейството и липсата на информация у онези обществени агенции, към които широката публика се е обръщала за сведения. Обаче сега вече различни обстоятелства излизат наяве. Думите на Херцел се потвърждават – “когато ние затъваме, се превръщаме в революционизиран пролетариат, в подчинени на революционната партия служители”. Тези думи са били публикувани за първи път на английски език в 1896 година!

В наши дни тези тенденции работят в две насоки: едната – за разрушаване на всички нееврейски държави по света, а другата – за създаване на еврейска държава в Палестина. Последният проект е привлякъл вниманието на целия свят. Ционистите вдигат голям шум около Палестина, обаче това трудно може да бъде охарактеризирано като нещо повече от една необикновено амбициозна колонизационна схема. Идеята за “еврейския дом” е толкова усърдно подхранвана, но тя е просто удобна димна завеса за отнемане на чужди източници на минерални ресурси и петролни залежи. Последната служи и като подходяща обществена сцена за провеждане на други тайни дейности.

Световното еврейство, хората, които контролират всички правителства и финансовата мощ на света, може да бъде видяно как действа по всяко време – във война и в мир – а чрез заявлението, че евреите само обмисляли пътищата и средствата

да отворят Палестина за своите сънародници, лесно избягват подозрението, че са свързани и работят заедно в каквото и да е друго начинание.

Макар да съществува еврейски национализъм, неговата изкристализирала форма в идеята за създаване на държава в Палестина не е нещо, което занимава съзнанието на цялата еврейска нация. Евреите не биха се преселили в Палестина веднага. Те не биха сторили това само заради хатъра на ционисткото движение. Съвсем друг мотив би бил причина за едно масово изселване, за един “изход” от нациите на гоите, когато времето за това настъпи.

Светът отдавна подозира – отпърво само няколко човека, после тайните служби на правителствата, след тях интелектуалците, а сега вече все повече и повече обикновени хора – че евреите не само са обособена нация, различна от другите и загадъчно неподдаваща се да бъде претопена с каквито и да е средства, предприети от тях самите или пък от други нации, но те представляват и държава, понеже имат национално съзнание, дори са съзнателно обединени за обща защита и за общите им цели. Нека се върнем към определението на Херцел за еврейската нация и как тя се крепяла заедно от това, че имала общ враг, за да съобразим, че този враг е светът на гоите. Дали този народ, който съзнава, че е нация, остава неорганизиран пред лицето на последния факт? Едва ли ще се задоволи само с проявяваната характерна еврейска хитрост в други области! Най-интересното в Протоколите всъщност е отношението им към следните въпроси: Имат ли си евреите организирана световна система? Каква е нейната политика? Как действа тя?

На тези въпроси практически е отделено цялото внимание в Протоколите. На когото и да е принадлежал умът, който ги е създал, той е имал познания за човешката природа, познания по история и държавно управление, които изумяват със своята брилянтна пълнота и могат да ни ужасят, ако се замислим за обектите, върху които този ум би насочил своята мощ. Ако,

разбира се, наистина те са плод на един-единствен човешки ум. Обаче Протоколите са твърде ужасяващи, за да гледаме на тях като на едно художествено произведение и са твърде добре издържани, за да бъдат обикновени разсъждения, както и твърде задълбочени по отношение на знанията за тайните извори на живота, та да бъдат приети за фалшификат. Еврейските нападки срещу тях досега се обясняват до голяма степен с факта, че били дошли от Русия. Това едва ли е цялата истина. Те са дошли през Русия!

Съществуват достатъчно доказателства, че Протоколите не са били писани от руснак и не са били първоначално съставени на руски език, нито пък са повлияни от условията на живота там, обаче са си проправили канал към Русия и за първи път биват публикувани в тази страна около 1905 година от проф. Нилус, който се е опитал да ги интерпретира чрез събитията, станали по онова време там.

Части от тях обаче са били откривани в ръкописна форма от дипломатически служители по всички краища на света. Когато еврейската мощ е добивала възможност, ги е потулявала, понякога с цената на крайни усилия.

Съществуването на Протоколите е факт, а упоритото им появяване е предизвикателство за ума. Обикновено чистите лъжи нямат дълъг живот. Обаче Протоколите са по-живи от когато и да било. Проникнали са до възлови обществени постове повече от всякога. И принуждават да им се обръща все по-сериозно внимание откогато и да било преди. Те представляват една Световна програма – и никой вече не се съмнява в това – залегнала здраво в отделните им точки. Но що се отнася до чистото потвърждаване, кое би било по-ценно: един подпис, или шест подписа, или двадесет? Или пък една петдесетгодишна непрекъсната последователност от усилия да бъде изпълнена тази програма?

В интерес на нашата, а и на други държави, е не да се каже, че някой “престъпник” или “луд” е създал някаква си програма,

а че, когато вече е била създадена окончателно, тя е намерила пътища и средства да се изпълнява в най-съществените – направления. Самият документ е относително маловажен, обаче обстоятелствата, към които той насочва вниманието, са от особено важно значение.

“Когато станем управляващи, ще смятаме всички останали религии, освен нашата, за нежелани, като ще възхваляваме само един бог, с когото нашата съдба ни е свързала в качеството ни на Избрания народ и от когото нашето бъдеще е било превърнато в бъдеще на света. По тази причина трябва да премахнем всички други религии. Ако в процеса на осъществяване на това се появят съвременни атеисти, като предходната, последното няма да влезе в разрез с нашите цели”.

Четиринайсети протокол

“Една световна коалиция от гои би могла да се справи временно с нас, но ние сме се защитили срещу това посредством корените на омразата между тях, които са толкова дълбоки, че не биха могли да бъдат изтръгнати. Ние създадохме антагонизъм между личните и националните интереси на гоите чрез събуждане на религиозна и расова ненавист, която подхранваме в душите им от двадесет века”.

Пети протокол

6. ВЪВЕДЕНИЕ В ЕВРЕЙСКИТЕ ПРОТОКОЛИ

Документите, споменавани най-често от онези, които се интересуват от теорията за световното еврейско управление повече, отколкото от реалните действия на тази власт в съвременния свят, са двадесет и четирите документа, познати като “Протоколи на Ционските мъдреци”.

Тези Протоколи привлякоха голямо внимание в Европа, станаха повод и за мощна буря от мнения в Англия, обаче в Съединените щати тяхното обсъждане бе твърде ограничено.

Кой първи е нарекъл тези документи на името на “Ционските мъдреци” не се знае. Би било възможно, без те сериозно да пострадат, да се абстрахира човек от какъвто и да е намек за еврейско авторство, обаче Протоколите ще продължат да представляват главните точки от най-изчерпателната програма за световно подчиняване, която изобщо някога е ставала обществено достояние.

Но да елиминираме идеята за еврейския им произход би означавало да създадем определени противоречия, каквито в настоящата им форма не съществуват. Целта на плана, разкрит в Протоколите, е да бъде подкопана всяка власт, с оглед да бъде установена нова такава под формата на автократия. Такъв един план не би могъл да произлиза от страна на управляващата класа, която вече притежава власт, а би могъл да има анархистки произход. Обаче анархистите не приемат автократията като форма на управление, което е заветната цел в Протоколите. За автори биха могли да бъдат взети и група френски подривни елементи, каквито са съществували по време на Френската революция и са имали за водач добилият позорна слава Орлеански дук, но това пък означава да създадем противоречие между факта, че тези елементи отдавна ги няма и обстоятелството, че програмата, обявена в Протоколите, се осъществява неотстъпно не само във Франция, но и из цяла Европа, а особено осезаемо в Съединените щати.

В тяхната съвременна форма, която може да се приеме за първоначална, няма противоречия. Затова еврейското им авторство изглежда съвсем обосновано от гледна точка на същността на провеждания план.

Ако тези документи бяха фалшификати, както твърдят еврейските апологети, еврейският им произход нямаше да е толкова явен и антисемитските им цели щяха веднага да бъдат разкрити. Обаче във всичките Протоколи само два пъти се използва терминът “евреин”. Когато човек се зачете по-задълбочено, отколкото средностатистическият читател обикновено си дава

зор да навлезе в подобна материя, той се натъква на планове за установяване на световна автокрация и едва тогава може да му стане ясно от какво потекло е самият той.

Никъде из документите не остава и следа от съмнение относно хората, срещу които е насочен планът. Най-напред той не е насочен срещу Капитала като такъв. Твърде точни са формулировките, дадени относно социалния състав на аристокрацията, Капитала и правителството с оглед на изпълнението на плана. Той е насочен срещу хората по света, носещи името “гой”. Честото споменаване на това понятие разкрива истинската цел на документите. Повечето от подривните типове “либерални” планове са насочени към вербовка на хората с цел да бъдат доведени до объркване в умовете и по този начин манипулирани. Народните движения от “либерален” тип биват насърчавани; всякакви деградивни схващания по отношение на религията, икономиката, политиката и обществения живот биват посявани и грижливо напоявани, с оглед да бъде дезинтегрирана обществената солидарност и оттам да бъде прокаран един краен план, без обаче да бъде забелязана истинската му същност и хората да са се приобщили вече към него, когато – или ако! – се разкрие заблудата в техните схващания.

Формата на изказ в Протоколите не е “Ние, евреите, ще направим това и това”, а “гоите ще бъдат накарани да мислят едичак си и да извършат еди-какво си”. С изключение на няколко примера от заключителните Протоколи, единственият отчетливо използван расов термин е “гой”.

РАСОВИ РАЗДЕЛЕНИЯ

За нагледност: първата бележка от този вид се явява в Първия протокол по следния начин:

“Най-ценните качества на хората – честност и прямота – се

явяват задължително като пороци в политиката, понеже те детронират по-сигурно и по-безотказно, отколкото най-силния враг. Тези качества са присъщи на гоите и ние определено не бива да се ръководим от тях.”

И после :

“Върху руините на наследствената аристокрация на гоите ние издигнахме аристокрацията на нашата образована класа, а над всичко – аристокрацията на парите. Ние създадохме основите на тази нова аристокрация върху основата на богатствата, които контролираме и с помощта на науката, създадена от нашите мъдри мъже.”

И пак :

“Ние ще увеличаваме заплатите, което обаче няма да облагодетелства работниците, понеже в същото време ще вдигаме цените на жизненонеобходимите стоки, симулирайки, че това се дължи на застой в земеделието и животновъдството. Ние също така изкусно и всеобхватно ще саботираме производството, насаждайки на работниците анархистични идеи и насърчавайки ги да употребяват алкохол, като междувременно ще вземаме мерки да изгоним всички интелектуални източници на неверниците от страната”.

(Какъвто и да е фалшификатор с антисемитска злонамереност би могъл да напише това по всяко време през последните пет години, но тези думи са били отпечатани не по-рано от 1905 година, след което в 1906 копие бива съхранено в Британския музей, а доста години преди това същите думи са се предавали из Русия.)

Горното становище продължава така:

“За да не забележат гоите преждевременно истинското положение, ние ще го маскираме, посредством престореното усилие, че то е в служба на работническата класа и ще предложим велики икономически принципи, за които ще бъде проведена активна

пропаганда чрез нашите икономически теории”.

Тези цитати ще илюстрират стила на Протоколите чрез позоваване върху участващите страни. Използва се “ние” за пишещите ги и “гой” за онези, относно които са били написани. Ето какво се казва съвсем ясно в XIV Протокол :

“В това разделение между гоите и нас по отношение на способността да мислим и съобразяваме, трябва да се вижда ясно печатът на нашето извисяване като Избран народ, т.е. по-висши човешки същества, за разлика от гоите, които имат само инстинктивно, животинско мислене. Те наблюдават, но не успяват да предвиждат и не могат да изобретяват нищо друго, освен, може би, материални неща. От това става ясно, че самата Природа ни е удостоила предварително да управляваме и водим света”.

Такъв, разбира се, е бил еврейският метод за деление на човечеството от най-древни времена. Светът представлява за тях само евреи и гои. Всичко, което не е еврейско, иде от гоите. Употребата на думата “евреин” може да бъде илюстрирана чрез следващия откъс:

“Засега, докато стане възможно и безопасно да дадем отговорните държавни постове на наши братя евреи, ние ще ги поверяваме в ръцете на хора, чието минало и качества са такива, че да съществува пропаст между тях самите и населението”.

Тази именно практика е позната като “използване на фронт от гои” и се прилага широко днес във финансовите среди с оглед да бъдат прикрити свидетелствата за еврейския контрол. Колко е било постигнато досега, откакто тези думи са били написани, се вижда от партийната конференция в Сан Франсиско, когато името на съдията Брандис бе предложено за учстие в президентските избори. Разумно е да се очаква, че общественото съзнание ще бъде все по-добре запознато с идеята за “еврейската заетост” по отношение на най-високите постове в правителството, а това е просто къса крачка към настоящата степен на влияние,

което евреите упражняват. Няма такава функция на американската президентска институция, в която те вече тайно да не са проникнали и при това в значителна степен. Действителното заемане на съответния пост не е необходимо за укрепването на тяхната сила, а за да се осъществят определени цели, които са много близки да планове, отразени в Протоколите.

Друго важно нещо, което четящият Протоколите ще забележи, е, че в тези документи напълно отсъства какъвто и да е убеждаващ или призивен тон. Те, следователно, не са никаква пропаганда. Нито представляват усилие да се стимулира амбицията и активността на онези, към които са отправени. Те са хладни и сурови като официални документи и “сухи” като статистически таблици. В тях липсват каквито и да било призови от сорта на “Нека се надигнем, братя!” Липсва всякаква истерия от типа “Долу гоите!” Тези протоколи, ако наистина са съставени от евреи и предназначени за тях, или пък ако наистина съдържат различни принципи от една еврейска Световна програма, със сигурност не са били създадени да се ползват от някои “луди глави”, а са прецизно синтезирани за отлично подготвени и изпитани представители от висшите “посветени” кръгове.

ВЪПРОСЪТ ЗА ПРОИЗХОДА

Еврейските апологети задаваха въпроса: “Мислимо ли е, ако съществуваше такава Световна програма на евреите, те да я напишат и публикуват?” Хубаво, обаче няма свидетелства тези Протоколи да са били предавани някой друг път в миналото, освен устно от онези, които са ги създали. Протоколите, такива каквито ги знаем днес, очевидно представляват записки от лекции, водени от някой слушател. Едни са кратки, други по-пространствени. Едно твърдение, съществуващо във връзка с тях, откакто са ни познати, е, че те са наистина записки от лекции, изнасяни пред еврейски студенти някъде във Франция

или Швейцария. Опитът да бъдат изкарани, че имат руски произход, е в абсолютно несъответствие с гледната точка в тях, с времето, за което се отнасят, както и с определени граматически особености. Тонът в Протоколите съвпада с предположението, че представляват лекции, изнесени на студенти, тъй като целите им са НЕ ДА БЪДЕ ОБЯСНЕНА ТЕПЪРВА НИКАКВА ПРОГРАМА, а да се даде информация относно една програма, която ВЕЧЕ Е В ПРОЦЕС НА ИЗПЪЛНЕНИЕ. Не става дума за призив да се присъединят хората към някакви сили, нито пък се предлагат за обсъждане мнения. Всъщност, по един твърде категоричен начин се обяснява, че обсъждания и различни мнения са нежелателни. (“Докато проповядваме либерализъм на гоите, ние ще държим нашите хора и собствените ни агенти в подчинение, без да задават въпроси... Схемата за управление трябва да излиза от един единствен ум... Затова ние можем да знаем плана за действие, но не трябва да го обсъждаме, за да не развалим уникалния му характер... Вдъхновителската работа на нашия водач, следователно, не бива да бъде излагана пред някоя тъпа, нито дори пред ограничена група от хора.”)

Нещо повече, ако разгледаме Протоколите в чист вид, става ясно, че програмата, залегнала в лекциите, не е нова по времето, когато те са изнасяни. Няма свидетелства и за някакво нейно скорошно пренагласяне. От текста струи тон на сигурност, на увереност в някаква традиция или религия, сякаш тя е била предавана от поколения на поколения чрез специални, доверени и подбрани хора. Не присъства и намек за ново откритие или свеж ентузиазъм в нея, а само точността на едно спокойно излагане на факти, познати отдавна, и на политика, потвърдена с времето в практиката.

Възрастта на програмата се споменава поне на два пъти в самите Протоколи. Още в първия се появява следния абзац:

“Още в древни времена ние бяхме първите, които извикаха думите “свобода, равенство, братство” на останалите хора. Тези думи са били повтаряни множество пъти оттогава насам от без-

съзнателни папагали, роящи се и налитащи от всички страни на тази стръв, с което те рушаха просперитета на света и истинската лична свобода... Евентуално появявалите се интелигентни и просветени гои не разбираха символизма на изречените думи, не можеха да съзрат противоречието в техния смисъл, а и не съобразяваха, че в природата не съществува равенство... ”

Друга връзка с окончателно оформения им програмен характер откриваме в XIII протокол:

“Въпросите на политиката, така или иначе, не са достойни на никой друг, освен на онези, които са създали тази политика и са я направлявали от много векове”.

Би ли могло това да е наставление към един таен еврейски Синедрион, самообезсмъртил се в някоя еврейска каста от поколение в поколение? Отново трябва да бъде казано, че авторите и онези, към които се обръщат те в Протоколите, не могат в настоящето да бъдат никаква управляваща каста, понеже всичко, което програмата визира, е насочено пряко срещу интересите на подобна каста. Не би могло да се отнася също така и до кое да е национално аристократично общество – да речем, като юнкерите в Германия – понеже методите, които се предлагат, са такива, че биха докарали подобна групировка до пълно безсилие. Не може да се отнася до никой друг, освен до един народ, който няма официално правителство, но всичко негово стои непокътнато в пределите на един разпадащ се свят. А пък само един-единствен народ отговаря на такова описание!

ГЛУПОСТТА НА ГОИТЕ

Критиката, която се отправя в Протоколите срещу гоите за проявената от тях глупост, е съвсем основателна. Невъзможно е да не се съгласим с всяка една точка, описваща мисловните способности и продажността на неевреите. Дори най-прони-

цателните мислители на гоите са били заблудени да тълкуват като напредък онова, което само се подхвърля като уловка за обикновения човешки ум от най-хитрата и коварна система за пропаганда. Вярно е, че тук и там някой мислител се е опълчвал да заяви, че т. нар. “наука” съвсем не е такава. Вярно е също, че от време на време някой мислещ човек е дръзвал да каже, че т. нар. “икономически закони” и на консерваторите, и на радикалите, съвсем не са закони, а чисто изкуствени измислици. Вярно е и това, че настоящото развращение в резултат на лукса и екстравагантността, не се дължи на никакви естествени импулси у хората, ами е систематично стимулирано, натрапено им по план. Вярно е, че малцина са забелязали как повече от половината от онова, което минава за “обществено мнение”, са чисто и просто платени аплаузи или дюдюкания и никога не е достигало наистина до съзнанието на обществото.

Но дори и при наличието на такива насочващи ниш-ки, от време на време, тук и там, основната част от програмата остава незабелязана и никога не може да се постигне достатъчно постоянство и сътрудничество между онези, които са будни, та да проследят тези нишки до техните източници. Главното обяснение за хватката, която Протоколите са упражнявали върху много от видните държавници по света за последните няколко десетилетия, е, че те поне осветляват откъде иде всичкото злонамерено влияние и каква е неговата цел. Сега обаче е време вече хората да узнаят истината. Независимо дали Протоколите се приемат като доказващи или не нещо, свързано с еврейството, тези документи представляват един вид просвещение относно пътя, по който масите биват водени, подобно на овче стадо, чрез форми на влияние, които те не разбират. Със сигурност, щом веднъж принципите, залегнали в Протоколите, станат разбираеми и бъдат разпространени сред хората, то тогава критиката, която се отправя в тях по адрес на нееврейския ум, няма да издържи дълго.

“РАЗДЕЛЯЙ И ВЛАДЕЙ”

Можем ли да кажем, че програмата, залегнала в Протоколите, се осъществява успешно? Определено – да. Тя вече има успех. В много от най-съществените си фази тази програма вече е реалност. Но това не бива да предизвиква тревога, тъй като главното средство, което може да се използва срещу една такава програма – както в нейните вече завършени фаза, така и в незавършените – е явната публичност. Нека хората научат. Подстрекаването им, алармирането им и спекулирането с техните страсти съставляват методиката на плана в Протоколите. ПРОТИВООТРОВАТА Е ПРОСТО ХОРАТА ДА БЪДАТ ПРОСВЕТЕНИ.

В резултат на анализ можем да кажем, че Протоколите съдържат четири главни раздела, които обаче не са отразени в структурата на документите, а в идейната им част. Съществува също и пето направление, ако разглеждаме обекта на упражняваното влияние, но този обект трябва само да се предполага, тъй като на много малко места той бива упоменат категорично. А четирите главни направления – или раздели – представляват стебла, от които излизат множество клони.

На първо място стои онова, което се твърди, че е “еврейска концепция за човешката природа”, като се има предвид, разбира се, “нееврейската” природа. На второ място – равносметката за това какво вече е осъществено при изпълнението на програмата, т.е. извършените вече неща. На трето – подробна инструкция по отношение на методите, които следва да се използват, за да бъде доведена програмата до по-нататъшното ѝ изпълнение. И четвърто – Протоколите съдържат в детайли някои от целите, които предстои да бъдат постигнати. Някои от тези желани неща вече дори са междуременно постигнати, тъй като близо до ума е, че между 1905 година и наши дни са вкарани в действие много мощни влияния, за да се доведат до един край определени

начинания. Главната предстояща цел е да бъде разбита солидарността на гоите, сломени силите им, посредством голямата война в Европа. Прилаганият в случая метод се основава върху създаването на дезинтеграция: нека бъдат разделени хората в партии и секти. Почни да сееш нашироко най-обещаващи и утопични идеи и ще постигнеш две неща: първо, винаги ще намериш група, която да се “вкопчи” в подхвърлената идея; второ, ще установиш колко бързо партизанщината се превръща в отчуждаващ и разединяващ фактор за отделни групи хора. Авторите на Протоколите показват в детайли как да бъде извършено това. Не само с една идея, а с маса идеи, които биват подхвърляни и между които няма обединяваща спойка. Целта е не да накараш хората да мислят едно и също, а да мислят толкова различно за много неща, че да бъде невъзможен съюз между тях. Резултатът от такъв подход ще бъде огромно разединение и небивал смут, а тъкмо такъв резултат се цели. Щом веднъж солидарността на нееврейското общество бъде разбита – тук определението “общество на гоите” е съвсем точно, понеже човешкото общество е преобладаващо нееврейско – тогава твърдото острие на друга идея, незасегната от царящото объркване, може да си проправи необезпокоявано път към контролния център. Добре известно е, че екип от двайсет добре обучени полицаи или войници може да извърши повече работа, отколкото неорганизирана тълпа от хиляда души. Ето защо малцинството, захванало се с осъществяването на своя план, може да се справи по-лесно с една нация или дори с целия свят, раздробен на хиляди антагонистични партии, отколкото би могла коя да е от тези отделни партии. “Разделяй и владей” е мотото на Протоколите!

Нека вземем за пример следните редове, които са от I протокол:

“Политическата свобода е просто познаването или признаването на една идея; не е и факт. Необходимо е да се знае как точно да бъде приложена тази идея, когато съществува нужда от хитра уловка, за да се спечели подкрепата на хората за нечия партия, ако тази партия си е поставила за цел да победи друга партия,

която вече е на власт. Задачата се улеснява, ако опонентът сам е заразен с принципите на свободата или т.нар. “либерализъм” и заради идеята би отстъпил част от своята власт.”

Нека сега осмислим и казаното в V протокол:

“За да се добие контрол над общественото мнение, най-напред е необходимо то да бъде объркано чрез изразяване на множество противоречащи си мнения от различни страни – това е първата тайна! Втората тайна се състои в такова увеличение и засилване на липсите или недостига по отношение на навиците на хората, техните страсти и начин на живот, че никой да не е в състояние да се вземе в ръце сред хаоса. Така всички постепенно ще изгубят каквото и да е общо разбирателство. Тази мярка ще ни послужи също в разпалването на разногласия във всички партии, в дезинтегрирането на всички колективни сили, които все още не са склонни да ни се подчинят и в обезкуражаването на всяка лична инициатива, която би могла по някакъв начин да се опълчи срещу нашето господство”.

Следващото е от XIII протокол:

“... а така също вие може да забележите, че търсим одобрение, но не на нашите действия, а на изречените от нас думи, касаещи един или друг въпрос. Ние винаги обявяваме публично, че в нашите начинания се водим от надеждата и убеждението, че служим на общото благо”.

ПРОТОКОЛИТЕ ДЕКЛАРИРАТ ЧАСТИЧНО УДОВЛЕТВОРЕНИЕ

Освен нещата, които предстои да бъдат извършени, в Протоколите се обявяват и такива, които се вършат или вече са извършени. Вглеждайки се в света днес, възможно е да видим както установените обстоятелства, така и силните тенденции, за които се намеква – ужасяващата завършеност на Световния

план, който Протоколите разкриват. Няколко общи цитата ще ни послужат да илюстрираме степента на постигнатото досега в твърденията, изложени в тези документи, за да може на читателя да му стане ясен този момент. Някои ключови думи са подчертани.

Вземаме IX протокол:

“В действителност пред нас не седят никакви пречки. Нашето суперправителство има такъв надзаконов статус, че би могло да се нарече “енергичен и силен световен господар”. Можем съзнателно да заявим, че в наше време ние сме законотворците. Ние създаваме съдилищата и юриспруденцията. Ние управляваме със силна воля, защото държим в ръцете си остатъците от една някога силна класа, сега подчинена изцяло на нас”.

А това е от VIII протокол:

“Ние ще оградим нашето правителство с цяла плеяда от икономисти. Тъкмо по тази причина икономическата наука е основен предмет, преподаван от евреите. Ще бъдем обградени с цяла галактика от банкери, индустриалци, капиталисти и особено от милионери, защото, на практика, всичко ще се решава на базата на цифрите”.

Това са смели твърдения, но не чак толкова тревожни, колкото фактите, които могат да бъдат приведени, за да ги обрисуват. Те са, така или иначе, само въведение към други твърдения, изказани и успоредно с това подкрепени с факти. Навсякъде в Протоколите, както бе посочено вече по този въпрос в VIII, се утвърждава превъзходството на евреите в преподаването на политическа икономия; това го потвърждават и фактите. Главно евреи са автори на онези ексцентрични приумици, които водят тълпите към икономически хаос, а такива са също и главните преподаватели по политическа икономия в нашите университети. Техни са основните учебници по предмета, който кара консервативно мислещите студенти да смятат, че икономическите теории били всъщност икономически закони. Идеята и

теорията – като инструменти за дезинтеграция на обществото – са известни както на университетския еврейин, така и на неговия събрат-болшевик! Когато всичко това бъде разкрито и изложено в детайли, общественото мнение относно важноста на академичната икономическа наука с радикален характер би могло да претърпи сериозна промяна.

Както се твърди в цитата, който взехме от IX протокол, световната власт на еврейството днес е достигнала до стадий на суперправителство. Така е посочено в самия документ и нещата наяве съвпадат съвсем точно. Никоя нация не може да получи всичко каквото поиска, обаче Световната еврейска сила може, дори желанията ѝ да излизат извън рамките на равнопоставеността с гоите. “Ние сме законотворците”, се казва в Протоколите и действително еврейски агенти участват в “творенето” на нашите закони до много по-голяма степен, отколкото някой неспециалист в тази област би могъл да си представи. През последните десетилетия еврейското управление доминира в целия свят.

Когато еврейските влияния бъдат оставени да действат на воля, резултатът не е “американизация” или “англиканизация”, нито пък някоя друга форма на национализъм, а една истински силна и необратима “юдеизация”.

ЗАВЛАДЯВАНЕ НА РЕЛИГИЯТА И ПРЕСАТА

В XVII протокол намираме откъс, който следва да събуди значителен интерес най-вече у онези духовници, сдушващи се и сработващи се с равините, за да постигнат някакъв вид уж “религиозен съюз”:

“Ние сме се погрижили добре от много отдавна да дискредитираме духовенството на гоите и по този начин да обезличим неговата мисия, която в днешно време би могла да ни създаде

значителни пречки. Влиянието му върху хората намалява с всеки изминал ден. Навсякъде вече бива огласена свободата на съзнанието. В последна сметка е само въпрос на време кога ще настъпи окончателното сгромолясване на християнската религия.”

Един доста любопитен откъс от същия протокол гласи, че еврейската раса притежавала определени умения в изкуството да напада:

“Нашата днешна преса ще изложи религиозните и научни дела така, че да лъсне некадърността на гоите, използващи винаги толкова слаби и невзрачни изрази в своите нападки, докато за нашата раса тези умения са така присъщи”.

Следващото е от XV протокол:

“Под наше влияние изпълнението на законите на гоите е сведено до минимум. Уважението им към правораздавателната система е подронено в резултат на либералните трактовки, които ние прокарваме в тази сфера. Съдилищата решават така, както ние им диктуваме, дори и в най-важни случаи, в които са намесени основни принципи или политически въпроси, разглеждайки последните в светлината, в която ние ги представяме пред управлението на гоите, чрез агенти, с които на пръв поглед нямаме нищо общо, както и използвайки създаваното от вестниците и други канали (медии – бел.прев.) мнение”.

Твърденията за ефективен контрол над пресата са безбройни. Ето какво се казва в XIV протокол:

“В страните, наричани “напреднали”, ние създадохме безсмислена, долнопробна и мръсна литература. За късо време след нашата намеса във властта, ние отпърво ще насърчаваме нейното съществуване, за да може тя да влиза във все по-голямо противоречие с писаните и устни изявления, които ще излизат от нас”.

И в XII протокол:

“Ние вече сме постигнали такъв контрол (над пресата) в наши дни, че всички новини се получават през няколко агенции, в които те се събират от всички краища на света. Тези агенции ще станат наши собствени институции, служещи на нашите цели и намерения, и ще публикуват само онова, което им разрешим”.

Същият нюанс долавяме и в VII протокол:

“Трябва да принудим правителствата на гоите да предприемат мерки, които ще приведат в действие нашия ясно формулиран план, намиращ се вече близо до своята победна цел, като се възползваме от влиянието на управляваното обществено мнение, създавано от нас с помощта на тъй наречената “велика сила” на пресата. Последната, с малки изключения, незаслужаващи внимание, вече се намира изцяло в наши ръце”.

Нека резюмираме XII протокол:

“Ако вече сме успели да овладеем обществото на гоите до такива предели, че почти всички да виждат световните дела през оцветените стъкла на очилата, които ние им поставяме пред очите, и ако няма нито едно правителство, което да издига срещу нас някакви бариери – наричани от глупавите гои “държавни тайни” – какво ли ще стане, когато бъдем признати за господари на света и поемем универсалното управление?”

Еврейската нация е единствената, която притежава тайните на останалите нации. Най-важният момент е фактът, че могат да се доберат до каквото поискат, когато го поискат – ето какво биха свидетелствали много тайни книжа, ако можеха да заговорят, а така също и мнозина пазители на такива книжа, ако решаха да се разсекретят. Истинската световна тайна дипломатия днес представлява система за предаване на т.нар. “секретна информация” на няколко души, които принадлежат към една и съща раса и нито едно правителство по света не е в служба на еврейството до такава степен, до каквато е нашето понастоящем.

БЕЛЕЖКА ВЪРХУ РАЗПРЪСВАНЕТО (ДИСПЕРСИЯТА)

Протоколите не отразяват разпръсването (дисперсията) на евреите навсякъде по лицето на земята като някакво бедствие, а като процес, който спомага за по-лесното привеждане в действие на Световния им план. Ето какво отразяват няколко реда от XI протокол:

“Бог ни е дал на нас, Неговите Избрани Хора, дисперсията като един вид благословия и онова, което винаги е изглеждало като наша слабост, всъщност е наша огромна сила. По този начин ние вече сме НА ПРАГА НА СВЕТОВНОТО ГОСПОДСТВО”.

Твърденията за постигнатото, които се излагат в IX протокол, биха били на пръв поглед само големи думи, ако не бяха подплатени с мощна и конкретна реализация. Ето как в една точка думите и делата се срещат и припокриват:

“С оглед да не развалим преждевременно институциите на гоите, ние сме поставили върху тях ръка по един ефективен начин, изпилявайки носещите шини на техните механизми. Отначало тези институции притежаваха строг и точен ред, обаче ние създадохме либерална, своеволна и разпусната администрация. Ние се справихме със съдебната система, избирателите, пресата, свободата на личността и – което е най-важно от всичко – образованието и културата, сиреч крайгълните камъни на свободното съществуване”.

“Ние сме заблудили, подлъгали и деморализирали младежта на гоите, посредством образованието, вкарвайки в него принципи и теории, които по природата си са неверни и ние това го знаем, обаче трябва да насърчаваме тяхното все по-широко навлизане в живота. Над съществуващите закони – без реално

да ги променяме чрез противоречиви интерпретации – ние създадохме нещо изумително по отношение на резултатите”.

На всички хора им е известно, как въпреки обстоятелството, че ефирът никога не е бил повече изпълен с теории за свободата и безумни декларации за “права”, винаги е имало постоянно и стабилно “орязване” на личната свобода. Вместо да бъдат приобщавани един към друг, под покривалото на социалистическата фразеология, хората биват докарвани до едно необичайно тясно обвързване с държавата, след което всякакъв вид закони могат да се насаждат върху “обезвредените”, т.е. на практика “лишените от свобода”. Една мощна и стабилна тенденция към систематизация, в която всяка фаза е базирана върху някой крайно целенасочено постановен “принцип”, бива упорито натрапвана и – колко любопитно! – щом някой любознателен изследовател почне да си пробива път към авторитарния център на тези – да ги наречем – “движения за регулация на хорския живот”, веднага открива евреи на власт!

РАЗЦЕПВАНЕ НА ОБЩЕСТВОТО ЧРЕЗ “ИДЕИ”

Методиката, с която протоколите работят, за да разрушат обществото, е очевидна и ясна. Необходимо е тя да се разбере, ако някой поиска да открие значението на различните насрещни течения и водовъртежи, които придават такъв безнадежден характер на потока на съвременния живот. Хората, които са объркани и обезкуражени от различните гласове, нашепващи им днес нестройни теории, всеки от които звучащ приемливо и обещаващо, биха могли да открият сигурен ключ към същината на гласовете и смисъла на теориите, ако просто разберат, че в тяхното объркване и обезкуражаване се състои истинската цел, която се преследва. Неувереността, колебанието, безнадеждността, страхът – ето елементите, с които всеки многообещаващ план и предлагано разрешение на обществените проблеми изо-

билстват. Това са състояния, които заложената в протоколите програма цели да създаде. А всяко днешно състояние е доказателство за ефикасността на тази програма.

Наистина, подобно начинание изисква време, а в Протоколите се заявява, че това време е минало; говори се за векове. Изучаващите този въпрос откриват програмата от тайните документи, обявена и вкарана в действие от еврейската раса още от началото на нашата ера.

Били са необходими 1900 години, за да бъде докарана Европа до сегашното ѝ състояние на подчинение; в някои страни подчинението се постига по насилствен път, в други то е политическо, но във всичките е икономическо. Обаче на същата програма, с почти същата степен на успешност, в Америка ѝ бяха необходими едва 50 години! Това че центърът на еврейството се намира в Америка, намери израз както в средствата, използвани на Мирната конференция*, с цел да бъде утвърдена и укрепена властта на евреите над Европа, така и в силния натиск, дошъл откъм Съединените щати. Но всичко не приключи със самата конференция.

Цялостната методика в Протоколите би могла да бъде описана с една дума – дезинтеграция. Развалянето на всичко, което е било направено, създаването на безнадеждно дълъг период от време, през който всички опити за възстановяване да бъдат осуетени, постепенният упадък в духовния живот, спадът на общественото доверие – всичко това да продължава дотогава, докато онези, които стоят извън създадения хаос, решат да протегнат спокойно своята дълга ръка, за да установят контрола си веднъж завинаги. Ето я цялата философия на процедурата!

В Протоколите съвсем отчетливо се заявява, че първата им победа над общественото мнение е постигната чрез налагане на

*Авторът има предвид конференцията във Версай от 1919 г., на която бива подписан мирът след Първата световна война от “Четиримата големи” – Уудро Уилсън, Клемансо, Лойд Джордж и Орландо – бел. прев.

идеи, които се въртят около “демокрацията”. Ще рече, че идеята е оръжието. А за да бъде една идея оръжие, значи тя е в разрез с естествения ритъм на живота. Следователно, става дума за теория, която е противопоставена на фактите от действителността. Обаче никоя идея (или теория), влизаща в такова противоречие, не може да се очаква да пусне лесно корени и да се превърне в управляващ фактор, освен ако не се възприема от човешкия ум като разумна и смислена, вдъхновяваща или изобщо добра. Истината често изглежда безумна; истината често е потискаща; истината понякога ни се струва злокобна. Обаче тя си има едно вечно преимущество – че е истина и каквото и да се основе върху нея, не може да създаде объркване. Първата стъпка не води до контрол над общественото мнение, но насочва нещата нататък. Струва си да отбележим, че тъкмо сеенето (на “отровата на либерализма”), както се казва в Протоколите, е първата стъпка според тези документи. Там е посочено, че:

“За да добием контрол над общественото мнение, най-напред е необходимо да го объркаме”.

Истината е една и вековечна. Тя не може да бъде обърквана, обаче този фалшив, но иначе толкова привлекателен либерализъм, който се сее нашироко и който узрява под еврейските грижи в Америка по-бързо, отколкото в Европа, лесно може да подведе човек, понеже няма нищо общо с истината. Той е една грешка, а грешките имат хиляди форми. Вземете една нация, партия, град, общност от хора, сред които е била посята “отровата на либерализма”, и ще можете да я разцепите на толкова много частици, колкото са индивидите в нея. При това съвсем простичко – чрез пръсване между тях на определени модификации на оригиналната идея. Това е част от стратегията, позната добре на силите, които с невидима ръка контролират мисленето на масите. Теодор Херцел, този еврейски патриарх, човекът, чийто кръгзор бе по-широк, отколкото на който и да било съвременен държавник, и чиято програма бе успоредна с тази от Протоколите, е знаел всичко това преди много години,

когато е казал, че ционистката (сиреч, закодирано “еврейската”) държава ще се роди ПРЕДИ СОЦИАЛИСТИЧЕСКАТА. Херцел е имал ясна представа с какви безкрайни деления и разпокъсвания ще бъде претрупан и осакатен “либерализма”, който той и неговите предшественици са посадили.

Процесът, на който всички гои са станали жертви, но евреите никога – никога евреите! – е просто следният: да бъде създаден и утвърден идеалът за “широкомислието”. Ето каква е фразата, която се появява и присъства във всяко еврейско възражение срещу публичното споменаване на еврейството. Тази именно фраза е свързана и със Световната програма. Можете често да чуете: “Ние смятахме, че вие сте твърде “широкомислещ” човек, за да изразявате подобни мисли.” Това е някакъв вид ключова дума, индикатив за състоянието на ума, в което е желателно да бъдат държани гоите. Състояние на една безсилна толерантност. Състояние на ума, в което се мълвят безсмислени фрази относно “Свободата”; фрази, които служат като опият за съзнанието и ума и които позволяват неща от най-различно естество да бъдат извършвани под прикритие.

А фразата, лозунгът, е много важно еврейско оръжие. (“Във всички епохи хората са приемали думите за дела” – Протокол V) Реалността, стояща зад дадена фраза, Протоколите открито признават, че не съществува.

Хората се раждат вярващи. За известно време те могат и да повярват в “широкомислието” и под един ужасен обществен натиск, упражнен съвсем целенасочено, открито биха го прегърнали и възприели. Обаче “широкомислието” е твърде “тясно”, т.е. плитко, за да подхрани корените на живота! Хората имат нужда силно да вярват в нещо. За доказателство на последното отбележете неоспоримата сила на местните вярвания на туземците (индианците – бел. прев.), изповядвани от хора, които са богато надарени с дух на независимост. Заровете се, обаче, дълбоко в корените на онези “забранени” теми, които в някаква степен засягат еврейството – веднага ще се окажете

“тясномислещ”. Други хора намират за по-убедително да культивират онези гледища, които обещаваат широк път, по който да няма сблъсъци на мнения по жизненоважни въпроси и никакъв риск от обвинения в “нетолерантност”. Накратко, те прехвърлят всички техни съзидателни сили към активния живот. Дори, както е написано в Протоколите, “за да бъдат отклонени вниманието и мислите на гоите, интересът им не трябва да бъде насочен към индустрията и търговията”. Тъкмо това отклоняване на вниманието от материалната база, което предлагат Протоколистите, а и подобните им еврейски пропагандисти, се смята за най-здравата им хватка. “Широкомислие” – сиреч, грубо зарязване на жизненоважни въпроси – ето кое се явява веднага в ума на материално мислещия човек! В рамките на тази по-низша сфера на мислене могат да бъдат открити всичките раздори, които днес смущават света.

Това значи – както всичко около нас показва – заклеяване на стремежа за печалба, та дори и евентуалното изчезване на печалбата! Или, иначе казано, това значи, че висшето изкуство на мениджмънта дегенерира в чиста експлоатация. Резултатът ще бъде безразсъдни действия от страна на мениджърите и опасно разбунване на духовете сред работниците. Обаче тук става дума и за нещо още по-лошо – разцепление в обществото на гоите. Не разделение между Капитала и Труда, а разцепление между гоите, намиращи се от двете страни на трудовия процес, както потвърждават и Протоколите: “За да стане възможно безпрепятственото дезинтегриране и разрушаване на обществото на гоите, индустрията трябва да се постави на чисто спекулативна основа”.

С еврейските капитали от едната страна на трудовия процес, влияещи върху производителите, и еврейските агитатори и подривни дейци от другата страна, насъскващи работниците, ние се намираме в едно състояние, от което “световните управници”, изпълняващи залегналата в Протоколите програма, трябва да са изключително доволни.

Да видим сега IX протокол:

“Ние може да се страхуваме от обединените усилия на мислите гои и сляпата мощ на масите, обаче сме взели всички мерки срещу евентуални случайности, издигайки стена от споделен антагонизъм между тези две сили. По този начин сляпата мощ на масите остава в наша подкрепа. Ние и само ние ще бъдем техни водачи. Естествено, ще насочваме тяхната енергия за постигането на нашите цели”.

Показателен за това, че те са удовлетворени във висша степен, е фактът, че не само не вършат нищо за облекчаване на световното положение, но очевидно имат желание още да го влошат. Мероприятията, предвидени за целта – освен ако раболепно сгърченото пред еврейската власт тяло на гоите не се сдобие с нов гръбнак! – ще доведат Съединените щати до ръба на болшеvizма. Евреите добре владеят цялата методика как да предизвикат изкуствен дефицит и високи цени. Тя вече е била изпробвана във Франция по време на Революцията, а сетне и в Русия. Всички отличителни белези вече са налице и в нашата страна.

Не е трудно да се проследи генеалогията (родословието – бел. прев.) на еврейските идеи за либерализъм от техния зародиш до най-скорошните им проявления в живота на гоите. Целеното объркване е вече налице! Цялостният психологически климат сред хората днес носи белезите на насажданите смущения. Те вече не знаят в какво да вярват. Най-напред им се представя един набор от факти, сетне друг. Отпърво им се дава едно обяснение на съществуващите условия, после друго. Липсата на обективност е твърде остра. Прилага се цял арсенал от обяснения, които практически не обясняват нищо, а само задълбочават объркването на хората. Самото правителство изглежда сякаш е с конски капаци и всеки път, щом подхване някаква поредица от проучвания, се оказва по загадъчен начин така оплетено, че процедурата максимално да бъде затруднена. Тъкмо този аспект с влиянието върху правителствата на гоите е ясно изразен в

Протоколите. Прибавете към това и яростната атака спрямо чисто човешката склонност към вяра в религията, която обикновено е последната бариера за събаряне, преди насилието и грабежа да си проправят път без никакви угризения.

Като заключение на този общ поглед върху методиката в Протоколите нека кажем, че всичките еврейски усилия са съсредоточени в създаването на по-голямо объркване. Можем да очакваме, че ще доведат до още по-безпомощно състояние. И това състояние ще бъде крайното изтощение. Не е нужно въображение, за да се прозре какво значи това. Изтощението днес е едно от състоянията, които сериозно заплашват хората. Войната и нейното разгръщане поставиха началото на изтощението; “мирът” и неговото объркващо проявление почти го завършиха. Хората вече вярват във все по-малко неща, а и очакват още по-малко. Доверието е изгубено. Инициативата почти липсва. Провалът на движенията, лицемерно определяни като “народни”, е толкова явен, че едва ли е останал още някой, който да мисли, че някакво народно движение въобще е възможно. Така е казано и в Протоколите:

“Да изтощим всички чрез разногласия, безредици, вражди, глад, болести, незадоволени нужди, докато гоите не виждат вече друг път за измъкване, освен да се подчинят на силата на парите ни”. (X протокол)

“Ние така ще изтощим и изхабим гоите с всичко това, че те ще бъдат принудени сами да ни предоставят международен авторитет, който, чрез своята мощ, ще ни даде възможност без особени усилия да погълнем всички правителствени сили на света и сетне да създадем суперправителство. Затова трябва така да направляваме образованието в обществото на гоите, че ръцете им да увисват от безсилие и обезкуражение пред лицето на каквото и да е начинание, в което се изисква инициатива”. (V протокол)

Евреите никога не са били изморени или изтощени. Никога не са били в затруднение. Такава е истинската психологична характеристика на онези, у които е и хляба, и ножа. Тъкмо неизвестността изтощава най-силно ума, постоянното лутане сред течения и влияния, чиито източник е неизвестен и чиито цели са непонятни. Да вървиш в мрака е уморителна работа. А гоите правят това вече от векове. “Другите”, имайки ясна и прецизна представа за какво е всичко, не са се затрили. Дори преследванията са поносими, ако са разбираеми, а пък световното еврейство винаги е знаело точно къде и кога някое преследване ще съвпадне със схемата на нещата. На практика гоите са страдали повече от преследванията срещу евреите, отколкото обратното, понеже щом тези преследвания приключат, гоите се озовават отново в тъмнината, както всеки път, докато юдейството просто подема своя многовековен марш към една цел, в която непоколебимо вярва, и която – както казват някои, които имат задълбочени познания относно еврейските корени, но въпреки това могат да бъдат също жертви на изтощението – то ще достигне. Така или иначе, пътят може да се окаже революцията, чрез която евреите да затегнат своята хватка. А може пък и гоите да извършат своя революция, чрез която да се освободят от тази хватка, но тя трябва да е толкова радикална, колкото са били всичките средства на еврейството. Съществуват мнозина, които изразяват сериозни съмнения, че гоите са способни да извършат такова нещо. Може би наистина не са. Но нека поне научат кои са техните завоеватели.

“На всеки акт на противопоставяне ние трябва да бъдем в състояние да отвърнем, чрез натрапване на война между съседите на която и да е страна, дръзнала да ни се противопостави, а ако тези съседи решат да се съюзят и застанат срещу нас, тогава трябва да разпалим световна война”

Седми протокол

7. КАК ЕВРЕИТЕ ИЗПОЛЗВАТ ВЛАСТТА

Има две организации, и двете известни както с потайния си характер, така и с упражняваната реална власт. Това са Ню-йоркският Кехил (Kehillah) и Американският еврейски комитет (АЕК)(American Jewish Committee). Кехилът е най-могъщият фактор в политическия живот на Ню Йорк. Това е организацията, която днес упражнява толкова силно влияние върху останалия свят и която съзнателно следва своя програма – от една страна про-еврейска, от друга – анти-нееврейска. Това е и всъщност централната група, “вътрешното правителство”, чието управление е закон и чиито действия представляват официално изразяване на еврейската воля. Тази организация представлява истински и точен пример за “правителство вътре в правителството”, при това в центъра на най-големия и най-силен в политическо отношение град на Америка, а така също олицетворява машината, която осъществява проеврейската и анти-гойската пропаганда, имаща за цел да упражнява натиск върху хората срещу някои определени американски идеи. С други думи – еврейското правителство на Ню Йорк съставлява същинската част от еврейското правителство на Съединените щати.

Думата “кехил” има същото значение като “кахал” (Kahal), което означава “общност” или “управа”. Тази дума олицетворява еврейската форма на правителство в условията на разпръс-

натост (дисперсия) на народа. През време на пленничеството им във Вавилон, както и в Източна Европа в наши дни, кахалът е силата и защитникът, към когото верният еврейин се обръща, когато има нужда от правосъдие. Нюйоркският Кехил (кахал) е най-големият и най-мощтен еврейски съюз в целия свят, създаден там, след като центърът на еврейството е бил пренесен в този град. Това дава обяснение за силната еврейска миграция към Ню Йорк през последните десетилетия. За тях градът е нещо като Рим за католиците и Мека за мюсюлманите. В действителност Кехилът е точният противовес на разпространеното измамно заблуждение, че евреите били толкова разединени вътре в себе си, та било невъзможно да извършат нещо заедно. Това твърдение е едно от нарочно съчинените за консумация от страна на гоите. Всичкият опит показва и е очевидно дори за най-безразличния наблюдател на еврейството, че капиталистът и болшевикът, равинът и профсъюзният лидер, са обединени под флага на Юдея. Закачите ли консервативния капиталист, който е еврейин, то червеният комунист, който също е еврейин, ще скочи веднага в негова защита. Може да изглежда, че понякога те се обичат един друг твърде малко, но като цяло и двамата мразят гоите повече, а тъкмо това е нещото, което ги сплотява. Кехилът е съюз, създаден повече за нападения, отколкото за защита от гоите.

Странен и впечатляващ спектакъл представя Кехилът: за хора от един и същ расов произход, с вечно жива вяра в себе си и своето бъдеще, пренебрегващи вътрешните си различия и разногласия, за да обособят в отделна мощна организация за расов, материален и религиозен напредък на своята собствена раса, изключвайки всички други.

Американският еврейски комитет (АЕК) започва своето съществуване от 1906 г. По него време вече беше подето правителственото разследване във връзка с т. нар. “трафик на бели роби”, резултатът от което бе, че общественото мнение остро се настрои в направления, не твърде ласкателни за евреите, а в отклик на това те създадоха свое защитно движение. Кехилът организира протести срещу заявлението на генерал

Бингъм, полицейски комисар на Ню Йорк по същото време, че 50 процента от престъпността в огромния град се върши от евреи. Много скоро след това генералът изчезна от обществения живот, а едно национално списание, добило влияние и сила, което вече бе подготвило серия от статии, изваждащи на бял свят разкритията на правителството във връзка с разследването на “белите роби”, бе принудено да прекрати излизането си, след отпечатване на първия материал.

Кехилът си е разчертал Ню Йорк, също както АЕК е картографира Соединените щати и практически всеки еврей принадлежи към една или повече ложи, тайни общества, ордени, съюзи, комитети и федерации. Списъкът им е чудовищен. Целите им се сливат до една точка, а методиката им опира до това всяка отделна фаза от американския живот да бъде не само поставена под зорко око, но и да може да се осъществява чевръсто и мощно въздействие над всички обществени дела.

На събиранията, организирани от Кехила, са били изказвани определени чувства, които заслужават осмисляне днес. Джуда Л. Магнис, тогава равин в храма Емануел, председателстващ събранието, изложил плана така:

“Една централна организация, като тази на еврейската общност в град Ню Йорк, би следвало да формира общественото мнение”.

Равинът Ашер бил аплодиран гръмко, когато казал:

“Интересите на американците са едно нещо, а тези на евреите съвсем друго”.

Делегатите на първото открито събрание през 1906 г. представлявали 222 еврейски общности – религиозни, политически, индустриални и комунални. Точно около година по-късно броят на еврейските организации “под юрисдикция” на Кехила набъбват до 688, а през 1921 г. вече са над 1000. Когато агресивната

програма на организацията – да се превърне Ню Йорк в изцяло еврейски град, а чрез него Съединените щати в чисто еврейска държава – била обявена, някои от по-консервативните евреи се изказали плахо. Те не очаквали, че това ще бъде прието лесно от американския народ. Мислели, че американците веднага ще усетят какво им се гласи и ще се противопоставят незабавно. Имало и други, разбира се, които пък се усъмнили дали ще може Кехилът да запази същия авторитет над евреите и същото влияние, каквото е имал в гетата на старите държави. Един официален служител в организацията е записал:

“Имаше и такива, които се съмняваха в крайния успех на това ново начинание в еврейската организация. Те основаваха своята липса на доверие върху факта, че нито един формален авторитет не може да има пълен успех, т.е. Кехилът от Ню Йорк не би могъл и да се надява да добие същата власт, основаваща се върху управленска принуда, каквато са имали кехилите (ка-халите) в Стария свят”.

Голяма част от тази пропаганда показва мястото на Кехила в еврейския живот. Прибавете и факта, че всички евреи, които пристигат в Америка, са живели под властта на организацията в Стария свят – а там тя е била основана върху принудата – за да ви се изясни ситуацията. Уравниловката, отнемането на индивидуалната свобода, които в наше време заплашват света, са основни принципи на еврейското държавно управление.

Какво друго може да се случи, когато “световното правителство”, оглавено от евреи в служба на техните банкери, бъде създадено?

Така или иначе, лошите предчувствия и опасения на някои евреи не били потвърдени. Американците не протестирали. Кехилът продължил своята кампания и Америка отстъпила. Американският живот, американската мисъл и политика бяха доминирани от еврейството през последните десетилетия. Но след всичко това евреите показаха някакво усещане за недоверие и несигурност

към тази узурпация на властта. Естествено, тя не принадлежи на онези, които я заграбиха, нито според правото им на мнозинство, нито пък според притежавани от тях по-големи способности, а най-малко от факта, че щели по-добре да я използват. Те взеха властта в Америка чрез дързост и безочие, та да може занапред всяко “потушаване” на нечие негодувание да изглежда като анти-расистко движение – ето защо я задържаха толкова дълго. Това е и единственият начин да се обясни проявената от американците мекушавост по този въпрос, а също и усещането за несигурност, което изпитват дори евреи на високи постове. Американецът е най-бавният човек на света, когато трябва да се реагира в направление с отгънък на расов или религиозен предразсъдък. Ето защо той демонстрира толкова очебийна въздържаност по отношение на еврейския въпрос. Това е и причината неосведомени общественици да се подписват в протести срещу “антисемитизма”, които в действителност представляват протести срещу публикуването на фактологичен материал за евреите. Основаването, организирането и бързият успех на Кехила в Ню Йорк е добър урок пред лицето на света за това, какво евреинът може да направи и ще направи, когато се издигне до управленското кресло.

Що се отнася обаче до Кехила в качеството му на официално представителство, може да се добави, че той съдържа в себе си представители на:

- Централния съвет на американските равини (Central Conference of American Rabbis);
- Източния съвет на равините реформисти (Eastern Council of Reform Rabbis);
- Независимия орден Бнай Брит (Independent Order of B'nai B'rith);
- Независимия орден Брит Шолом (Independent Order of B'rith Sholom);
- Независимия орден на Свободните синове на Израел (Independent Order of Free Sons of Israel);
- Независимия орден Брит Авраам (Independent Order of B'rith Abraham);

- Федерацията на американските ционисти (Federation of American Zionists), в която влизат: правоверни евреи, евреи “вероотстъпници”, богати евреи, бедни евреи, спазващи закона евреи и “червени” евреи-революционери.

На Конгреса през 1918 г. присъствали:

- Якоб Х. Шиф, банкер;
- Луис Маршал, юрист, председател на АЕК;
- Адолф С. Окс, притежател на в-к “Ню Йорк Таймс”;
- Ото А. Розалски, съдия от Върховния граждански съд;
- Ото Х. Кан, представител на банкерската къща “Кун, Леб и Ко.”;
- Бенджамин Шлезингер, завърнал се наскоро от Москва, където е бил на съвещание при Ленин;
- Джозеф Шлосберг, генерален секретар на профсъюза “Смесени шивашки работници в Америка”;
- Макс Пайн, друг доскорошен консултант на болшевишките управници в Русия;
- Дейвид Пински;
- Джозеф Барондес, профсъюзен лидер.

Там били и висшите кръгове, и низините. Тъкмо приключвала Първата световна война, а в Русия революцията била победила. Съдията Мак, който оглавявал Бюрото за застраховки по военните рискове (War Risk Insurance Bureau) към Правителството на САЩ, седял рамо до рамо с водача на “най-червената” групичка от Ийст Енд – те присъствали в Кехила като евреи. Адолф Окс от великия “Ню Йорк Таймс” – заедно с най-трескавия драскач от един седмичник, излизащ на идиш, който призовава към насилие и кръвопролития. Всички, присъстващи там, са от различни класи, но обвързани от една солидарност, която не е била достигана от никой друг народ в такова съвършенство, както при евреите. Сдружени в едно за целите на “защитата на еврейските права”!

ЕВРЕЙСКОТО ИСКАНЕ ЗА “ПРАВА” В АМЕРИКА

Какви права имат американците, които евреите в Америка да не притежават? Срещу кого са организирани евреите и срещу какво? Какво основание имат да реват, че били “преследвани”? Никакво, разбира се, освен тяхното собствено еврейско съзнание, следващо винаги курс към облагите. Евреинът винаги знае за какво става дума, макар да не следва течението на големите събития по света, и се оказва предварително запознат с онова, което другите с изненада откриват.

Програмата на кехила е предвидена за утвърждаване на “еврейските права”. Обаче правата на евреите никога не са били накарвани в Америка. Изразът представлява просто евфемизъм в кампанията да бъдат накарвани правата на неевреите.

Нюйоркският Кехил е образец за организацията на еврейската общност в Съединените щати, видимият антураж на еврейското правителство; динамото, което задвижва (мотивиращо) онези “протести” и “масови събирания”, организирани често навсякъде из страната; арсеналът на онзи вид тъмни сили, които еврейските водачи умеят да използват толкова добре. Той е “коридорът на шепотите”, където потоци от слухове се създават, вкарват се в действие и се прилагат към измамната публична гласност из страната. Връзката между този център на еврейската власт и делата на народа на Съединените щати се осъществява от Американския еврейски комитет. Този комитет и Кехилът на практика се сливат в едно, доколкото касаят националната еврейска програма. Чрез техните чуждестранни сдружения те стават идентични и по отношение на Световната програма.

САЩ са разделени на дванадесет части от АЕК и всеки щат

принадлежи към окръг (район), оглавяван от най-влиятелния и представителен евреин. Комитетът представлява фокусната точка на религиозната, расовата, финансовата и политическа воля на еврейството. Той също се явява като “изпълнителен комитет” на Нюйоркския кехил. Нюйоркското еврейство е двигателят на националната еврейска машина. Неговият инструмент в национален план е АЕК. Сред преките му лидери и поддръжници днес са собствениците на най-могъщите вестници, служители във федералната, държавната и градска администрация, влиятелни председатели на обществени организации, глави на корпорации, представители на висшите съдебни институции и полицейските служби, финансисти и директори на банки, търговски и промишлени предприемачи, лидери на профсъюзни организации и политически партии от всички цветове.

Съществуват няколко ясно обявени цели на тези сдружения, но има и доста такива, които не са публично огласени. Декларираните цели могат да бъдат прочетени от страниците на печата; другите могат да бъдат открити само в протоколите за извършени дейности и постигнати резултати. За да дадем точна сметка, нека погледнем първо обявените цели на АЕК, а сетне и на Кехила. На второ място ще видим линията, която свързва двете заедно. Накрая ще хвърлим светлина и върху истинските цели, така както могат да бъдат изтълкувани съгласно дългия списък с опити и постижения. АЕК, създаден официално през 1906 г., обявява себе си като организация със следните цели:

1. Да предотвратява нарушаването на гражданските и религиозните права на евреите във всички части на света.
2. Да оказва всякаква правова подкрепа и да предприема съответни действия в случаи на заплахата или реално нарушение на тези права, а също и ако има преднамерена дискриминация във връзка със същите.
3. Да осигурява на евреите равенство в икономическо, социално и образователно отношение.

4. Да облекчава последиците от преследване, където и да се явят такива налице, и помага при бедствия, засягащи евреите.

Това е една изключително чисто еврейска програма. Хартата на Кехила му дава сила, наред с всички други неща, да създаде Образователно бюро, да изглажда разногласията между еврейските граждани или организации чрез арбитраже или със средствата на бордове за посредничество или помиряване. От своя страна Конституцията му обявява неговото предназначение като:

“Поддържане каузата на юдаизма в Ню Йорк и представителство на евреите в този град във връзка с всички местни въпроси, представляващи интерес за тях”.

Къде и доколко АЕК и Кехилът сливат сили, се вижда от следното:

“Нещо повече, доколкото АЕК е национална организация, то, ако еврейската общност (Кехила) на Ню Йорк си съдейства с нея, ще има възможност да формира политиката на еврейството навсякъде из цялата страна. Съвсем ясно е, че АЕК ще добие изключителна юрисдикция над всички въпроси от национален или международен характер, засягащи еврейството като цяло”.

От казаното дотук се разбира, че Кехилът и АЕК в действителност се сливат в едно. Столица на Съединените щати – от гледна точка на еврейските дела – се явява Ню Йорк. Може би тъкмо това обстоятелство ще хвърли светлина върху усилията, които се полагат непрекъснато, да бъде представен Ню Йорк като основен източник и проводник на всички новаторски идеи в наши дни. Ню Йорк, еврейската столица на САЩ, бе превърнат във финансов център, средище на изкуствата и политическа арена на страната. Обаче изкуството в този град се свежда до чисто ориенталска разюздана чувственост, а политиката принадлежи на юдеизираната организация Тамани. Там е логовището на антиамериканската пропаганда, на проеврейската

истерия, на едно злонамерено объркване на умовете, което сега се разпространява навред по света като уж истинския портрет на Америка.

Доктрината, с която такава огромна маса от граждани на Америка биват “обработвани”, влиза в противоречие с цялата американска програма за развитие на нацията днес. Тя уж “разширява представата” за страната, излизайки обаче извън рамките на всяка прилика с действителната ѝ същност и замъглява отчетливото възприемане на онези основополагащи идеали и идеи, върху които са изградени американските институции.

“ЕВРЕЙСКИТЕ ПРАВА” ВЛИЗАТ В СЪЛЪСЪК С АМЕРИКАНСКИТЕ ПРАВА

Това изследване на еврейския въпрос в Съединените щати не е основано върху религиозна нетърпимост. Въобще, религиозният елемент не присъства, освен когато не бъде натрапен от самите евреи. Те вършат последното по три начина: първо, твърдейки, че всяко проучване на еврейските дела представлявало “религиозно преследване”; второ, чрез техните собствени записки и доклади за това в какво се изразяват дейностите им в страната; трето, чрез съждението, което е твърде подвеждащо, ако не бъде коригирано своевременно, че евреите били старозаветният народ. Не, те не са хората от Стария завет, пък и този завет много трудно може да се открие при тях. Те са хората на Талмуда, предпочели томовете с равински разсъждения пред словото на древните пророци.

В тази поредица от статии ние сме оставили настрана всякакви нееврейски становища по този религиозен въпрос и сме приели само такива, произлизащи от признати еврейски източници. Твърде ясно стана, проучвайки дейностите на Нюйоркския кехил и АЕК из страната, че огромна част от тях имат

религиозен характер, бидейки съвсем открито и войнствено насочени срещу християнството.

Това ще рече, че когато евреите извадят на преден план в публичното пространство харти и конституции на техните организации, то едничката им цел е уж да “защитават еврейските права”, а щом обществото ги запита какви са тези т. нар. “еврейски права”, дето да се нуждаят от “защита” в тази свободна страна, отговорът може да бъде открит само в действия, които те предприемат за да си подсигурят “защитаването”.

Така интерпретираните “еврейски права” изглежда се състоят в “правото” да осъждаш и подлагаш на обругаване всичко пред очите ти, което носи белега на християнството или неговите основатели. Тъкмо там, откъм еврейската страна, се проявява религиозната нетърпимост.

АТАКА СРЕЩУ ХРИСТИЯНСТВОТО

Преди създаването на Кехила и Еврейския комитет, такъв вид атаки върху правата на американците имаха спорадичен характер, обаче след 1906 г. нарастнаха и в количествен аспект, и като интензивност. Под прикритието на идеала за свобода ние дадохме на евреите свободата да нападнат самата свобода. Това, което Америка толерира днес, е самата нетолерантност. Нека бързичко погледнем назад през годините и видим за какво става въпрос. Говорейки за “атака срещу християнството”, ето няколко извадки от еврейски протоколи. Те са записани в периода, следващ възхода на еврейската мощ в Америка.

1899–1900 г. Еврейството прави опит да бъде махната думата “християнски” от Конституцията на щата Вирджиния.

1906–1907 г. Евреи от Оклахома пращат петиция до Конституционния съвет, протестирайки срещу официалното признаване на Христос в новата щатска конституция, понеже

формулировката там влизала в противоречие с Конституцията на САЩ.

По настояване на евреите шекспировата пиеса “Венецианският търговец” отпада от учебните програми на държавните училища в щатите Тексас и Охайо.

1907–1908 г. Повсеместни настоявания от страна на евреите за пълно придаване на “светски” характер на обществените институции в цялата страна, което представлявало защита на техните (на евреите – бел. ред.) конституционни права.

Съдия Брюър от Върховния съд заявява, че “държавата е християнска” и това предизвиква възражения от страна на равините, последвани от злобни публикации.

Еврейството в много градове агитира срещу четенето на Библията и песнопенията на коледните тържества в градовете Филадельфия, Синсинати, Сейнт Пол и Ню Йорк.

1908–1909 г. Отправен е протест до губернатора на щата Арканзас по повод на “христологични изрази”*, употребени от него в обръщението му по случай Деня на благодарността**.

Професор Готхард Дойч (Gotthard Deutch) протестира срещу “христологичните молитви” по време на репетициите за тържество по случай завършването на гимназиите в Синсинати.

Еврейската общност в Тамакуа, щата Пенсилвания, отменя разпоредбата за ежедневно четене на Библията в училищата.

Местният Женски еврейски съвет (Council of Jewish Women)

* Христология – аспект на теологията, занимаващ се с определянето на границите между човешката и божествената природа на Исус Христос – бел. прев.

**Официален празник на САЩ в памет на първите колонисти от 1621 г. Смята се всеки 4-ти четвъртък от м. ноември, а в Канада е възприет втория понеделник от октомври – бел. прев.

в Балтимор отправя петиция до училищните настоятелства да се прекратят коледните богослужения за училищата.

В Ню Йорк се организират бойкоти срещу търговци, които отварят магазините си в събота.

1909–1910 г. По искане на евреите, училищното настоятелство в Бриджпорт, щата Пенсилвания, гласува да бъде отменено казването на “Отче наш” в училищата.

В Ню Арк, щата Ню Джърси, равините настояват вечерните училища да прекратяват занимания в петък срещу събота, понеже еврейският шабат започвал при залез слънце в петъка.

Води се активна дейност по популяризирането на еврейските национални празници из цялата страна.

1910–1911 г. Опитът да бъде признат еврейският език (hebrew) за официален бива осуетен от съдията от Върховния съд Гоф (Goff).

Чикагските евреи променят датата на изборите, понеже съвпадала с последния ден на Пасхата*

Евреите се противопоставят на четенето на Библията и пее-нето на химни в детройтските училища.

Равините принуждават училищното настоятелство в Хартфорд, щата Кънектикът, да свали от учебната програма “Венецианският търговец” на Шекспир.

Нюйоркският кехил извършва две противоречиви неща: подкрепя изготвена харта за позволяване на евреите да вършат

* Еврейски национален празник по случай освобождаването на израилтяните от робство в Египет, продължаващ седем дни, а в съвременен Израел осем дни. Свързва се с освобождаването от проклятието да бъде убивано всяко първородно дете във всеки египетски дом – бел. прев.

всякаква работа (бизнес) в неделя, а същевременно се застъпва за стриктното изпълнение на неделните религиозни правила.

1911–1912 г. Евреи от Пасаик, щата Ню Джърси, пускат петиция до училищното настоятелство да се преустанови четенето на Библията и пеенето на коледни песни в училищата.

По молба на равината, трима директори на държавни училища в Роксбъри, щата Масачузетс, се съгласяват да махнат коледната елха, както и всички останали символи, свързани с празниците, от техните училища.

Евреин, делегат на конференцията по приемане на щатската конституция в Охайо, предлага чрез конституцията да бъде забранено използването на всякакви християнски религиозни цитати в училищата.

По молба на нюйоркския кехил Съветът на университетската управа приема следната резолюция:

“По време на празнични чествания, провеждани ежегодно от Асоциацията на детските градини на територията на университетите, всички символи от сектантски характер, включително коледни елхи, коледни песни и програми, да бъдат отстранени.”

1912–1913 г. Евреите в Джексънвил, щата Тенеси, настояват да бъде въведено запрещение срещу четенето на Библията в училищата на града.

Годишното събрание на Независимия орден Б'най Б'рит в Нашвил, щата Тенеси, приема резолюция срещу четенето на Библията и коледните песни в държавните училища.

Чикагският Съвет по образованието, станал място за множество еврейски агитации, одобрява препоръката на подкомисията да бъде махната Коледата от списъка на официалните празници в училищата.

1913–1914 г. Енергията на еврейнството се концентрира върху задачата да бъде предотвратена промяната на имиграционните закони в САЩ, целяща защита на страната от “нежелани” чужденци.

1914–1915 г. По-нататъшни опити на Кехила да предотврати промяната на неделните правила.

1915–1916 г. Еврейнството е в опозиция на всички движения, опитващи се да осигурят на училищата свободно използване на Библията.

1916–1917 г. Еврейнството подема широкомащабна кампания срещу “клаузата по грамотността” в Имиграционната харта на страната.

По искане на евреите от Ню Хейвън, щата Кънектикът, Съветът по образованието отменя изучаването на “Венецианският търговец”, но също така въвежда и забрана върху “Приказки от Шекспир” на Лемб*.

1918–1919 г. Началникът на военната полиция Краудър, оглавяващ Наборната комисия на Въоръжените сили на САЩ, издава инструкция към всички медицински служители, участващи в прегледите на новобранци, съгласно разпоредбите на Министерството на здраве-опазването, в която споменава: “Родените извън страната, особено евреи, са по-склонни към симулации, отколкото родените в Съединените щати”. Веднага главата на Американския еврейски комитет, Луис Маршал, телеграфира на президента Удро Уилсън с настояване: “по-нататъшното цитиране на тази неприемлива форма да бъде незабавно прекратено”, след което президентът нарежда да отпадне тази фраза.

* Чарлз Лемб (1775–1834), английски литературен критик и есеист, написал в периода 1820–1825 под псевдоним Илайа поредица от ексцентрични за времето си есета в “Ландън Магазин”, събрани и издадени през 1833 г. Те полагат началото на цяла традиция в английската есеистика. На неговото произведение “Образци за английски поети” от 1808 г. се дължи съживяването на интереса към Шекспир и съвременниците му – бел. прев.

Адмиралтейството на САЩ изпраща обява до “Ню Йорк Таймс”, търсейки чиновник за шаба и заявявайки, че предпочита кандидатът да бъде “християнин”, което винаги е означавало неевреин. Вестникът отказва да го публикува, а Луис Маршал отново влиза в действие, обръщайки се с протест към държавния секретар на президента Уилсън, Бейнбридж Колби и настоявайки, че “не от някакво желание да се търси наказателна отговорност, а просто за да се даде пример и да се установи необходим прецедент, тази обида би трябвало да бъде последвана от отстраняването на човека, който я е нанесъл, от обществена служба, като обществото бъде уведомено за причината.” Прави впечатление тонът, който Американският еврейски комитет използва, когато се обръща към високопоставени служители от името на еврейството. Не същият, както когато се касае за представител на някоя друга раса или вяра.

Издаваният за офицерите от тренировъчните лагери на американската армия “Наръчник на Платсбърг” съдържа израза “идеалният офицер е християнин”. Веднага АЕК протестира срещу “христологичните изявления” и фразата в наръчника бива променена на “идеалният офицер е благовъзпитан”.

Комитетът срещу клеветите (The Anti-defamation League) обявява, че в 150 града на Съединените щати “Венецианският търговец” е изключена от учебните програми на училищата.

1919–1920 г. Кехилът постига такъв успех в своята кампания, че прави възможно един евреин рекламодател в Ню Йорк да може да пише, че желае да наема само евреи на работа, обаче неевреин не може да изявява публично нееврейските си предпочитания.

И така продължават нещата, година след година, чак до наши дни. Споменатите тук случаи са типични, а не изолирани. Те отразяват какво на практика става в САЩ през цялото

време, докато евреите преследват своите “права”. Никой не се противопоставя на еврейските подходи и методи. Евреинът може да си използва своя календар, да си води свой собствен живот в собственото си гето, да си спазва каквито иска свои диетологични принципи, да си коли добитъка по начин, който никой не би одобрил, ако го узнае, и може да върши всички неща без чувство за вина, без да бъде породен и най-дребния въпрос относно правата му над тях. Обаче неевреинът е истинският “преследван”. Той е длъжен да върши всичко по начин, който евреинът иска да бъде вършено. Ако ли не, значи накарнява “правата” на евреите!

ВИКЪТ СРЕЩУ “АНТИСЕМИТИЗМА”

Онова, което хората вече виждат, е, че правата на американците се нарушават, а последното не става без помощта на тяхната собствена толерантност на “широкомислещи” люде. Борбата на евреите срещу религиите на другите и тяхната решителност да заличат от обществения живот всички белези за преобладаващо християнския характер на Съединените щати е единствената действаща форма на религиозна нетърпимост в страната днес. Недоволни от най-пълната свобода да си гледат вярата на спокойствие и в мир, в една държава, където никой не дръзва да гъкне срещу тях, евреите декларират – както постоянно четем в техните писания! – че всеки звук и знак за нещо християнско представлява нарушение на техния мир и спокойствие. И това го тръбят непрестанно, щом успеят да се доберат до политически средства. Докъде може да се стигне в този дух е казано в пророчествата на Талмуда и се вижда от “реформите”, предприети от комунистите в Русия и Източна Европа.*

И това не е всичко. Недоволни от собствената си свобода, недоволни от “светския” характер на всичко около тях, което

* Преди Втората световна война понятието “Източна Европа” е включвало Полша, Чехия, Австро-Унгария и др. – бел. прев.

значи дехристиянизация на всички обществени институции, третата стъпка, която наблюдаваме в дейността на евреите, е дейното възхваляване на юдаизма като призната и специално привилегирована система. Този подход е вече познат навсякъде, където може да се открие еврейска програма: първо – установяване (заселване), второ – разрушаване на всичко, което е нееврейско или антиеврейско, трето – възхвала на юдаизма във всичките му фази.

Махнете “Отче наш” и някои шекспирови пиеси от учебните програми в държавните училища, но вкарайте еврейските съдилища в обществените сгради – ето как става работата! Превръщането на една институция в “светска” означава подготовка за нейното юдеизиране. Нюйоркският кехил е пример за това как нещата се вършат последователно, а АЕК пък представлява ярка илюстрация на това какви хора ги извършват.

Работата на Кехила се представя като “образователна” от нейните защитници в редките случаи, когато организацията е била подлагана на нападки. Със сигурност е такава! Най-добре образованите членове са онези, които идват от източноевропейските гета, където идеята за Кехила бе разбрана и практикувана в пълнота и където еврейската общност се слива с правителството, упражнявайки необезпокоявано пълна власт. В каквато и друга образователна сфера да има интереси Кехилът, със сигурност слага ударение върху “образованието по разделяне”. Д-р С. Бендерли, директор на Бюрото по образованието, определи “образователните предмети” на Кехила по следния начин:

“Проблемът пред нас бе да създадем корпус от млади евреи, които да бъдат от една страна истински американци – част от тази република, с твърдо намерение да градят американските идеали, но наред с това обаче, от друга страна, да си останат евреи, държащи и на своите собствени идеали, А НЕ С НЕТЪРПЕНИЕ ДА БЪРЗАТ ДА СЕ СЛЕЯТ С ОСТАНАЛИТЕ ХОРА И ДА ИЗЧЕЗНАТ СРЕД ТЯХ. Този проблем разделя и противопоставя религиозните евреи с реформираните. Той не

е само религиозен, а чисто граждански проблем.”

Това е чиста проба сепаратизъм и налагане на недостъпност, ако се разглежда като образователна програма, а резултатите от приложението ѝ не могат да излязат извън това да възпитават идеи за расово превъзходство и изключителност.

Тъкмо еврейското непрестанно и съзнателно мислене за “гоите” представлява болестта на юдаизма – тази продължила векове традиция на делене. А такова нещо като “антисемитизъм” просто не съществува. За разлика от твърде многото “анти-гоизъм”! Из всички държави по света няма антиарабски чувства и настроения, които да са ни известни. Нито един от семитските народи не се е определял като мразещ до непоносимост другите народи. А няма и причина някой да мрази семитите.

Твърде странно е все пак обаче, че семитските народи се обединяват в ненавистта си срещу евреите. Палестина, където все още има само шепа евреи, е населена със семити, които така дълбоко ненавиждат евреите, че ционистките попълзновения, извършващи се там, могат да бъдат сериозно заплашени. Това със сигурност не може да се нарече антисемитизъм. Семити не могат да бъдат против семитите. Те просто са на нож с евреите.

Когато арийци и семити се обработват в продължение на много векове, че евреите са различна, превъзхождаща раса, и когато се знае, че нито арийците, нито семитите са чувствителни и докучливи по расовия въпрос, какъв е тогава отговорът? Само един – че всичият материал по проблема ни се поднася от евреите.

Ето защо не можем да говорим за такова нещо като антисемитизъм. Съществува само много мъничък и твърде крехък “антиевреизъм”.

Обаче проучването на еврейските публикации, книги, брошу-

ри, декларации, харти и конституции, също както и проучването на организираната еврейска дейност в тази и други държави, показва, че съществува огромно количество “анти-гоизъм” или “анти-нееврейзъм”.

“Администраторите, избирани от нас сред масите заради тяхната сервилност, няма да бъдат хора, обучени за държавна работа и постепенно ще се превръщат лесно в пионки от нашата игра, която ще се води от наши обучени и талантиливи съветници – специалисти, подготвяни от ранно детство да се грижат за световните дела. Както знаем, нашите специалисти са добили необходимите познания за държавното управление.

Втори протокол

8. ЕВРЕЙСКОТО ВЛИЯНИЕ В АМЕРИКАНСКАТА ПОЛИТИКА

В паметта на всеки млад човек Тамани Хол присъства като синоним на политическо мошеничество, ако използваме речника на обществената критика. Организацията е създала най-лошия пример за шефско управление, политическа корупция и използване на брутална сила, какъвто е възможно да съществува по света. Самото ѝ име се превърна в стигма през десетилетията преди Първата световна война. Но дори и най-ненаблюдателния читател на вестници сигурно е забелязал постепенното отшумяване на името “Тамани” от сферата на публичното обсъждане, непрестанното затъпяване на острието на критиката, пълното отсъствие на заглавия, изобилстващи с грозни обвинения и призови на добросъвестни граждани да се поведе битка срещу мрачния управленски апарат, завладял централата на организацията в Ню Йорк.

Защо настъпиха такива промени през последните години? Дали се дължат на отмирането на Тамани Хол като политическа сила? Не. Тя си е все там, на мястото, както ще ви каже който и да е нюйоркски политик. Вълкът само е сменил козината си!

Имаше времена, когато смели публикации разкриваха истината относно Тамани, обаче техните автори или са престанали да съществуват, или са попаднали под контрола на евреите.

Имаше времена, когато обществени организации като Гражданския съюз призоваваха към противопоставяне на Тамани и поддържаха бдителни доброволци в действие. Тия групи се подчиниха на еврейството, поддадоха се на службогонството и вече не стоят на своя пост.

Протестите срещу Тамани сякаш бяха заглушени в момента, в който патронажът на организацията попадна в ръцете на нийоркските евреи, в които се намира и досега. Кехилът е истинският политически център, докато Тамани е само разпределителна гара – нещо като “нееврейски авангард” за всесилния Кехил. Юдеизирането на организацията вече е пълно, тъй като ирландското присъствие бе надделяно от еврейските пари.

Тамани беше една от най-силните политически организации, които са имали Съединените щати. Могъща не само в общинската и щатската политика, но и често упражнявала решително влияние в националните дела. Беше – без преувеличение – недостижима за която и да е друга организация, независимо от коя част на света.

Ако обаче има нещо, което да привлича евреите истински, то е властта. Където е седалището на властта, те кръжат наоколо раболепно. И понеже Тамани беше властта или поне портата към нея, естествено бе евреите от най-големия град в света да я овладеят. Без съмнение те са били привлечени и от противоречивия факт, че в най-големия еврейски град най-солидната политическа сила бе нееврейска. Когато немският евреин и banker Шонберг пристига да представлява интересите на Ротшилдови, неговото безупречно точно око веднага оценява правилно ситуацията. Той става член и поддръжник на Тамани. Това се оказва добър бизнес за еврейския banker, понеже фондовете на Ротшилдови вече били инвестирани в нийоркския транспорт. Собствеността върху градския транспорт във всички американски градове е в ръцете на местния клон на Тамани, независимо под какво име е познат той. Белмонт почти достигна ламтяната знаменитост на Великия сахем на обществото Тамани. Тандемът Белмонт

– Шонберг открива пътя за останалите евреи: Фридмановци, Унтермайеровци, Щраусовци – все финансови фигури, юристи, политици, бизнесмени и профсъюзни акули. Скоро биват последвани от истински еврейски поток към правораздавателните институции на града, докато Ню Йорк се превърне в политически и правен еврейски бастион. Оттам пипалата им плъзват към Върховния съд, където еврейското влияние никога не е губило мощ, още от онези дни, когато бе завладяна Тамани Хол.

Необходимо бе за еврейството, което планира да установи контрол над правораздавателната система – чиято цел, разбира се, е и да осигури специална протекция на определени еврейски предприятия, чиято дейност е достатъчно близо до границата, отвъд която законността на техните функции е под въпрос, наред с това да добие контрол над върховната политическа машина, чрез която вече да може да си гарантира “услуги” и в местната политика. Особената система на местното, щатското и националното управление на САЩ спомогна лесно да бъде установен контрол от страна на подобни организации чрез пари.

Естественият политически дом на евреина изглеждаше сякаш е Републиканската партия, понеже той се връщаше там след всяка своя авантюра в друга посока. Обаче предпочитанието му към тази партия никога не го е подтикнало да допусне грешката да се покаже като партизанин от една групировка. По-добре е, както той добре знае, да контролираш всички групировки! И колкото се засилваше еврейското присъствие в Тамани Хол, още по-силно бе то в редиците на Републиканската партия, като наред с това нюйоркското социалистическо движение бе изцяло оглавно и водено от евреи. Така те изключително лесно успяват да си осигурят подкрепа в каквато посока си изберат, а пък Кехилът е в състояние да изпълни всяка заплаха, която е отправил. Така е и по-сигурно, че който и да е еврейски кандидат за някой пост ще бъде избран.

Отначало, заради мощния ирландски контрол в Тамани, евре-

ите пипаха предпазливо. Кехилът бе усвоил древната политика да не се изкарват на преден план техните хора, а само неевреи, които обаче са готови да бъдат полезни на Юда. Разликата между проеврейските политици, които сами не са евреи, и политиците от еврейската раса е, че първите понякога могат да стигнат доста по-далеч, отколкото евреите, влезли в канцелария, без да бъдат забелязани. В ранните дни на Тамани – всъщност допреди Първата световна война – винаги в канцелариите на организацията е имало “нееврейски фронт” (“авангард”), радващ се на слава и популярност, обаче зад него винаги е стоял еврейският контрол. Такова е пояснението за граждани, пожелали да узнаят значението на нещата, които иначе нямат обяснение – винаги търсете еврейския контрол! Досега евреите са били силни във всички партии, така че, накъдето и да тръгнат изборите, те винаги печелят. В Ню Йорк винаги печели “еврейската партия”. А който спечели Ню Йорк, значи владее правителството.

Понеже изборителните кампании винаги протичат под формата на някакво развлечение, на забавление за хората, последните си мислят, че със своите действия сами си “правят” правителството, обаче в действителност евреинът е онзи, който винаги печели. Ако обаче, след като са избрали своя човек или група, новоизбраният не се подчини на еврейския контрол, много бърже ще чуете за “разследвания”, “скандални разкрития” и дори “импийчмънт” за отстраняване на непослушника!

Обикновено някой “човек с минало” става най-послушен инструмент, но дори и добрият човек може нерядко да бъде замесен в дейности, които да го компрометират. Широко известно е, че еврейските манипулации по време на изборителни кампании в Америка са толкова умело осъществявани, че независимо кой от кандидатите е бил избран, предварително са били подготвени достатъчно компромати, за да бъде дискредитиран при нужда. Тази практика е част от всеобхватността на еврейския контрол. И, разбира се, американският народ е достатъчно добре манипулиран, та да ревне срещу общест-

вения служител, веднага щом първото еврейско псе нададе предупредителен вой!

Колкото е удивителна техниката на провеждане на един еврейски политически процес, още по-удивителна е готовността на американския народ да вземе участие в играта.

ЧУЖДЕНЦИТЕ И ВОДАЧЕСТВОТО В ТАМАНИ

Силата на Тамани имаше същият източник както и Кехила, а именно – чуждестранното население. Разликата е, че Кехилът разполага с по-компактна маса от чужденци, сред които да набира своя личен състав. Обаче както лидерите на еврейството, така и тези на Тамани, винаги са били наясно с факта, че тяхната власт зависи от поддържането на непрекъснат имигрантски поток. Понеже чужденецът бе най-добрият материал за целите на Кехила, докато американците не станаха толкова напълно “неамериканизирани”, че направиха излишна интензивната имиграция. Едва тогава преселението бе позабавено. Третият голям поход към Съединените щати почна през 1884 г. и стана причина за началото на дегенерацията – най-напред на Ню Йорк, а сетне и на американския политически живот. Голямата емигрантска вълна бе съставена от руски, австрийски и унгарски евреи, чието пристигане бе последвано от незапомнена вълна от престъпления, следите от които личат и днес.

По онова време полицейското управление и полицейските съдилища на Ню Йорк, пред които се разглеждаха всички криминални случаи, бяха в ръцете на Тамани Хол, начело на която стоеше шефът с лоша слава Крокър. Резултатът от еврейския контрол бе партньорство между местната управа и престъпния свят – нещо, което не бе постигано извън семитските държави. Евреи имигранти с твърде тъмно минало организираха едно сдружение, наречено “Асоциация Макс Хокстим” (The Max Hochstim Association), но познато повече като “Бандата от съда

при Есекс Маркет”. Един от главните водачи на асоциацията беше Мартин Енгел, лидер на Тамани в Осми район. “Кралят” на този еврейски район бе някой си Соломон, който си бе сменил името с не толкова разкриващото го “Смит” и стана известен под псевдонима Смит “Сребърния долар” заради факта, че управляваше своята малка империя от бара “Сребърен долар”. А барът се намираше тъкмо срещу съда на Есекс Маркет, гъмжащ денем от орди еврей-престъпници – документни мошеници, лъжесвидетели и адвокати. “Асоциацията Макс Хокстим” се превърна в първата в Америка организирана система за търговия с бели робини. Разкритията, които направи правителственият Надзорен комитет, представляваха потресаваща картина на онази най-долна форма на унижение: хладнокръвно осъществяван, с чисто търговски цели, консолидиран трафик на жени. Този трафик бе поддържан, за да се осигуряват дивиденди на политици – например евреите от Тамани. Тъкмо по време на официалното разследване, “Асоциацията Макс Хокстим” получава названието “Бандата от съда на Есекс Маркет” (The Essex Market Court Gang). От стария полицейски съд в района с “червени фенери” Есекс Маркет на град Нью Йорк плъзва един израз, намерил трайно място в ежедневната английска реч. Адвокатът на име Шистър, чиято практика била твърде характерна, станал неприятен на съдията Озборн. И когато друг еврейски адвокат се опитвал да пробута поредния нечестен трик на съдията, последният открито го обявявал за “шистеров номер”. Получило се така, че първите хора в професията, заслужили и понесли името “шистер”, били еврейските адвокати от съда на Есекс Маркет в Нью Йорк.

ЕВРЕИТЕ И СКАНДАЛЪТ С БЕЛИТЕ РОБИНИ

Изненадващ факт е – макар тези сведения да са отразени в официалните документи, както и всички други данни се записват в протоколите от всяко подобно разследване, което е било

извършено – че еврейските водачи настояват в отричането си, че главните замесени лица в тази грозна форма на лишаване от човешки права са евреи. Когато правителството на САЩ проведе широкомащабното разследване, бе разкрито тъкмо това. Нюйоркският кехил се появи като защитна организация във време, когато разкритият еврейски трафик на бели робини заплашваше да залее нюйоркското гето.

Разкритието, получило се в резултат, когато белите хора от Ню Йорк най-сетне успяха да накарат силите на властта да се задействат и заработят безпристрастно за известно време, предизвика шум и принуди много от замесените евреи да си сменят имената. Някои от тези имена днес са представителни и минават за носени от едни от най-добрите еврейски родове, но тяхната зловеща тайна е, че основите на богатствата им са положени в “кварталите с червени фенери”. “Асоциацията Макс Хокстим” не е единствената организация от този тип. Друга подобна е нюйоркската “Независима благотворителна асоциация” (Independent Benevolent Association), създадена през 1896 г. от група еврейски търговци на бели робини. Ето такива банди образуват гръбнака на властта на Тамани Хол в западните квартали, а тяхното поле за действие са евтините танцувални салони, работещи под прикритието на “благотворителни асоциации” в Ийст Сайд, всичките държани от известни евреи – главно от руски и галицийски (полски – бел.прев.) произход – както отразиха официалните доклади. Тези хора са търговци на роби, подобно на предците си от времето на упадъка на Римската империя; те произвеждаха и търгуваха незаконно с алкохол, още преди да бъдат въведени запрещения; те участваха до голяма степен и в международния трафик на наркотици, а днес вече преодоляват закона, като подкупват неговите служители.

През десетилетието преди Първата световна война, завладявайки и контролирайки Ню Йорк, евреите извършиха една от техните циклично повтарящи се грешки – отидоха твърде далеч и се престараха. Въпреки всичко, преживяха сериозните разкрития и запазиха властта си. Тъкмо склонността им да се хвалят

и превъзнасят винаги е ставала причина за провали. Повърхностни наблюдатели и писатели отразяват редовните протести срещу еврейската надменност и склонност към презумпции, обяснявайки ги като спазми от регулярното действие на някаква отрова, която се процежда в кръвта на гоите – отровата на антисемитизма. Такова е, разбира се, и еврейското обяснение в конвенционалната пропаганда, а много нееврейски духовници, писатели и политици го разпространяват несъзнателно, докато много други неевреи, почитатели на еврейските пари, цинично си затварят очите пред своето предателство. Обикновено така е ставало винаги след война, забелязват някои писатели. А защо “след” ли? Защото във войните светът вижда по-ясно, отколкото в каквото и да е друго време, истинското предназначение и самоличност на евреина. Тогава се разгаря истински не антисемитизмът, а юдаизмът – една висша и превъзнесена форма на семитизъм. Докато серумът, който се образува в социалния организъм, за да потиска и контролира бактериите на юдаизма, приема формата на публичното разкриване и протест. Този серум вече действа – серумът на публичността – и еврейската програма не може да му устои!

Изучавайте историята на всички неща, с които евреите се захващат – от летните курорти до цели империи – и ще видите един трайно повтарящ се цикъл!

Завладяването на Тамани Хол от евреите все пак представлява една от стъпките към завладяване на Ню Йорк. А целта им е далеч по-голяма от чисто политическа. Да бъдат просто сигурни, че могъщите и заможни фигури в града ще бъдат техни хора не е едничкото им желание. Ню Йорк бе превърнат в “червения център” на Америка. Този град е източникът на енергия за провеждане на по-голямата част от дейността на чуждите заговорници срещу правителството на САЩ. И Тамани Хол е едно удобно прикритие на явната политическа активност, както Кехилът – на радикалната антиамериканска расистка дейност.

“Скоро ще започнем да основаваме огромни монополи, колосални резервоари на богатство, от които дори големите нееврейски стопански единици ще бъдат зависими до такава степен, че ще рухнат заедно с доверието към правителството още на другия ден, след политическа криза. Тук присъстващите икономисти трябва внимателно да оценят значението на това превъзходство. Ние трябва с всички средства да развиваме важноста на нашето суперправителство, представяйки го като защитник и благодетел на всички, които доброволно ни се подчинят.

Аристокрацията на гоите като политическа сила вече е в историята. Не трябва да ги оставяме да разсъждават и преценяват. Като притежатели на земята, те са вредни за нас с това, че източниците им на поминък са независими. Затова, на всяка цена, трябва да ги лишим от земята им.

Най-доброто средство за постигане на последното е да повишаваме данъците и ипотечната задлъжнялост. Тези мерки ще държат собствениците на земя в безусловно подчинение. Като няма да могат да задоволяват своите нужди от малки наследства, аристократите на гоите бързо ще западат.

В същото време е необходимо да се насърчава напористо индустрията и търговията, особено спекулативната, чиято функция ще бъде да служи като балансатор на индустрията. Иначе, без спекулативна търговия, индустрията ще предизвика нарастване на частния капитал, а оттам ще се подобрят условията на селското стопанство, понеже земята ще може да се освобождава от задлъжнялост към банките. За индустрията е необходимо да откъсне от земята както трудещите се хора, така и капитала, и – чрез спекулативни начинания – да прехвърли всичките пари на света в наши ръце, с което да докара гоите

до нивото на пролетариат. Тогава те ще се покланят пред нас, за да добият право на съществуване”.

Шести протокол

9 . БОЛШЕВИЗЪМ И ЦИОНИЗЪМ

В Съединените щати комунизмът действа чрез съвсем същите канали както в Русия и чрез същите агенти: революционерски хищен юнионизъм – различен от благородния юнионизъм на бизнеса – и еврей-агитатори. Когато Мартенс, т.нар. съветски посланик, “напусна” Съединените щати, след като бе депортиран, той назначи като представител на комунизма в САЩ някой си Чарлз Ребт – еврейин, по професия адвокат, държащ кантора в Ню Йорк. Същата кантора бе свърталище на всичките еврейски профсъюзни водачи в града, на много от юнионистките водачи от страната и често на американски правителствени служители, познати като поддръжници на еврейските аспирации в САЩ и симпатизиращи на хищническия радикализъм. Оттогава организацията им се е простряла от единия бряг до другия и от северната ни граница до южната. Разполагането на комунистическата щабквартира в Ню Йорк бе важно – и все още е – защото от този авторитетен център изтичат като “по жица” указания за действие до всички други градове, в които профсъюзите имат опорни точки. Ню Йорк е лабораторията, в която революционните емисари си учат уроците и познанията им ежедневно се повишават, в резултат на съветите и споделения опит от страна на пътуващи пратеници, идещи направо от Русия.

Американските граждани не съзнават, че всички обществени неразбории – междуособиците сред работниците, стачките и политическите сблъсъци – за които четат в пресата, не са просто спонтанни изблици, а прецизно планирани действия от водачи, които знаят точно какво вършат.

Тълпите действат методично – винаги има едно мислещо ядро, което провежда с въодушевление онова, което е било предварително планирано. И във Френската революция, и в Герман-

ската революция, и в Руската революция, и във всички световни безредици досега, са се явявали предварително избрани групи от хора, за да вземат властта, а тяхната власт не е намаляла оттогава насам. Групите се състоят от евреи. Русия, обаче, не е повече под еврейски контрол, отколкото, да речем, Франция. Германия се опита напразно да отслаби задушаващата еврейска хватка от гърлото си. Така стоят нещата и в Америка.

Първата стъпка на еврейските организации, подкрепящи комунизма в Съединените щати, бе контролът и експанзията на еврейското работническо движение сред милионите имигранти през последните петдесет години, с оглед да се постигне пълен контрол над всички работнически съюзи. Евреите са завладели американските профсъюзни движения толкова цялостно, сякаш са ги нанизали на щик!

Съществуват купища разпространявана литература – повечето написана от евреи – претендираща, че разкрива какви топли чувства хранели към Америка тези чуждоземни пълчища от свободолюбиви демократи, работници, “другари”, как копнеели за “американския начин на живот”, каква любов изпитвали към американския народ и неговите институции. Обаче действията на тия хора и изказванията на техните водачи ясно показват скритата зад всичко това лъжа, която лековерните американски гои приемат.

Противопоставянето на “американския начин на живот”, състоящо се в ограничения, налагани върху програмата за американизация, е достатъчно да убеди всички зорки наблюдатели, че, що се отнася до еврейското нашествие, евреите съвсем нямат желание да вървят по пътя на Америка, а искат да ѝ повлияят тя да тръгне по техния път. Разправят надълго и нашироко какво донасят в Америка, но не споменават изобщо какво са заварили тук. Америка се представя като голямо парче маджун, което те могат да си формоват както пожелаят. Терминът “Топилнята” (“The Melting Pot”^{*}), който еврейският писател Зангуил

^{*} Терминът “The Melting Pot” се среща в по-старата американска литература и символизира постепенното загубване на национална идентичност от страна на имигрантите и “американизирането” им, т.е. превръщането им в хомогенна социална маса – бел. прев.

(Zangwill) въведе в обръщение, далеч не е достойно название за нашата република, а е повече показателно за процеса, протичащ в нея. Има в “топилнята” някои субстанции, които не щат да се стопят; но по-важното е, че има и бързо набиращи скорост влияния, които искат да разтопят самата топилня!

Еврейското богатство и политическа сила се дели на два клона: първият, германските евреи, представени от фамилиите Шиф, Шпеер, Варбург, Кан, Левисон и Гугунхайм, които участват в играта с помощта на нееврейски финансови източници; и вторият клон, състоящ се от руски и полски евреи, които пък монополизират по-ниските нива на индустрията и търговията. Връзката и влиянието между двата клона са абсолютни и неоспорими. Може понякога да възникват кръвопролитни междуособици с оглед разпределението на плячката и може “наточени” публицисти да нямат търпение да привлекат вниманието на обществото върху тези междуособици, представяйки ги като липса на каквато и да е обединеност сред евреите, обаче в Кехила и навсякъде другаде те се разбират едни с други съвсем добре, а по въпроса “евреин срещу гой” – се превръщат в неразривно цяло.

Има разлика между това, което еврейската коалиция би направила и онова, което може да направи, обаче нейната воля и нейната сила съвпадат отлично, само когато нееврейският елемент в нацията спи. Обратно, когато нееврейският ум е нащрек, еврейската воля и сила са твърде разединени. Единственото нещо, от което трябва да ни е страх, не е стоящият нащрек евреин, а последиците от сънливостта сред гоите. Защото еврейската програма може да бъде неутрализирана в момента, в който бъде доловена и идентифицирана!

ВРЪЗКИТЕ МЕЖДУ ЕВРЕИ И “ЧЕРВЕНИ”

В Съединените щати има повече комунисти, отколкото в Съветска Русия. Тяхната цел е идентична, а и расовият им ха-

рактер е същият. Ако засега все още не са имали възможност да извършат в Америка същото, което извършиха в Източна Европа, това се дължи на по-широкото разпространение на информацията, на по-високата интелигентност и, в частност, на по-застъпеното взаимодействие между правителствените органи, за разлика от Русия и Източна Европа. Силовият генератор на комунистическото влияние в Съединените щати са еврейските профсъюзи, които – почти без изключение – се придържат към болшевишката програма за съответните индустрии и за страната като цяло. Този факт твърде често създава неудобство на еврейските водачи. За тях е достатъчно лошо, че руският болшевизъм е толкова преобладаващо еврейски, но за да се справят със същото положение в Съединените щати, еврейските водачи са принудени да употребят много лъжи и заблуждения, та да го обяснят или потулят. И все пак “интернационалният” евреин от Америка не може да бъде освободен от отговорността, че единствено той е негов създател. Руският болшевизъм произлезе от Ийст Сайд в Ню Йорк, където бе откърмен и насърчаван – в религиозен, морален и финансов план – от еврейските водачи.

Леон Троцки (Бронщайн)* беше от Ийст Сайд. Силите,

* Истинското име на Троцки е Лев Давидович Бронщайн (1879–1940). Приема отрано идеите на марксизма, заради което неколнократно е заточаван в Сибир. По-голямата част от периода 1902–1917 г. прекарва извън Русия, занимавайки се с журналистика, агитация и пропаганда. (Вероятно авторът има предвид тъкмо тези години, като казва, че Троцки “бил от Ийст Сайд”). През 1917 г. взема дейно участие в Болшевишката революция и поема поста комисар по външните работи в кабинета на Ленин. Подписва Брест-Литовския договор през 1918 г. и организира Червената армия в гражданската война от 1918–1920 г. След смъртта на Ленин (1924), Троцки оглавява левичарската опозиция срещу Сталин, но бива изключен от партията (1927), заточен в Алма Ата и накрая изгонен от СССР (1929). Намира подслон в Турция до 1933 г., после във Франция до 1935 г. и в Норвегия до 1937 г. Съветското правителство издейства експулсирането му от Осло, обвинявайки го, че е взел участие в някакви измислени заговори срещу Сталин по време на чистките от 1936–1937 г. Троцки отрича и хвърля контраобвинения срещу Сталин. Установява се край Мексико Сити в края на 1937 г. и основава Четвъртия интернационал – малка, но много дейна група интелектуалци, отдадени на “чистия комунизъм”. През 1940 г. Троцки е убит с брадва от някой си Жак Ван Ден Дреخت, загадъчна личност, успял да се доближи до него и да му спечели доверието – според някои, по поръчка на Сталин. Остава голям брой политически и философски творби. – бел. прев.)

които спомогнаха за реализиране на неговите намерения, бяха концентрирани в Кехила и Американския еврейски комитет. И двете организации проявиха интерес към “работата” му – събарянето на едно правителство, което бе съюзник на Съединените щати в Първата световна война. Руският болшевизъм беше подпомогнат да постигне целите си с еврейско злато от САЩ и с невежеството, наивността и безразличието на гоите.

Днес, след като стана явно, че комунизмът е в пъти по-силен у нас, отколкото в Русия, този факт създава немалко неудобства на “патриотите” евреи. Големите еврейски работнически организации са преки отрочета на еврейския социалистически “Бунд” в Русия. След несполучливата революция от 1905 г., когато не успяха да докарат болшевизма на власт, “бундистите” се нароиха в Съединените щати и заработиха с пълна сила за болшевиизирането на еврейските профсъюзи, сеейки радикален социализъм чрез използване на езика “идиш”. През същата година те създадоха в Ню Йорк организация, позната ни като “Работническият кръг” (The Workmen’s Circle), и “издигнаха нивото на еврейските профсъюзи”, ако си позволим да цитираме бюлетините на Кехила. След кратък опит да посеят социализма, без да засягат еврейския въпрос, “бундистите” се отказаха и през 1913 г. приеха резолюция, декларираща, че целта на работата им е чисто еврейска и касае разпространението на “идеята за еврейския национализъм”, ако пак цитираме Кехила.

Онова, което удивлява изследователя на еврейския въпрос в Съединените щати, е глупостта на хората, позволяваща на еврейския болшевизъм да си развява байрака така открито. Единственото обяснение за това, звучащо що, годе адекватно, е че евреите никога не са и подозирали, че американският народ някога ще се пробуди, та да им се противопостави. Спорадичните прояви на антиеврейски настроения се явяват изненадващи за еврейските водачи и те биват веднага потушавани, понеже последните са уверени, че са успели така здраво да завладеят съзнанието на американеца, щото всякакво противопоставяне

да бъде невъзможно.

Обаче еврейските водачи трябва да признаят, че еврейският въпрос не се състои просто в това някои американски граждани да разкрият фактите и да помогнат на останалите да се запознаят с тях. Еврейският въпрос е в самите факти и в отговорността на евреите за тях.

Ако е проява на “антисемитизъм” да кажеш, че комунизмът в Съединените щати е еврейски, нека бъде така. Но за непредубедения човек това ще е проява по-скоро на американизъм.

ЩЕ ДОВЕДЕ ЛИ ЕВРЕЙСКИЯТ ЦИОНИЗЪМ ДО АРМАГЕДОН (КРАЙ НА СВЕТА)?

Когато британската армия влезе в Йерусалим по време на паметното завладяване на града през 1917 г. , Протоколите влязоха с нея. По този начин бе затворен един символичен кръг, макар и не по начина, по който “протоколистите” се надяваха. Човекът, носещ Протоколите, знаеше какво означават те и затова бяха пренесени не триумфално, а сякаш са планове на враговете на световната свобода.

Ционизмът е най-добре огласеното от всички настоящи еврейски движения и оказва далеч по-голямо влияние върху световните събития, отколкото обикновения човек може да си представи. В неговите романтични аспекти, той допада както на евреите, така и на християните, защото съществуват някои предсказания, засягащи завръщането на евреите в Йерусалим. Когато това завръщане се осъществи, крупни събития ще последват по план.

Заради това смесване на “религиозни” чувства, понякога е трудно на определени класи от хората да видят ясно съвременния политически ционизъм. Те са били така добре “обработени” от пропагандата, та да повярват, че политическата форма на

ционизма и “завръщането”, обещано от пророците, са едно и също нещо. Поддавайки се на първоначалната заблуда, касаеща бъркането на Юда с Израел, тези хора напълно са смесили в съзнанието си древните писания, които свързват двете понятия и са превърнали племето Юда (откъдето идва името юдеи) в “пъп на света”, около който се върти цялата човешка история. А юдеите (Юда) е било отделно племе, с което Израел не е могъл да заживее в мир още преди повече от 2000 години и което притежава гибелния дар да забърква размирици от подобно естество и днес. Обаче никой досега не е и помислил да обвини останалите племена на Израел в “антисемитизъм”! Ционизмът привлича вниманието на света днес, защото създава ситуация, от която – както много хора вярват – ще произлезе следващата война.

Ако възприемем фразеологията, позната на изучаващите пророчествата, много от занимаващите се с международни отношения мислят, че краят на света (Армагедона) ще бъде резултат от онова, което вече е започнато в Палестина.

С ционизма, като мечта на обикновения вярващ евреин, това изследване няма нищо общо. С ционизма като политически факт обаче, днес всяко правителство е принудено да има нещо общо. Това е въпрос, по-важен от който и да е друг и стои зад всички световни проблеми – малки и големи, национални и интернационални – навлизайки във все по-широка сфера от интереси.

Струва си да се отбележи, че ционизмът, в днешния му активен политически смисъл, израства в расов и географски план там, където отрасна и болшевизмът – с една дума, в Русия – и че винаги е съществувала тясна връзка между ционистите от Русия и Нюйоркския кехил, както стана ясно от публичните изказвания, направени в Русия след революцията, в които тази американска еврейска организация бе възхвалявана.

По времето, когато бе обявена войната от 1914 г., Ционистският комитет за вътрешно действие (The Zionist Inner Action

Committee) се разпростря в много и различни държави. Например, д-р Шмаря Левин от Берлин пристигна в Съединените щати и остана тук. Той бе руски равин, едновременно с това германски учен и космополит. Макар през 1914 г. ционистки център и седалище на Комитета за вътрешно действие да бе Берлин, д-р Левин остана в Съединените щати и се превърна във водач на ционизма тук, чак до големия обрат за еврейството във Версай. Друг член на КВД беше Якобсон, който живееше в Константинопол. (Истанбул – бел. прев.)

“Когато видял, че Константинопол не можел вече да бъде център за водене на ционистка политика, той го напуснал и заминал за Копенхаген, Дания, където, на територията на неутрална държава, могъл да бъде полезен на практика за ционисткото движение, прехвърляйки информация и парични средства”. (“Guide to Zionism”, p. 80)

В действителност, целият състав на КВД, с щабквартира в Берлин, се движел свободно по света, въпреки военните действия. Изключение правели Варбург и Хантке, но те не изпитвали нужда да пътуват, понеже разполагали с други хора, които да ги представляват.

Д-р Левин дава своята преценка относно изместването на центъра на еврейството от Берлин към Америка и пише:

“Тъкмо на 30 август 1914 г., месец след избухването на войната, в Ню Йорк бе свикана извънредна конференция на американските ционисти”.

Какво точно означавала тази смяна на седалището е тема на много дискусии. През 1913 г. евреите очевидно са знаели повече относно продължителността на Голямата война, отколкото покъсно самите участници в нея. Войната нямало да бъде просто екскурзия из Белгия, както някои си въобразявали. Дошло било време за пазарлъци, време да се покаже на някои правителства истинската цена на еврейската подкрепа. Германия охотно и с радост предложила Палестина на евреите, но те вече били ви-

дяли какво е извършил Вилхелм II в тази древна страна, когато се самокоронувал на Маунт Оливс. Явно Алиансът е надделял в надпреварата по отстъпчивост и даване на обещания, понеже на 2 ноември 1917 г., докато генерал Аленби си проправяше път през Палестина със своята английска армия, Артър Джеймс Балфор – външният министър – издаде своята прословута декларация, с която утвърди Палестина като национален дом за еврейския народ.

“Съобщението дойде от британския Форин Офис (външно министерство – бел. прев.), обаче съдържанието му беше изработено в ционистките канцеларии на Америка и Англия. Британската декларация беше поднесена под формата, която пожелаха ционистите и към нея бяха добавени допълнителни клаузи, с оглед да бъдат укротени поне една част от някои антиционистки мнения.” (“Guide to Zionism”, pp. 85–86)

Сега да прочетем декларацията и да обърнем внимание на отбелязаните клаузи:

“Правителството на Негово величество гледа благосклонно на създаването на национален дом за еврейския народ в Палестина и ще положи всички усилия да облекчи постигането на тази цел, но трябва да се разбере ясно, че не бива да се върши нищо, което да накърни гражданските или религиозни права на нееврейските общности в Палестина, или пък правата и политическия статус, които имат евреите в която и да е друга държава.”

Ционизмът е интересно явление, не само заради спречкванията, които възникнаха между разните лидери по отношение на парите – понеже се води война на “лихвата” срещу “капитала” – но и заради светлината, която това движение хвърля върху двете големи армии от евреи в света, и пътя, по който те използват своята власт, където могат, както и бедите, които спохождат нациите, превърнали се в еврейски инструменти.

Понякога хората се питат защо еврейството, което принадлежи към капиталистическата класа, би било на страната на болшевиизма – най-открито обявения враг на капитала.

Това е интересен въпрос. Защо трябва един нюйоркски еврейин-банкер, служител на правителството на Съединените щати, да подпомага финансово една чисто “червена” публикация, която дори нашето толерантно правителство не може лесно да преглътне? В добавка към факта, че в нея се напада само не-еврейския капитал, отговорът е, че евреинът, който се е отдал на боготворене на Златния телец, няма търпение да спечели благоразположението на евреина от Изтока, който се бунтува срещу реда в обществените системи. Твърде интересно е също така как, докато из Париж бушува революция, палещите всичко по пътя си тъпци “пропускат” всичките шестстотин къщи, които са собственост на Ротшилдови? Ето защо, ционизмът е един от въпросите, по който западните и източните евреи постигат единомислие.

В действителност, тъкмо източният евреин принуди западния да застане на угодна позиция по този въпрос. Евреите, които днес в нашите градове имат свободата да минават за “германски” и “английски” учени, всъщност са източни евреи. Те имат разногласия с американските относно парите. А американските евреи понесоха някои много грозни обвинения. Източните евреи, идещи от Германия и Англия, никак не позволяват да бъдат командвани и не се впечатляват от чувалите с пари на еврейския Ню Йорк, понеже на тях са им познати ситуации, в които парите могат да бъдат най-безползното нещо на този свят – ето защо от тях се страхува и ги толерира западният евреин, почитател на Златния телец.

Ловките еврейски защитници от време на време огласяват някакво си “разцепление” в средите на еврейството. Такова нещо не съществува. Единственото истинско разцепление би настъпило, ако – или когато – прозорливите евреи започнат да

подкрепят опитите, които се правят, да бъде освободено еврейството от неговите водачи. Защото вътрешните противоречия между евреите не са нищо повече от противоречия между водачите им. Обаче, когато самите евреи се разделят и част от тях застанат зад новите ценности на 20. век и се обявят за разрушаване на властта на техните егоистични водачи, тогава можем да почнем да храним някакви надежди. Когато евреинът признае откровеността на онези, които го критикуват и праведността на обвиненията срещу него, когато той напредне по пътя на цивилизацията, тогава би могло да настъпи “разцепление”, но не по-рано. Разделението на еврейството, изразяващо се в презрение от страна на революционерската му част спрямо капиталистическата, беше плод на по-раншни форми на лицемерие, проявени от западните еврей-ционисти.

Познаването на политическия ционизъм е необходимо също така и като подробна илюстрация на онова, което евреинът върши, когато е на власт. Най-напред имахме Русия, а сега вече се появи и Палестина. При наличието на всичките факти, говорещи срещу тях, и въпреки, че всеки пътуващ или наблюдател разкрива лъжата, все още се намират еврейски говорители, както и заблудени или корумпирани политици и писатели гои, които настояват, че комунизмът не бил еврейски, а Русия не се управлявала от евреи. Тъкмо това постоянно отричане на фактите, тази натрапчива склонност да се избягва възможността за честно признание, дава основание да бъдат осъдени еврейските водачи. Навсякъде по света, не само в Русия, комунизмът е еврейски.

В настоящия момент фокусът пада върху Палестина, където съюзът между еврей-революционери и еврей-капиталисти никога не е бил по-ясно изразен. Възможно е някой крайно безотговорен еврейски говорител да отрече, че Палестина е еврейска. (По времето, когато е писан оригиналът, Палестина е била под английско управление – бел. ред.) Правителството ѝ е еврейско, планът за действие е еврейски, използваните методи

са еврейски. Така че Палестина е един прекрасен пример за природата на евреина, когато е на власт.

В материала си от “Атлантик Мантли” (“Atlantic Monthly”) – а би ли дръзнал някой да заяви, че този отдавнашен и уважаван бостънски печатен орган е “антисемитски”? – професор Албърт Т. Клей ни предупреждава, че информацията относно Палестина, която получаваме в Америка, идва чрез еврейската телеграфна служба (каквато е агенцията на световното еврейство “Асошиейтед Прес”) и чрез ционистката пропаганда. “Тази информация – пише той, – с покъртителните истории за погроми в Европа и изкривено представяне на ситуацията в Близкия изток, съвсем не успява да събуди и най-малката симпатия за целите на ционистката пропаганда”.

Тази ционистка пропаганда, съобщаваща за погроми – “хиляди и хиляди избити евреи” – не постига нищо повече от това да разкрие лековерността и наивитета на пресата. Никой не вярва на написаното, а и правителствата постоянно я опровергават. Но фактът, че тя продължава, показва, че е необходимо нещо извън фактите, за да действа системата. Докато пиша тези редове, в Йерусалим беше обявено военно положение. Води се борба между местните жители, които декларацията на Балфор уж имаше за цел да защити, и новопристигналите евреи. Последните са добре въоръжени, а местните се бият кой с каквото оръжие намери под ръка. Заключениеето на всички безпристрастни наблюдатели беше, че евреите са били подготвени за бой и първи са нападнали неподготвените араби.

Сега там навсякъде цари безредие в резултат на еврейската намеса – “преследваните” се превърнаха в преследвачи. Макар да отчитаме общата дивашина на народа в Палестина, трябва да се каже, че евреите-бунтари (повечето от които са бандити от Източна Европа) показаха на дело онова, което “култивираните” американски и английски евреи са изразявали неведнъж с думи – буквално, че законните жители на страната трябва да бъдат изгонени, макар правителствените обещания да гласят

обратното. Един от първите бунтари през кървавия Великден след Първата световна война, Якотински, когото британските власти осъдиха на 15 години затвор, беше незабавно освободен, след пристигането на евреина сър Хърбърт Самюел. Якотински бе един от руските болшевики, дошъл да практикува деликатните начинания на своята шайка на територията на Палестина. След английската окупация, правителството беше и все още е, еврейско. Сър Хърбърт Самюел беше висшият комисар, представляващ властта на британското правителство, получило мандат в Палестина. Така бяха положени основите на еврейската власт, която се поддържа и понастоящем, чрез увеличаване ожесточеността на нейния статут. Глава на съдебната власт там също е евреин. Християнските или мюсюлмански съдии, които не осигуряват на евреите оптимални процедури, биват отстранявани – нещо добре познато и в Ню Йорк. Хайм Вайцман стана началник на Департамента по труда, а по-късно се изяви като последовател на Левин, оглавявайки ционисткото движение. Еврейското правителство на “Нова Палестина” беше много подобно на онова в болшевишка Русия – съставено предимно от чужденци. На практика всеки голям американски град бе “представен” в първото болшевишко правителство на Съветите. Друго такова стои в пълна готовност, за да встъпи в длъжност в Америка, ако се наложи.

ЗАГРАБВАНЕ НА ЗЕМЯТА

Възприетите методи за изтръгване на палестинската земя от ръцете на арабите в ранните дни на ционисткото нашествие биха изпълнили света с негодувание, ако последният сполучи да узнае какво беше извършено там. А че всичко бе извършено със знанието и одобрението на ционисткия комисар Самюел сочи фактът, че той прекъсва дейността и уволнява един британски служител, опитал се да спре насилието. Става дума за прастария номер – дават се на арабите заеми с огромна лихва, реколтата

се оказва лоша заради бушуващата война, в резултат на което земята им се отнема, понеже не могат да се издължат. Банката, извършила това, беше т. нар. “Англо-Палестинска банка” – едно чисто ционистко учреждение. За да спаси хората и земята им, британският служител уредил друга английска банка да отпусне на хората пари при 6,5 % лихва за 5 години срок на изплащане. Ако се окажат неплатежоспособни, земята следвало да бъде предоставена на британското правителство за преразпределение, а не на ционистката банка. Тъкмо този хуманен план осуетява ционисткият висш комисар, след което британският служител бива отзован. Отново едно добре изпитано действие на еврейската власт.

Сетне следва нещо, което всеки безпристрастен наблюдател би определил като арогантен опит за експроприране на всичко, каквото падне. Единствените училища, основани в Йерусалим, са изградени и ръководени от гои, макар малката група евреи, живеещи постоянно в града, да е била на издръжка на световното еврейство от векове. Чак през 1842 г. д-р Мъри М. Чейни отбелязва, че йерусалимските евреи не ги е грижа за училищата, а само християните, с присъщата им гореща привързаност към Свещения град, са се трудили да подобряват мизерното положение на еврейските жители. По време на ционисткото нашествие значителен брой еврейски деца посещават училищата. Новопристигналите ционистки водачи настояват да им бъдат отстъпени най-добрите училища. Последното, разбира се, им бива отказано. Тогава “Съветът на йерусалимските евреи” поръчва да бъде публикувано в “Хиброу дейли”, че родители, които не извадят децата си от училищата, ще бъдат наказани. И сега вижте какви са типичните наказания, с които ги заплашват:

- ако някой родител откаже и името му е в списъка на “Американския фонд за облекчаване”, ще му бъдат спрени средствата от фонда;
- на докторите ще бъде забранено да посещават семейства,

чиито деца са в училищата;

- имената на родителите ще бъдат включени в черния списък на местата, където се извършва обрязване, така че на новородените наследници на непокорните ще им бъде отказан ритуала на Мойсей;

- ще им бъдат отказани всякакви дялове от ционистки фондове и помощи;

- ако имат собствен бизнес, той ще бъде бойкотиран;

- ако са наемни работници, няма да могат да си намерят работа;

“Всеки който откаже, нека знае, че вече му се забранява да бъде наричан евреин. Срещу такива ще бъде приложена цялата система от правосъдни средства. Имената им ще бъдат изписани върху паметник на срама, а делата им ще заслужават порицание до последното поколение. Ако получават помощ, тя ще им бъде спряна. Ако са равини, ще бъдат отстранени от служба. Ще бъдат преследвани и поставени под запрещение, а целият свят ще узнае, че при тази присъда няма да бъде проявена милост”.

Ето отново духът на еврейския болшеvizъм в действие. Това е тирания, но не тирания на силата, а на низостта и коварството. Това е духът, създал терористите от групата Иргун; духът на еврейската ненавист, злост и желание за мъст, които дебнат всеки критик на еврейството и опонент на ционистките амбиции.

С този дух, породил се с началото на едно движение, на което наивният християнски свят е бил учен от пропагандата да гледа като на дълбоко религиозен и изискващ уважение спасителен “изход” (Exodus), може да се обясни всичко, случило се през годините, след като ционистите завземат Палестина. Не е по силите на човешкото въображение да бъде направен опит за предсказване какво би се случило през един период на пълно и

неоспоримо господство.

Съвсем ясно е, че еврейският национализъм ще се развива в посока на враждебност спрямо целия останал свят.

В тази ситуация има три елемента на опасност: първо, преобладаващият всеобхватен болшевишки елемент, вкарван в Палестина; второ, настойчивия, егоистичен и предизвикателен национализъм, който ционистите демонстрират, преди дори да са получили малка картофена нивица – една жажда за влизане в световната политика и световно господство; и трето, расовото объркване, съществуващо понастоящем в Палестина.

Съчетани, тези три неща стават взривоопасни. Първото е далеч по-важно, отколкото мнозина си представят. Малкото евреи, заминали за Палестина по благочестиви причини и с цената на твърде значими жертви, се оплакват, че вместо псалмите на Давид, хората там пеят песни за “червената революция”, а вместо да се събират за проповед и молитва, ги водят на бунтарски сборища, на които се възхваляват руските болшевишки водачи, подобно на месии, а държавата на Съветите – сякаш е Царството небесно.

Палестина бива наричана център на света. Силата, контролираща тази държава, контролира и целия свят. Макар да не упражнява права на собственик върху самата земя, Великобритания контролира прилежащите ѝ води, както и близките Египет, Персия и Индия, с което се затваря веригата на нейната власт.

В този случай бялата раса се оказва “избраният народ”, комуто е било предоставено господството над света. Палестина е ключът към световната военна стратегия и търговия. Въпрос номер 12 от т. нар. “Въпроси и отговори”, публикувани от отдела по образованието на Ционистката организация в Америка (Zionist Organization of America), съдържа следното:

В. : Какви са търговските перспективи в Палестина?

О. : Разположението ѝ между три континента ще бъде от полза за външната ѝ търговия.

От всичко това лъха на мечти за бъдеща слава, поне що се отнася до неограничените минерални и петролни запаси на Палестина, оценени от учените в астрономически цифри.

Много християни, приятели на еврейството, се разтапят от удоволствие, виждайки Йерусалим като една нова вселенска Хага. Те виждат и един нов обществен ред, идещ от Цион и работещ за благоденствието на нациите. Такава е идеята, изразявана от хора като А. А. Берл в книги като “Световното значение на еврейската държава”.

Американците не разбират деликатното расово положение в Палестина. Ционистката пропаганда винаги се е приемала на базата на презумпцията, че Палестина е еврейска земя и на евреите просто им е нужна помощ, за да си я вземат обратно. Исторически и политически факт е, че палестинската земя не е била еврейска повече от 2000 години, а пък и на времето е била такава за съвсем кратко. Към края на войната от 1914–1918 г. в Палестина имаше над 600 000 араби и само 50 000 евреи. Нито като численост, нито икономически, евреите някога са владели тази страна. Въпреки това, като резултат от “военновременния пазарлък”, тя им бе предадена, независимо от мнението на местното население. Все едно да бъде дадена Белгия на Мексико. Много от местните жители са семити, подобно на евреите, но те не желаят да има евреи сред тях. Декларацията на Балфор, също както и условията на мандата, признават правата на местните раси. Всеки, който знае за хората, живели в Палестина от хиляди години, признава техните права. Всички, освен евреите!

Тъкмо сега вече последните клаузи, добавени, както ционисткият историк заявява, “с оглед да бъдат укротени поне една част от някои антиционистки мнения”, почват да добиват смисъл за читателя.

Нима целта бе само да бъдат заглушени тревожните въпроси, докато всичко бъде уредено? Очевидно. Значи, става дума за

крайно нечестна политика на отстъпчивост! Може би такива са били намеренията на ционистите, обаче никой не очаква вероломство от страна на отговорните нации.

Генерал Аленби обеща на местните араби от Палестина, че техните права ще бъдат уважени. Същото казва и декларацията на Балфор. Това беше прието и на конференцията в Сан Ремо. Беше потвърдено и от президента Уилсън в дванадесетата от неговите “Четиринадесет точки”.

Обаче Юда казва: “Да се махат!” “Последните клаузи бяха добавени, с оглед да бъдат укротени поне една част от някои антиционистки мнения”.

“Нека дадат земята си на нас; ние я искаме!” Ето това е истинската еврейщина! Съгледвачите от кулите на света са разтревожени от онова, което ври в еврейския казан!

“Да бъдат съсипани всички чрез раздори, ненавист, вражди, глад, заразяване с болести, лишения, докато накрая гоите нямат друг начин за спасение, освен да приемат нашите пари и власт”.

Десети протокол

10. ЕВРЕЙСКОТО ПРЕВЪЗХОДСТВО В ТЕАТЪРА И КИНОТО

Театърът отдавна е част от еврейската програма за управление на обществения вкус и за влияние върху общественото мнение. На него не само се отделя специално място в Протоколите, ами той се явява същински помощник нощ след нощ, седмица след седмица, когато “силата, седяща зад сцената” реши да разпространи някоя идея. Не е случайно това, че в Русия, където всичко в момента е кът, все още има процъфтяващ театър, настойчиво поддържан от юдео-болшевиките, защото те вярват в силата на театъра така, както вярват в силата на пресата; той се явява едно от двете най-солидни средства за моделиране на общественото мнение.

Не само т. нар. “сериозен” театър, но и киноиндустрията – петата най-мощна индустрия – също е под тоталния контрол на евреите, с естествената последица от това, че цивилизованият свят става все по-зле настроен към деморализиращото и обезличаващо влияние на тази форма на забавление.

В момента, в който евреите установиха контрол върху алкохола в Америка, се появи алкохолен проблем с драматични последици. Щом евреите установиха контрол над киноиндустрията, се появи “филмов” проблем, чиито последици са видими.

Тази раса притежава странна гениалност да създава проблеми от морално естество, в който и бизнес да постигне превъзходство. (Пишейки за лондонския “Джуиш Кроникъл” на 6 август

1948 г., еврейният-кореспондент Американус споменава:

“Повечето от хората, които са си блъскали главите над проблема, не обръщат внимание на един от най-видимите удари, нанесен от евреите върху американския начин на живот, а именно средствата за развлечение – радио, кино, сцена, нощни клубове. Човек би отбелязал, че американската култура като цяло е добила твърде еврейски характер”)

Всяка нощ стотици хиляди хора подаряват от 2 до 3 часа на театъра. Всеки ден буквално милиони хора отделят от 30 минути до 3 часа на киното, а това означава просто, че всеки ден милиони американци доброволно се поставят в обсега на еврейските идеи за живота, любовта, работата, т.е. под влиянието на еврейската пропаганда – понякога ясно изразена, друг път прикрита. Това дава на еврейския “ваятел на общественото съзнание” всякакви възможности, каквито пожелае; ето защо неговият протест сега е срещу това, че разкриването му може да направи играта чувствително по-трудна за него.

Театърът е еврейски не само от гледна точка на неговия мениджмънт, но също от литературна и професионална (артистична – бел. прев.) страна. Появяват се все повече и повече пиеси, чиито автори, постановчици, “звезди” и останал актьорски състав са изцяло еврейски (дори изпълнителите на водевилна музика в залите също са евреи). Тези пиеси не са добри произведения на изкуството и затова не остават дълго на сцена. А това е толкова естествено, щом еврейските театрални интереси не преследват артистичен триумф; те не целят постигането на слава за американската сцена, нито пък полагат усилия да развият велики актьори. Еврейският интерес е изцяло финансов и расов. В момента се наблюдава невъобразимо юдеизиране. И работата е наполовина свършена. Типично американската чувственост окончателно е напуснала театъра, а на нейно място се е настанила тъмна, ориенталска атмосфера.

Докъм 1885 г. американският театър беше все още в не-

еврейски ръце, а от тази година насам започва началото си нашествието на еврейското влияние. Годината почти съвпада и с началото на организирането и координирането на еврейския план за световно доминиране, наречен ционизъм; същата година бележи не само еврейското вклиняване, но и нещо далеч по-важно.

Не е от такова значение, че сега мениджърите на театралните и музикалните салони са евреи, а преди време са били гои. Важният момент започва от факта, че със смяната на мениджърите настъпва също и упадък в изкуството и морала на театралната сцена и че този упадък се засилва с по-широкото настъпление на еврейския контрол. “Еврейски контрол” означава, че всичко бива изтисквано систематично и решително от американския театър, освен неговите най-нежелани елементи, а тези нежелани елементи биват превъзнасяни като уж най-значителни от всички. Епохата на величие на американския театър отдавна е отминала; великите актьори починаха, без да оставят свои приемници. Една юдейска ръка се стовари върху театралната сцена, а природният гений на театралното изкуство не се приема добре. Наложена бе нова форма на преклонение.

“Шекспир е на път да ни разори”, каза един мениджър-евреин. Изразът “четиво за учени глави” (отнасящ се до всичко, което не съдържа упадъчни елементи) също е еврейско творение. Двете неща заедно – първото, имащо отношение към управленската страна на театралния бизнес, а второто, засягащо влиянието върху театралната публика – се превръщат в епитаф за класическия театър.

В наши дни театралните постановки се правят така, че да отговарят на средната интелигентност на хора между 13 и 18 години. Произведения, предназначени за “уморения бизнесмен” (друг еврейски израз!), третират театралната публика, сякаш се състои от недоразвити идиоти. Търсят се контакти с начина на мислене на подрастващите и чрез

това те биват лесно приобщавани към идеите на еврейския театрален монопол.

Малкото останали чисти, достойни и градивни пиеси се посещават главно от бързо изчезващата напоследък порода зрители, успяла да оцелее от едно по-добро време, а също и от някои млади хора, чиито умове са били защитени, благодарение на тази оцеляла порода, от разлагашото въздействие на еврейския театър.

Огромна част от днешното поколение обаче е научена да подкрепя пиеси от качествено различен тип. Трагедията е табу; на пиесата с характер, чието съдържание е по-дълбоко и стига по-далеч от това да достави удоволствие на дете, не се гледа с добро око; комичната опера е дегенерирала до крещяща смесица от цветове и движение – съчетание от непристоен фарс и джазова музика, осигурявана от еврейски песнописци (големите “доставчици” на джаз) – имащи за цел да я превърнат в лигава бурлеска. На преден план бяха изтикани т.нар. “фарсове от спалнята”, а историческата драма отстъпи пред изпълнени с похот спектакли, изнасяни с помощта на завладяващи сценични ефекти, в които основен компонент са армия от момичета с одежди, не по тежки от двеста грама.

Фриволност, похотливост, неприличност, войнстваща неграмотност и безкрайна баналност са отличителните характеристики на западния американски театър, попаднал под еврейски контрол.

Това, разбира се, е истинското начало на всичките движения, наричани се “малък театър”, които намериха място в толкова много градове из Съединените щати. Драматичното изкуство, изпъдено от евреите въвн от театъра, си намира подслон при хилядите студийни литературни кръгове из страната. Хората не могат да гледат поставени на сцена истински пиеси, ето защо ги четат. А пиесите, които се поставят, въобще не стават за четене, поне в по-голямата си част, подобно на думите в джазовите пес-

ни, които нямат никакъв смисъл. Хората, които искат да гледат истински пиеси, а не могат, защото продуцентите-евреи отказват да ги поставят, формират малки драматични клубове със собствени средства в хамбари, училища и църкви. Така прокудената от експлоататорите драма си намери дом сред приятели.

СЦЕНИЧНИ ТЕХНИЦИ И ФАЛШИВИ “ЗВЕЗДИ”

Основните промени, които евреите осъществиха в театъра, са четири на брой. Първо, усложниха техническата страна, превръщайки човешкия талант във все по-малко необходим. Направиха сцената реалистична, вместо интерпретативна. Великите актьори се нуждаеха от твърде малко технически средства, докато мъжете и жените, на които плащат еврейските мениджъри, са напълно безпомощни без машинария. Очебиен факт по отношение на огромно болшинство от днешните представления с най-различен характер е, че техническата част принизява и засенчва актьорската игра; това е и причината – като знаем, че еврейската политика е “смърт на таланта” – продуцентът-евреин да предпочита да влага доверието и парите си в дървен материал, брезент, боя, канап и гирлянди. Дървото и боята никога не изразяват неодобрение към користните му идеали и предателството му. Затова днес в театъра имаме зашеметяващи ефекти от светлина и движение, но никакви идеи. Огромен брой наети хора, а не актьори, се въртят по сцената и танцуват до безкрайност, обаче не се получава драма. Евреинът вкара блясъка, но извади основополагащите дълбоки идеи.

Второ, евреите извадиха на сцената ориенталската похотливост. Така постепенно се надигна една вълна от низост, която заля и погълна изцяло театъра. В Ню Йорк, където евреите-мениджъри са повече, отколкото ще бъдат някога в Йерусалим, границата на театралното приключение из царството на забраненото отива все по-навътре и по-навътре. Продажбата на наркотици е незаконна, обаче инжектирането с морална

отрова не е. Цялата атмосфера на забавления като “кабаре” и “полунощна лудория” е с еврейски произход. В Монмартър не е било измислено някое забавление с упадъчен характер, което да не може да бъде повторено в Ню Йорк. Обаче нито Ню Йорк, нито който и да е друг американски град може да се похвали с един “Комеди Франсез”, който с достойнство служи за баланс срещу злото в космополитен Париж. Какъв е шансът на драматурзите сред тази тиня от похотливост? Как могат актьорите с трагичен или комичен талант да стигнат до продукциите? Сега е ерата на момичето-хористка, на съществото с пищни форми, чийто умствен калибър няма нищо общо със загрижеността за драмата и чийто сценичен живот далеч няма истинската природа на една артистична кариера.

Трета последица от еврейското завладяване на американската театрална сцена беше появата на система от “звезди”, заедно с всичките рекламни уловки покрай нея. Театърът се дави в блато от безбройни “звезди”, които никога не са изгрявали и със сигурност не са светили, но биват издигани високо на рекламните пилони на еврейските театрални синдикати, за да може публиката да добие впечатление, че тия мъждукащи кандила са всъщност светили, достигнали най-висока позиция на небето на драматизма. Това си е евтин бакалски номер. Чисто рекламна стратегия. Докато през добрите времена безкомпромисната публика сама произвеждаше “звездата” чрез своето отношение, днес еврейските мениджъри решават кой да стане звезда, посредством своите реклами.

Евреинът преследва бърз успех във всяко начинание. При съсипването на театъра на гоите обаче, успехът не може да го сполучи толкова скоро. Обучението на артисти отнема време. Далеч по-просто е да пуснеш рекламни афиши, а мнението на критиката в пресата ще свърши останалата работа. Евреинът-мениджър в наши дни отклонява вниманието на публиката от драматичната нищета на театъра чрез хвърляне на конфети, показване на бельо и разголени бедра, наред с разни лъскави предмети.

ВЪЗХОДЪТ НА ЕВРЕЙСКИЯ ТЕАТРАЛЕН ТРЪСТ

Тези три катастрофални резултата от еврейския контрол върху театъра се обясняват от още един, четвърти. Тайната на всяка промяна се състои в това, че еврейният носи в себе си страстта да комерсиализира всичко. И така, фокусът на вниманието бе изместен от сцената към касата за билети. Баналната политика “дай на публиката онова, което иска” е удобна за сводника, но не и за съзидателния гений. Тя обаче навлезе в театъра с първата еврейска инвазия от 1885 г., когато двама усетили се навреме евреи основаха в Ню Йорк т.нар. “агенция за записване” и предложиха “да се нагърбят” с оправянето на тромавата система, чрез която театралните мениджъри от големите, но отдалечени градове в страната, уреждаха ангажиментите за предстоящия сезон. Старият процес включваше обширна кореспонденция с продуциращите мениджъри от Изтока, а голяма част от провинциалните мениджъри бяха принудени да прекарват по няколко месеца в Ню Йорк, за да могат да направят записванията си за сезона. Преимуществовата, създадени от централизирания записващ концерн, облекчиха местните мениджъри от гледна точка на време, труд и мислене; всички подробности биваха уредени и вече нямаше никакви грижи по записванията за следващия сезон. По този начин бяха положени основите на днешния Театрален тръст. Записващата фирма, от която се роди железният контрол върху театъра, беше “Клоу и Ерлангер” (Klaw & Erlanger). Това е и ключът към целия проблем за упадък на американската театрална сцена. Възходът на Театралния тръст довърши разрушението на личния подход в отношението между мениджъра и компанията. Старата “личностна” система даваше възможност за развитие на гения в съответствие с естествените закони, които определят неговото отхранване, растеж и даване на плод.

В действителност, еврейският контрол над театъра не е сам по себе си повод за негодувание. Ако евреи, работещи отделно или в група, са успели да изтръгнат този доходоносен бизнес от ръцете на гоите, това е просто въпрос на търговски интереси. Обаче и тук, както и в много други сфери на бизнеса, нещата все пак опират до етичната оценка на това, как е бил добит контролът и как се използва той. Обществото обикновено има желание да види по един категоричен начин, че контролът не се използва за антиобществени цели.

Обстоятелството, че едновременните мениджъри-гои обикновено умираха бедни, докато продуциращите мениджъри евреи забогатяват баснословно показва, че гоите са били по-добри дейци на изкуството и по-лоши бизнесмени, отколкото евреите. Или пък, ако не са били по-лоши бизнесмени, то поне са работили в направление, чиято главна цел е била просто да се продуцират добри пиеси, а не заради самите печалби.

Въвеждането на еврейския контрол постави театъра върху далеч по-комерсиална основа, отколкото преди. Този контрол на практика представляваше приложение на идеята за тръста в театъра, преди същата идея да бе приложена широко в индустрията.

Контролът върху театрите в стратегическите градове, обвързващите записващи агенции за артисти и продукции, закриването на независимите театри и компании, посредством драстично високи цени на пиеси, които вече са били играни в театрите на Тръста, наистина послужиха на еврейските интереси по един друг начин. Индустрията на киното вече си пробиваше път напред. И тя си беше чисто еврейска от самото ѝ раждане. Нямахше нужда да бъдат изтикваани гоите от нея, защото те така и не получиха шанс да се домогнат. Ето защо оттеглянето на независимия театрален мениджър или компания оставяше театралния салон опразнен, за да бъде поет от кинаджиите и отново печалбата бе гарантирана на една определена етническа група.

Театралният тръст, създаден от евреи, в началото на 20. век вече имаше пълен контрол в тази сфера. Той принизи онова, което по своята природа беше вид изкуство, до една система от разписания и касови постъпления, работеща с прецизността на добре управлявана фабрика. Потисна индивидуалността и инициативата; уби конкуренцията; пропъди независимия мениджър и природния гений; изключи голяма част от драматурзите, оставяйки само чуждестранни такива с утвърдена репутация; наложи известността на слаби таланти – преобладаващо от еврейски произход – и “пробута” безброй “звезди”, никнещи като гъби след дъжд, а истинските актьори потопа в тъма; отнасяше се с пиесите, театрите и актьорите като към фабрични продукти и започна процес на вулгаризиране и комерсиализиране на всичко, свързано с театъра.

КРИТИЦИТЕ – “ПОД КОНТРОЛ”

Напълно възможно е мнозина, които четат тези редове, да не се интересуват от театър и да са убедени, че и театърът, и киното са, на практика, заплаха за обществото. Но кое по същество превръща тези неща в заплаха? Именно фактът, че театралната сцена и киното днес представляват основния културен елемент на 90 процента от населението. Онова, което средностатистическият младеж възприема като вярно, като добро поведение, като изискано, в контраст с грубото, като правилна реч или словесен подбор, представите му за обичаи и чувства на други нации, за модата в облеклото, а също и идеите за религия и закони, бива извлечено от видяното на сцената или екрана. Представата на обикновения човек за дома и живота на богатите се гради от театъра и киното.

Повече грешни представи и повече предразсъдъци се създават от контролираните от евреите театър и кино за една седмица,

отколкото могат да бъдат приписани на едно сериозно изучаване на еврейския въпрос в продължение на цял век. Понякога хората се чудят откъде ли им идат представите на по-младите поколения – ето го отговора.

Еврейският контрол над общественото мислене не беше постигнат без съпротива, обаче един по един защитниците на американската традиция биваха побеждавани или се поддаваха на завладяващи влияния. Еврейският Театрален тръст беше нападнат от редактора на нюйоркския “Драматик Мирър” (“Dramatic Mirror”) още на 25 декември 1897 г. Тогава той, известният театрален критик Харисън Грей Фиски, написа:

“Та какво ли можем да очакваме от една банда авантюристи с не особено достоен произход, без родословно дърво и съвсем явно – без артистичен вкус? Нека не забравяме, че преобладаващата част от тези хора, които съставляват Театралния тръст, са абсолютно негодни да служат за каквото и да било друго, освен да заемат най-низшите длъжности в театъра, и че не бива да бъдат толерирани дори и на тези длъжности, а държани под една здрава, силна и безкомпромисна дисциплина. Техните досиета не говорят за добра репутация и в някои случаи са криминални, а методите им на работа са в съзвучие с досиетата”.

Статията на Фиски беше отпечатана отново през март 1898 г. Разбира се, евреите веднага реагираха като един човек, както става винаги, щом някой отделен евреин бива упрекнат за някаква нередност или пък група евреи бива разобличена във вършене на нещо лошо. Всичките евреи в Съединените щати скочиха да защитават Театралния тръст. Веднага бе упражнен натиск върху компаниите, които разпространяват списанията из страната. Елитните хотели бяха принудени да махнат “Драматик мирър” от стелажите във фоайетата си. На кореспондентите на списанието бе отказван достъп до театрите, контролирани от Тръста. Най-различни невидими на повърхността влияния бяха упражнени, за да бъде “спипан” Фиски и навредено на бизнеса му*.

* Тези контрамерки отпреди повече от 50 години могат да бъдат наблюдавани и в съвременна Америка, когато бъде изразена под каквато и да е форма критика към един или група евреи, а ако днес се използват още по-силни средства да бъдат накарани критиците да замълчат, то е защото еврейството е станало още по-могъщо – бел. ред. от 1952 г.

Срещу Фиски бяха отправени обвинения за гигантски вреди, които отпечатаната му статия нанесла върху облика на членове от Тръста. За първи път някой от този тръст беше представен в лоша светлина. Показано бе пред американската публика какъв нисш тип хора се грижат за нейния театър.

Борбата на театралните критици – първо, срещу подкупите, а сетне и срещу своеволията на Театралния тръст – е стара история, от която отзвучи често достигаха до публиката чрез пресата. Отстъпчив отначало към мениджъри, актьори, драматурзи и критици, щом понабра власт, Тръстът си показва ноктите изпод ръкавиците от кадифе. Нали получаваше милиони долари от публиката, която му плащаше охотно – от какво да му пука? А когато някой критик се опълчеше срещу методите му или посочеше нескопосаните, пошли и с упадъчен характер продукции, веднага му биваше отказван достъп до театрите и местните мениджъри биваха инструктирани да настояват за освобождаването му от длъжност във вестника, за който работи. И в почти всички подобни случаи с настояването се съобразяваха, понеже вестниците пък биваха заплашвани, че ще си изгубят рекламодателите. През следващите години Тръстът преследваше и вкарваше в “черни списъци” критиците, които казваха истината и се грижеше да не получат назначения от вестниците*.

Днес вече не се говори за пиеси, а просто за “игрални домове”. Откакто Тръстът “взе властта, театралният бизнес навлезе в сферата на търговията с недвижими имоти. От това да се дават под наем столовете в залата на цена от 1 до 3 долара на час се правеха добри пари. И даването им под наем стана реалност. Сценичното изкуство се превърна в една илюзия, понеже попадна под влиянието и под контрола на група бивши ваксаджийчета, улични вестникарчета, би-

* Бел. към изд. от 1952 г.: През периода, откакто оригиналните версии на статиите от в-к “Дийрборн Индепендънт” бяха публикувани, до днес, повечето критици и журналисти от американската преса вече бяха евреи или под еврейски контрол.

летни спекуланти, постоянни посетители на боксови срещи със залози и персонажи от улица “Бауъри”^{*}.

Публиката не вижда и не знае кои са онези богове, в чиито нозе изсипва своите милиони всяка година, нито пък е наясно какъв е източникът на този театрален упадък. Болезнено е човек да слуша новоизлюпени философи как обсъждат “направленията на театралната сцена” или тъжно клатят глави с разбиране относно “отреденото от бога право на изкуството” да бъде толкова вятърничаво и пошло, колкото си пожелае, докато в действителност през цялото време и “направленията”, и самото изкуство се предопределят от потомците на хора, способни да накарат изкуството да пропищи.

Театралният тръст вече не съществува в онзи му вид отпреди 10 години; сега е станал по-арогантен и дори си е завъдил тайни врагове сред неговите собствени служители. Надигна се една нова сила, но тя също е еврейска. Та вместо една, днес американската театрална публика си има две диктатури.

Съвсем естествено, пълната юдеизация на театъра му се отрази по такъв начин, че го превърна в “шоу-бизнес”, т. е. чиста проба търговия. Продуцентите много често нямат културен ценз, който да им позволи да надскочат сферата на пазарлъка. Могат да си наемат каквото поискат: техници, шивачи на костюми, художници, писатели, музиканти. При техния критерий за масовия вкус и модел на поведение, формирани на пистите за конни състезания и залите за боксови срещи със залагания, при всичките им идеали, изградени върху амбицията да сводничат на покварата, вместо да служат на естествените потребности на обществото, не е изненадващо, че стандартите на театралната сцена са достигнали до най-ниските си показатели.

Винаги когато може, мениджърът-евреин наема на работа

^{*} The Bowery – улица в Манхатън, Ню Йорк, източно от “Бродуей”, известна около 1860 г. с многото си добри театри, но добила по-късно лоша слава с кръчмите си, бардаците и бездомните скитници. – бел. прев.

актьори и актриси евреи. А броят на драматурзите и артистите неевреи неотстъпно намалява, поради нуждите на пазара. Обаче артистичните псевдоними скриват от публиката, че онези актьори и актриси, които ѝ доставят “забавлението”, в по-голямата си част и във все по-нарастващи пропорции, са евреи.

ФИЛМИТЕ – ИЗЦЯЛО ЕВРЕЙСКИ

Евреите не са изобретили изкуството на “движещата се фотография” (кинематографията); те нямат почти никакъв принос и в нейното чисто механично или техническо подобрене; не са създали никой от онези велики хора на филмовото изкуство – нито сценаристи, нито изпълнители – които са запълнили екрана с истински филмов материал. Кинематографията – както и повечето полезни неща на този свят – е от нееврейски произход. Но благодарение на каприза на съдбата, превърнала евреите в най-големите на света “обирачи на каймака”, облагите от нея не достигат до създателите ѝ, а до нейните похитители и експлоататори.

Щом милиони хора влизат на тълпи през вратите на кинозалоните по всяко време на деня и нощта – образувайки буквално една безкрайна опашка във всички кътчета на страната – струва си да се знае кой ги привлича там, кой им обработва мозъците, докато те седят чинно в затъмненото помещение и чакат, и кой в действителност контролира онази огромна маса от човешки енергии и идеи, създавани и направлявани чрез внушението на екрана.

Кой стои на върха на тази планина от власт? Отговорът се съдържа в едно изречение: влиянието на кинематографичната индустрия в Съединените щати, а и в целия свят, се намира изцяло под контрола – морален и финансов – на еврейските манипулатори на общественото мнение.

Моралната страна на влиянието на филмите днес е световен проблем. Всеки, който притежава активно чувство за морал, е съвсем наясно какво се върши и какво би трябвало да се върши. Това е един бизнес, който, казано честно, изкривява вкусовете и

занижава морала, затова не бива да му се позволява да определя сам своите принципи. Пропагандният смисъл на филмите обаче, не достига по един открит и директен начин до публиката. Че те са признати за вездесъща пропагандна институция, се доказва от настойчивостта, с която им се дава път и бива подкрепяно прожектирането им. Съществува изобилен доказателствен материал, че евреите не са пропуснали и тази страна на нещата. Пропагандата в наше време може да бъде описана по следния начин: тя просто се състои в това, че евреите не биват показвани като обикновени човешки същества. И на сцената, и на екрана, те биват представени само в изключително благоприятна светлина. Тази зле прикрита пропаганда, осъществявана чрез еврейския контрол върху кинематографията, също е насочена срещу нееврейските религии. Един еврейски равин никога не бива показван на екрана, освен в най-благочестива ситуация. Той винаги е облечен с цялата достолепност на своята длъжност и бива представен с внушителна осанка. Християнските духовници обаче, както всеки заклет “кинаджия” веднага ще ви каже, твърде често са подложени на всякакви издевателства по отношение на облика им – вариращ от комичен до криминален. Това отношение е типично еврейско. Подобно на много влияния върху нашия живот, които не носят открито етикет и чиито източници при проследяване водят до еврейски групировки, целта и в този случай е да бъде подкопано, доколкото е възможно, всяко уважение и чисти помисли по отношение на духовенството.

Много скоро католическото духовенство се обедини и опълчи срещу това поругаване на свещеническото му достойнство и в резултат на острата му съпротива, евреите клекнаха. Вече не можете да видите на екрана взет на подбив поп. Протестантският свещеник обаче продължава да бъде онзи вайкащ се, злъчен и лицемерен дългуч от антихристиянските карикатури. В тях той отстоява своето дело чрез забежки към принципите на “широкомислието”, значи – с един куршум, два заека: създава се представа за деградация на религията в очите на публиката и в

същото време последната бива коварно “заразена” със същите опасни идеи. Един евреин никога не бива показван на екрана като съдържател на сладкарница, макар всички сладкари да са евреи, обаче от християнския духовник можете да направите всичко – от прелъстител до касоразбивач – и при това да ви се размине. Припомняйки си какво пише в Протоколите, не можем да не си зададем някои въпроси. А там се казва:

“Ние сме заблудили, подлъгали и деморализирали младежта на гоите, посредством образованието, вкарвайки в него принципи и теории, които по природата си са неверни и ние това го знаем, обаче трябва да насърчаваме тяхното все по-широко навлизане в живота.”

Протокол 9-и

“Ние отдавна сме се погрижили добре да дискредитираме духовенството на гоите.”

Протокол 17-и

“По тази причина трябва да подкопаем вярата, да изтрием от умовете на гоите всички принципи за Бога и Душата, а сетне да подменим тези схващания с математически изчисления и чисто материални желания”.

Протокол 4-и

Откриват се две възможности за избор: или, че този карикатурен образ на представителите на религията е просто естествен израз на едно общо, световно виждане; или, че той е част от някаква традиционна подривна кампания. Първото гледище е разпространено сред неинформираните хора. То би било за предпочитане, ако целта е да бъдат успокоени духовете. Съществуват обаче твърде много показателни признаци в потвърждение на второто, за да го отменим с лека ръка.

Дали съзнателно или просто по невнимание, но екранът служи като сцена за репетиции на действия, представляващи

антиобществена заплаха. Не съществуват въстания или революции, които да не са планирани и отрепетираны. Революциите не са спонтанни надигания, а внимателно подготвени действия на някое малцинство. Съвсем малко са тези, в които участва значителна част от народа. Цивилизацията и свободата винаги са били потискани от онези революции, които подривните елементи са успели да започнат и проведат. А една успешна революция има нужда да бъде репетирана. И никъде това не може да стане по-добре, отколкото на екрана на киното. От него извира “визуалното обучение”, което дори и най-неуките могат да разберат. Наистина, да си “учена глава” се превръща в твърде голямо неудобство по отношение на тези въпроси. Нормалните хора клатят глави, повдигат вежди, кършат ръце и казват: “Не можем да го разберем това”. Естествено, че не могат. Но ако разбираха психиката на неукия, щяха да го разберат веднага и то съвсем ясно: на този свят живеят два човешки рода, единият от които е обладан от тъмни сили.

Реформаторите, разбира се, с готовност се съгласяват с последното, що се отнася до публичното представяне на портрети на престъпници. Полицията протестира срещу това да се показва на екрана в най-дребни подробности как бива убит полицай. Бизнесмените възразяват срещу ежедневните филмови уроци по касоразбивачество. Моралистите надигат глас срещу превръщането на прелъстяването в основен мотив, независимо какъв е сюжетът. Те възразяват, защото виждат в него една форма на зловещо напътствие, чрез която се сеят горчиви плодове в нивата на обществото. Но това “визуално обучение” продължава и вече няма такова явление, в което да присъстват открити изблици на насилие, и то да не бъде направено достойние на милиони хора с помощта на кинематографията. Може, разбира се, всичко това да е чисто съвпадение. Но и съвпаденията са реалности.

Има и други направления в развитието на киното, които заслужават да бъдат споменати. Едно от тях е увеличаващото

се използване на автори от нееврейски произход за целите на еврейската пропаганда. Книгите на популярни нееврейски автори биват екранизирани от еврейски продуценти и така стават по-ефективно средство в пропагандата, защото тя бива подплътена с нееврейски имена, познати на литературния свят. Доколко това става възможно, благодарение на желанието на авторите да навлязат в полето на просемитската пропаганда или пък на тяхното нежелание да откажат дружелюбните предложения от страна на филмовите магнати, които вече са им платили хубави суми и изглеждат готови да им платят още, вече е друг въпрос*.

При развилнялото се кинаджийство из страната, става почти невъзможно да бъдат осигурени достатъчно филми, за да се задоволи изкуствено стимулираното търсене. Апетитите на някои хора достигат дотам да искат да гледат по два и повече филма дневно. По-плиткоумни жени гледат по няколко следобед и още толкова през нощта. Дори целият интелект и умения на държавата да бъдат ангажирани в това начинание, пак би било невъзможно да се осигурят “пресни” качествени кино-творби, било драми или комедии, излизащи още “топли” от студията на всеки час, подобно на самуни хляб. И тъкмо това е една спънка пред евреите, контролиращи киното: те прекомерно стимулираха търсене, което не са в състояние да задоволят, освен с такъв материал, който да ликвидира търсенето. Нищо не е по-опасно за обществената стойност на кинематографичния бизнес, отколкото един преувеличен апетит за филми, но този апетит бива насърчаван и изострян, докато се превърне в мания**.

* Бел. към изд. от 1952 г.: Казаното от автора се потвърждава и от факта, че киното бе използвано за отразяване на Втората световна война по такъв начин, че да бъдат разпалени допълнително омразите и да бъдат изфабрикувани злонамерени лъжи. – бел. ред.

** Бел. към изд. от 1952 г.: Тези виждания относно еврейското влияние в Съединените щати са били публикувани, разбира се, още преди забележителното развитие на радиото и телевизията. И понеже тъкмо могъщото влияние на последните не е упоменато, следва да бъде добавено, че еврейският контрол – от производството до самата прожекция – е толкова ефективен, колкото и във всеки друг американски бизнес. В качеството им на мощно оръжие от гледна точка на очертаната в тази поредица от статии световна програма, радиото и телевизията вече може би заемат първо място в еврейските планове.

“С оглед да не развалим преждевременно институциите на гоите, ние сме поставили върху тях ръка по един ефективен начин, изпилявайки носещите шини на техните механизми. Отначало тези институции притежаваха строг и точен ред, обаче ние създадохме либерална, своеволна и разпусната администрация. Ние се справихме със съдебната система, избирателите, пресата, свободата на личността и – което е най-важно от всичко – образованието и културата, сиреч крайъгълните камъни на свободното съществуване.”

“Ние сме заблудили, подлъгали и деморализирали младежта на гоите, посредством образованието, вкарвайки в него принципи и теории, които по природата си са неверни и ние това го знаем, обаче трябва да насърчаваме тяхното все по-широко навлизане в живота. Над съществуващите закони – без реално да ги променяме чрез противоречиви интерпретации – ние създадохме нещо изумително по отношение на резултатите.”

Девети протокол

11. ЕВРЕЙСКИЯТ ДЖАЗ СТАВА НАША НАЦИОНАЛНА МУЗИКА

Много хора отдавна се чудят откъде иде на вълни музикалната тиня, която залива домовете на почтени хора и кара младите от новото поколение да имитират лигавенето на някакви слабоумни. Популярната музика е еврейски монопол. Джазът е еврейско творение. Празното дрънкане, сантименталните глупости, многозначителните подмятания, отнесената чувственост на протяжни ноти – всичко е от еврейски произход.

Маймунски брътвеж, писъци от джунглата, врещене, ръм-

жене и пъшкане, извикващо представа за младежко любовно общуване, са замаскирани под няколко трескаво звучащи ноти и биват допускани в домовете, където, ако не носеха етикета “консервирана музика”, хората биха ги изхвърлили с отвращение. Музикалните таблатури съдържат изрази, заимствани директно от помийните ями на днешните столици, за да се превърнат бързо в ежедневен жаргон и да бъдат употребявани без замисляне от ученици и ученички.

Изненадващо ли е, че накъдето и да се обърнем, за да потърсим направления с вредно влияние върху обществото, все се натъкваме на група евреи? При корупцията в бейзбола – група евреи. В заробващите финанси – група евреи. В театралната дегенерация – група евреи. В алкохолната прапаганда – група евреи. В контрола над националната военна политика – група евреи. В контрола над пресата, чрез финансов и оперативен натиск – група евреи. Печелещи от войните, 80 процента – евреи. Организатори на активна съпротива срещу християнските закони и обичаи – пак евреи.

В тази миазма, наречена “популярна музика”, която съчетава слабоумието с всевъзможни вулгарни внушения – отново евреи.

На еврейското влияние върху американската музика гледат сериозно, без съмнение, само онези, които знаят нещо за него. Не само че протестът срещу юдеизирането на няколкото ни велики оркестъра постоянно нараства, но и концертните сцени, подобно на подиумите за популярна музика, вече се пълнят главно с артисти-евреи, за сметка на постоянно отпадащите други. Ако те бяха по-велики хора на изкуството, нямаше да може да бъде казано нищо против тях ; но те на практика са само по-добре популяризирани и фаворизирани в расов план в еврейските музикални среди.

“Позволете ми да правя песните на една нация и хич няма да ме е грижа кой прави законите”, беше казал някой; а в тази стра-

на евреите вече са турили ръка и на двете. Предназначението на тази статия е да поднесе на хората истината, касаеща глупавата музика, която те си тананикат и пеят или крещят по навик ден и нощ, и ако е възможно да им се помогне да видят невидимата диригентска палка, размахана над тях с чисто финансова и пропагандна цел. Също както театралната сцена и киноекранът вече попаднаха под контрола на евреите и техния унищожаваш изкуството комерсиализъм, така и бизнесът с “популярните песни” се е превърнал в еврейска индустрия. Евреите, които го завладяха още в началните му стъпки на развитие, бяха в по-голямата си част родени в Русия; някои от тях имаха лично минало, също толкова тъмно, както това на много еврейски театрални и филмови висши фигури.

В началото на 20-те години Ървин Берлин, Лео Фийст и други служители на седем музикални издателски корпорации в Ню Йорк бяха обвинени в нарушаване на Шермановия антитръстов закон чрез дело, заведено от правителството на Съединените щати. Обвиняемите, както беше установено, контролирали 80 процента от наличните песни с авторски права, използвани от производителите на фонографи (грамофони – бел. прев.), ролки за пиано* и други музикални възпроизвеждащи устройства, като определяли цените, на които грамофонните плочи или ролките да се продават на крайните потребители. Корпорациите, намесени в случая, бяха: “Consolidated Music Corporation”; “Irvin Berlin, Inc.”; “Francis, Day and Hunter, Inc.”; “Shapiro, Bernstein & Co”; “Watterson, Berlin & Snyder, Inc”; “M. Witmark & Sons, Inc.” – всичките от Ню Йорк. Споразумението, което американското правителство бе решило да анулира, имаше за цел да натрапи условието всички договори, сключвани от ответниците по делото, да минават само през “Consolidated Music Corporation”, създадена от тях. Останалите 20 процента от бизнеса с песни беше контролиран от други еврейски музикални къщи, неучастващи в тази специална група.

* В онези години са се произвеждали пиана, снабдени със специален пневматичен механизъм, четящ перфорациите върху хартиени ролки, подобно на перфолентите за старите електронно-изчислителни машини, и така задействащ клавишите да “свирят сами” определена мелодия – бел. прев.

КАК ЕВРЕЙСКИЯТ ПЕСЕНЕН ТРЪСТ ВИ КАРА ДА ПЕЕТЕ

Евреите не са създали популярната песен; те само понижиха качеството ѝ. Времето, по което евреите добиха контрол над популярната песен съвпада с момента, от който нейният морал започна да бележи упадък. Преди да се превърне в еврейска индустрия, “популярната” песен беше наистина популярна. Хората си я пееха свободно и нямаха причина да крият това. Днес тази песен често представлява толкова особена композиция, че изпълнителите трябва да преценяват предварително публиката си, преди да запеят. Хората от по-възрастното поколение помнят етапите, през които мина популярната песен през последните няколко десетилетия. След Гражданската война най-осезаемо присъствие имаха военните песни, преплели се постепенно с такива от по-нови времена – картинни, романтични и чисти. Същите и подобни песни и балади преживяха кратък ренесанс през Първата световна война. Те не бяха продукти на песенните фабрики, а творения на индивидуални личности, дали израз на природните си заложби. Тези личности не работеха за комбини от продуценти, а за задоволство от своята работа и за отделни артисти от музик-холната сцена. От песните не се трупаха огромни състояния, а съществуваше огромно задоволство от това да удовлетвориш вкуса на публиката. А този вкус, както и всички други войни вкусове, се подхранва с онова, което ѝ се дава в изобилие. Вкусът на публиката се формира от навика. Тя не може да усети източника, формиращ нейните навици и се наглася според предлагането. Така вкусът на публиката бива или извисяван, или принизяван, съобразно с това дали качеството на неговата “кърма” се подобрява или влошава.

За четвърт век, давайки път на средствата за общуване, като театъра, киното, популярната песен, вестниците и радиото – и,

същевременно, хвърляйки плаща на презрението върху всички действащи морални институции – можеш да си изработиш с голяма прецизност точно такава публика, каквато поискаш. За тази работа е необходим само четвърт век.

В друго време хората са пели, така както си пеят и сега, обаче не с такава наркотична настървеност, нито пък с такава умопомрачителна продължителност. Те са пели, защото са желали да го правят, а не по силата на някакъв неконтролируем навик. Пели са песни – и глупави, и сантиментални, и героични, но долнопробните са били винаги “извън закона”. Старите песни идват лесно наум. Макар да са изминали доста години, откакто са били на мода, качеството им е такова, че още не са отмрели в забвение. А популярната песен от миналия месец... Помни ли някой как ѝ беше заглавието? Има обаче песни от много отдавна, чиито названия са познати дори на онези, които никога не са ги пели. Къде в тях можеш да откриеш нещо, събуждащо неприлични представи и нездрави емоции? Чувство не им липсва, но то е безобидно. Сетне дойдоха евреите и популярната песен претърпя изменение. Избуя изцяло нова реколта от заглавия, със съвсем различни тематика от тези на песните, които измести. Талантливите певци и чистото музициране изчезнаха. Евреите наложиха африканския период, който отвори вратите за мотиви от джунглата – т.нар. стил “Конго” – и други подобни композиции, които бързо дегенерираха в доста по-дивашки типове звуци, до каквито дори самите животни не прибягват. Паралелно с това мътно течение се появи стилът в музиката, наречен “рагтайм”, който представлява своеобразно развитие на утвърденото негърско менестрелство*. Поетичните текстове изчезнаха, за сметка на безбройни песни от типа “кейк-уок”, които проглушиха ушите на публиката**. Съблазняващото

* Менестрелът е професионален средновековен музикант или певец, обикновено прикрепян към благородническия двор, да изпълнява песните на трубадура, т.е. дворцовия композитор. През 19. и началото на 20. век негърското менестрелско шоу е било много популярно в Съединените щати – бел. прев.

** През 19. в. с понятието “cake-walk” се определяло традиционно негърско състезание по грациозно ходене, а в по-ново време типично негърските танци – бел. прев.

синкопиране удави хармонията на истинската песен. Менестрелството доби нов живот: бляскави младежи почнаха да дуднат ниско и монотонно надгробни пения, а пищни женски, използвайки неподправени жестове с чисто изкустителско естество, замъркаха носово ноти, които никой истински музикант не би разпознал. Най-модерни станаха т. нар. “изпълнения с пиано” (piano acts) и се появили първите “джазови банди” (jazz bands). Чрез безчувствени диатонични поредици от акорди, вече лесни за проследяване в изобилието от песни, с които бяха изпълнени последните десетилетия, ние можахме да наблюдаваме упадъка на популярната песен. Чувствеността се превърна в открито извикване на похотливи представи. Романтиката се превърна в еротизъм. Популярната весела и жива песенчица преля в рагтайм, а рагтаймът бе изместен от джаза и “крунинг”-а*. Темите на песните ставаха все по-упадъчни, докато накрая вече биваха заимствани от най-гинестото дъно на подземния свят.

Първият “крал на джаза” със собствен стил беше един евреин на име “Фриско”. Главните проводници на цялото упадъчно течение бяха все евреи. Трябваше им само да приложат малко хитрост, за да прикрият моралната нечистоплътност и да я издигнат точно с половин деление над чертата, откъдето започва стадия на човешкото отвращение.

ПЛАГИАТСТВОТО

В бизнеса по правене на песни за народа евреите не показаха, както обикновено, никаква оригиналност, а по-скоро приспособяемост – което е твърде милостиво определение, използвано за прикриване на плагиатството, което, от своя страна, прикрива престъпното интелектуално джебчийство. Евреинът не създава; той взема онова, което друг е създал, по хитър начин го изменя и го използва. Плагиатството е резултат от факта, че посредствени

* С термина scooping се означава вид тихо, монотонно напяване – бел. прев.

артисти бяха пришпорени от организатори, нямащи никакво отношение към изкуството, да произвеждат нещо, което, след като бъде облечено в достатъчна привлекателност, да успее да измъкне парите на публиката. Евреите измъкнаха всичките стари песнопойки, оперни партитури, сборници с фолк песни и, ако отделите време да анализирате някои от най-големите “хитове” от ранните дни на идишкия песнопроизводителен тръст, ще откриете, че в основите им са втъкани мотиви и мелодии от чистото песенно изкуство на предупадъчната епоха. Музиката стана джазирана и неузнаваема, сантименталното в нея стана много сенсуалистко и в такъв вид тя тръгна да си проправя път по широкия свят. Заради абсолютния еврейски контрол върху пазара на песни, както откъм издаване, така и по отношение на сценичното им изпълнение, почти невъзможно е в Съединените щати да бъде издадено нещо друго, освен еврейски песни, а ако случайно се появи такава, то да достигне до публика. Доказателство за последното е фактът, че идишкият тръст притежава всички бизнес и т. нар. “песенни хитове” носят еврейски имена до един.

Коварната примамливост на еврейската заплаха за нашето артистично единство се дължи отчасти на благовидния, външен чар и ориенталска убедителност на еврейското изкуство, на блясъка му, на рязко разграничаващите се едновременни изблици на страст, на войнстващия еротизъм и песимизъм в него, и отчасти на факта, че онзи дух, който може да ни накара да се опълчим, най-значимият, основополагащ дух на нашата природа, е объркан и заблуден от стотиците други тенденции през еврейската епоха. Англосаксонските качества и англо-саксонската гледна точка съставляват виталното ядро на американския дух. Еврейската доминираща роля в нашата музика заплашва да ги сведе до нула и обезличи съвсем на всяка цена.

Tin–Pan–Alley

Америка не пее това, което харесва, а каквото “снабдителите” популяризират чрез непрекъснато повтарящи се интерпретации, докато размекнатият мозък на публиката почне да си го повтаря дори на улицата.

Всъщност “снабдителите” на театрите, водевилните салони и радиото са платени агенти на еврейските музикални агенции. Парите, а не удовлетворението, са в основата на популяризирането на музиката за слабоумни, която е определена стилово като джаз и суинг. Нееврейската музика е заклеймена като “музика за умни глави”. Хората биват захранвани ежедневно с просташка асоциативност, която изтича като тинест поток от “Tin–Pan–Alley” – главната фабрика за морално разложение в Ню Йорк, населена с “Аби”-та, “Изи”-та и “Моу”-та, които съставляват управителните тела на различните институции*. “Tin–Pan–Alley” е името, дадено на участъка от Двайсет и осма улица, между Бродуей и Шесто авеню, където започнаха работата първите еврейски продуценти на песни. Тълпи от млади момичета, които мислеха, че могат да пеят, и други, които пък смятаха, че могат да пишат текстове, идваха в района, привлечени от неискрените реклами, обещаващи повече, отколкото продуцентите и организаторите можеха да изпълнят. Няма нужда да споменаваме, че веднага избухнаха скандали, както става винаги, когато т. нар. “нееврейски” момичета бъдат доведени до ръба на нуждата да поискат услуга от евреи. А благодарение на постоянно ечащите крясъци и олелия от партита, примесени с дрънчене на пиана и вой на тромбони, мястото бе наречено Tin–Pan–Alley**. Цяла Америка днес представлява една ог-

* Авторът употребява умалителните форми на типично еврейските имена Абрахам (Авраам), Изекил (Езикаил) и Моузес (Мойсей) – бел. прев.

** Словосъчетанието е образувано от “tin” (тенекия или консервена кутия), “pan” (тиган) и “alley” (алея или участък от улица) и означава “алея (улица) на гюрултията” – бел. прев.

ромна Tin-Pan-Alley; и в забавленията, и при младежите, и в политиката – навсякъде умопомрачителен юдеизъм.

Дяволската хитрост, с която нездравата атмосфера бе създадена и натрапена сред всички класи на обществото, посредством едно и също влияние, не може да остане незабелязана от наблюдателя. Има нещо сатанинско в нея, нещо, изчислено с демонична проникателност.

А мръсният поток си тече ли тече, положението става все по-лошо и нееврейската публика все повече деградира за сметка на увеличението на еврейските богатства.

Свещеници, образователни дейци, реформатори, родители и граждани са удивени от нарастващата разпуснатост сред хората и негодуват от ужасните крайни резултати. Те виждат продукта на злото и насочват атаките си към него. Гневят се срещу младите хора, които си падат по този еротизъм и събуждането на неприлични представи. Те осъждат сексуалната освободеност, нравственото опущение и инфантилизма на младежите. Но всичко това си има източник! Защо не атакуваме източника? Когато една нация е залята с видения, звуци и идеи от определено естество, потъва в тях и се дави, благодарение на системни, напористи и организирани усилия, атаката трябва да се насочи към причината, а не към крайния резултат.

И все пак, тъкмо натам не е бивала насочена атаката, вероятно поради липса на познания, а може би и от страх.

Никаква полза няма да бъдат обвинявани хората. Те са си такива, каквито природата ги е направила. Позволете на бизнеса с алкохол да се развива безконтролно и скоро ще имате население, което само пие и гуляе. То дори може да бъде превърнато в пристрастени наркомани, ако дадете на търговията с наркотични вещества същата свобода, каквато имат еврейските музикални продуценти. При това положение би било глупаво да насочим атаките си срещу пристрастите се; здравият разум подсказва остра необходимост да бъдат изложени снабдителите.

Смъртоносно отравяне на едновременната благочестивост и приложение на мощни афродизиаци бяха намесени в днешната треска за развъртаващи песни – и то твърде стимулирана треска. Жертвите са навсякъде. Обаче много малко от опонентите на тази морална отрова виждат някаква полза от това да гълчат младите хора, че са се заразили.

Здравият разум диктува да бъде проведено почистване и промивка, но на източника на заболяването. А този източник са група еврейски музикални продуценти, които контролират целия музикален пазар и които са отговорни за всичко в това направление – от поезията до печалбите.

НЕ ЧАК ТОЛКОВА “ПОПУЛЯРНА”

Веднага след обвинението срещу т. нар. “популярна” песен в нарушение на морала, следва и друго – че тя не е чак толкова популярна. Защото не съществува спонтанна популярност, а вкусът на публиката не е толкова изтънен. Става дума за една изкуствена популярност, дължаща се на постоянно натрапване, на едно механично набиване в умовете на слушателите. Тази музика ги дебне от всеки филм и всяка театрална сцена. Тя е рекламирана чрез афишите, денонощно звучи от грамофонните плочи, присъства на танцовите забави, излъчва се от радиата и по силата на навика и внушението дадена песен се възприема, докато бъде заменена от друга. Това е стар номер: променяш стиловете, за да ускориш бизнеса и накараш хората да купуват. А в еврейската голяма игра никой стил не трае дълго – нито в модата, нито в киното, нито в музиката. Винаги се намира нещо “ново”, което да стимулира потока на парите от джоба на публиката към съкровищните ковчезета на производителите на глупава музика.

Два факта относно “популярната” песен са известни на всички: първо, че в по-голямата си част тя е неприлична и представлява най-активният агент за разрушаване на морала в страната, или ако не най-активният, то поне е рамо до рамо с филмите; второ, че индустрията, произвеждаща “популярната” песен е изключително еврейска индустрия.

Ето ти сега работа за Лигата срещу клеветата! Тази лига знае как да “нагласи” всеки, който се опитва да очерни евреите! От водещи фигури в пресата чак до незначителните селски вестничета – всички могат да я “почувстват”. Но за тази лига има доста работа и в киното, и в театъра и в индустрията за производство на популярни песни. Защо Лигата не се захване с онези евреи, които наложиха упадъка във филмите и поквариха хората чрез техните “изкуства”, спорт и развлечения? Онези евреи, които опетниха и посрамаха своята раса? Защо не? Нима отговорът е, че само неевреите трябва да бъдат контролирани, а евреите – оставени да си развяват байрака? Или че на кротките гои може да им бъдат надянати хамут и юзда, а на евреите не може? Американското еврейство умира от страх да не би случайно да бъде отворена и най-мъничка пукнатина в бронята му от някое проучване или реформа. Страх го е от това докъде би могъл да се разпростре огънят на едно евентуално “поправително” мероприятие!

“За да предотвратим това гоите да мислят за себе си, ние ще отвличаме вниманието им с развлечения, игри, забавления и всякакви вълнуващи начинания. Създавайки у тях разни интереси, напълно ще отклоним мисленето им от въпроси, по които ще се наложи да водим борба с тях. Отвиквайки все повече от самостоятелно мислене, хората ще се изказват в унисон с нас, защото ние самите ще предлагаме нови направления в мисленето – разбира се, чрез личности, които те няма да считат за свързани с нас по какъвто и да е начин”

Тринадесети протокол

12. АЛКОХОЛ, ХАЗАРТ, ПОРОК И КОРУПЦИЯ

Евреите са най-голямата загадка на света. Бедни в по-голямата си част, те все пак контролират световните финанси. Разпръснати навсякъде, без държава или официално правителство, показват такова расово единство, до което нито един друг народ не е достигал. Живели векове наред при законови ограничения в почти всички страни, те се оказват реалните властници, стоящи зад много тронове.

Единственото определение, което касае по-голям процент хора при евреите, отколкото при която и да е друга раса, е това: те са в бизнеса. От продажбата на стари дрехи до контрола на международната търговия и финанси, еврейният показва изключителна дарба за бизнес. Повече, отколкото която и да е друга раса, той демонстрира решителна неприязън към индустриалното предприемачество, която компенсира с еднакво решителна приспособяемост към сферата на търговията.

Нееврейското момче живее с нагласата, че трябва да се труди, приемайки работа в добивната промишленост или производството; еврейчето обаче предпочита да започне като продавач,

касиер, чиновник или каквото и да е, стига да бъде свързано с търговската страна на бизнеса.

В Америка повечето от големите бизнеси, тръстове, банки, националните ресурси и главните селскостопански продукти – особено тютюн, памук и захар – са под контрола на еврейски банкери или техни агенти. Тук еврейските журналисти са голяма и могъща група. Огромна част от универсалните магазини се държат от еврейски фирми и много от тях, ако не и повечето, работят под нееврейски имена.

Евреи са както най-крупните, така и най-многобройните собственици на застроена жилищна територия в цялата страна. Те са начело на развлекателния бизнес. Те контролират абсолютно всички публикации в страната. По-могъщи от която и да е друга раса сред нас, евреите получават ежедневно от пресата голяма доза благосклонно отношение, което би било невъзможно, ако сами не притежаваха средствата за създаването му.

Вернер Зомбарт, един про-еврейски настроен автор, в своята книга “Евреите и съвременният капитализъм”, казва:

“Ако условията на живот в Америка продължат да се развиват според същите тенденции, както при последното поколение, ако се запазят същите статистически данни за имиграцията и раждаемостта при всички националности, въображението ни би могло да нарисова Съединените щати след 50 или 100 години като страна, населена само със славяни, негри и евреи, сред които евреите, естествено, ще заемат позицията на икономически господари.”

Евреите са единствените интернационални капиталисти, но като правило предпочитат да не разкриват този факт; спънка при неоспоримата им власт е обстоятелството, че са сравнително малко на брой.

ЕВРЕИТЕ И КОНТРАБАНДНОТО ЗЛО

Твърдението, че евреите са раса от трезвеници, може и да е вярно, но то не може да засенчи други два факта, свързани с тях : те съставляват масата от търговците на алкохол в страните, където живеят в по-голямо количество, а в Съединените щати са единствената раса, за която не е в сила законът за Запрещението*. В общи линии, евреите стоят на страната на алкохола и винаги са стояли. Те са най-стабилните пиячи от всички.

Ето защо успяха да си осигурят преференция пред закона: нали религиозните им церемонии ги задължават да изпиват количество, което се изчислява на около 10 галона** на година. По този начин законът за Запрещението, който е част от Конституцията на САЩ, става съвсем официално неефективен по отношение на евреите, обаче в рамките на 10 галона годишно. Те не се противят , понеже периодът на забрана се оказва печеливш за тях. Никак не е трудно да прекараш 100 галона през “пролука” в закона, позволяваща 10. На практика, милиони галони контрабанден алкохол бива прекаран през тази “пролука”.

За американския народ бе голяма изненада, че бизнесът с алкохол в целия свят е в ръцете на евреи. В Съединените щати този бизнес беше почти изключително в еврейски ръце още 25 години преди Запрещението. През този период търговията с алкохол даваше основание да бъдат въведени най-строги забрани от страна на закона.

В публикуваната от (издателство – бел. прев.) “Фънк и Уогнълс” книга “Завладяващият евреин”, Джон Фостър Фрейзър

* Т. нар. “Закон за Запрещението”, според който, съгласно 18-а поправка към Конституцията, производството, търговията, вносът и износът на алкохол са забранени, действа в САЩ от 1920 до 1933 г. – бел. прев.

** Американският галон е равен на 3,78 литра, за разлика от английския, който е 4,54 л. – бел. прев.

пише:

“Евреите са господари на търговията с уиски в Съединените щати. Осемдесет процента от членовете на Националната асоциация на търговците на алкохол (National Liquor Dealer’s Association) са евреи. Цифрите показват, че 60 процента от бизнеса по дестилиране и продажба на едро на уиски е в ръцете на евреи. Чрез посредници те контролират винарската продукция на Калифорния. Евреи посещават щатите, в които вирее тютюн, и го изкупуват почти всички на листа, така че големите компании, произвеждащи тютюневи изделия, да бъдат принудени да купуват суровините от тях. Те държат здраво и търговията с пури.”

Последното се оказва в сила и за Европа, особено в Русия, Румъния и Полша. Еврейската енциклопедия посочва:

“Установяването на държавен монопол върху алкохола (в Русия през 1896 г.) лиши хиляди еврейски семейства от поминък”.

Те контролират вноса и износа на алкохол. В Русия бизнесът с водка се превърна в голям проблем. В Румъния целият “еврейски въпрос” си беше изцяло “алкохолен въпрос”. Същото важи и за Полша. В Съединените щати уискито стана притежание на евреите през 19. век.

КАК РАБОТИ ЕВРЕЙСКИЯТ АЛКОХОЛЕН ТРЪСТ

Да се произведе алкохолен дестилат от зърно, може при всякакъв климат и по много начини. Неутралните спиртове, високоградусовите вина и алкохолът не са рядкост никъде по света. Те могат да бъдат произведени в мазата или някоя задна стаичка на къщата за много кратко време. Изискват се съвсем малко грижи. Има обаче и смес от химически вещества и спирт,

оцветена и овкусена, на която мошеници слагат етикет “уиски” и я продават на бара, а това вече е престъпление срещу дестилаторите, срещу човешката нервна система и срещу обществото изобщо. Още през 1904 г. д-р Уайли, тогавашен шеф на Бюрото по химия на Съединените щати, говори много по въпроса. Малцина му обърнаха внимание, защото той не посочи, че злото, против което се бори, се разпространява благодарение на една определена класа хора, залагащи изцяло на печалбата, с цената на съсипването на цяла американска индустрия и безброй хиляди американски граждани. Обществото тогава предположи, че д-р Уайли обсъжда чисто технологичен метод, който касае само дестилаторите. Можеше да бъде предизвикан доста по-голям интерес у хората, ако някой беше дръзнал да изложи открито голямата еврейска конспирация с уискито.

ИЗКУПУВАНЕТО НА СТАРИТЕ МАРКИ

Еврейският характер на бизнеса с уиски, датиращ от Гражданската война, може да бъде разкрит лесно, ако само отбележим колко много от най-известните марки в различно време са попаднали под техен контрол. Списъкът е стряскащ. Всеки гражданин на който и да е град, независимо колко голям, не би се затруднил да потвърди становището, че повечето от ректификаторите (пречиствателите – бел. прев.), търговците на едро и посредниците в бизнеса с уиски в неговия град са били и все още са евреи. От значение е не само фактът, че бизнеса с алкохол се контролира от евреи, а също и това, че из цяла Америка се е разпрострял механизмът на една порочна система, която освен че е предназначена да съсипе истинския алкохолен бизнес, съсипва също така стотици хиляди граждани, които вярват, че “чисто и неподправено” означава онова, което стои зад самите думи. Разбира се, съдържанието на шишетата е “чисто и неподправено”. Обаче такава е и карболовата киселина – но тя не е уиски.

Запрещението помете старите пивници (saloons), но не лиши евреина-спекулант от неговите печалби. Организираното мощничество преодоля и този закон.

“НЕГЪРСКИ” ДЖИН

През 1908 г. в “Колиърс Уикли” (“Collier’s Weekly”) се появиха някои неоспорими истини, доказващи какво се върши на практика. “Колиърс Уикли” беше първото списание в страната, което отпечата имената на евреи, свързани с извращаването на алкохолния бизнес у нас. То проведе целенасочена унищожителна атака срещу т.нар. “негърски джин” – особено дълнопробна напитка, предназначена да въздейства върху чернокожия по най-зловещ начин. Авторът, Уил Ъруин, нарече този джин “най-грубото злодеяние на упадъчния алкохолен трафик в Съединените щати”.

Този автор и списанието подхванаха по съвсем нов начин проблема, давайки публичност не само на имената на някои марки алкохол, но също и на имената на хората, които го произвеждат – и всичките бяха евреи! Производителят на една от марките “негърски джин”, благодарение на която някои негри бяха подтикнати към чудовишни престъпления, беше някой си Ли Леви. Г-н Ъруин описваше в детайли някои от заключенията, до които бе стигнал, изследвайки джина, продаван от няколко компании, всичките носещи еврейски имена. “Джинът беше евтин, а етикетите му съдържаха похотливи внушения, съпътствани от крайно неприлични снимки на бели жени. Тази марка никога не съм я виждал да се продава в кръчма, където достъпът на негри е забранен”, пишеше той. Масовата продажба на разни марки евтин вреден джин и други алкохолни напитки, произвеждани и продавани безсрамно под еврейски имена, доведоха дотам вестниците и полицейските доклади да бъдат изпълнени със сведения за някаква “особена разюзданост сред негрите”.

Във връзка с “негърския въпрос”, този т. нар. “негърски джин”, продуктът на отровителските еврейски фабрики за алкохол, се превърна в твърде провокативен елемент.

Времето на появяването му на пазара в Съединените щати съвпада с периода, когато негърските бунтове и последвалите ги линчувания добиха твърде голяма сериозност. А и районите, в които се продаваше такъв джин, бяха същите, в които безредиците преобладаваха.

ДОБРЕ ОБМИСЛЕНИЯТ ОТГОВОР

Древната еврейска политика “разделяй – завладявай – унищожавай” служи като обяснение на историята с трафика на алкохол. Еврейското влияние, упражнено между дестилирането и смесителството, изтласка дестилаторите и в крайна сметка унищожиха трафика, съществуващ под формата на законно начинание, отваряйки път за масово организирана контрабанда, гангстерство и тотално беззаконие, изпълващи със зло днешния свят.

Изключително просто е – толкова просто, че е останало незабелязано. “Разделяй и владей” е формулата на живота, така както я възприемат еврейските водачи и така, както тя е постановена в Протоколите. Обществото бива мамено постоянно, че всъщност нещата били твърде сложни, а това изобщо не е така. Когато успееш да откриеш комара, пренасящ заразата, жълтата треска вече не представлява никаква загадка. Онова, което подлежи на пълно юдеизиране, както еврейските водачи си представят нещата, може би заслужава да бъде унищожено. И основанието за неговото унищожение може да се корени в самата възможност то да бъде юдеизирано.

Поддържането в съзнанието на хората на идеята, че трябва

да се пие, се дължи изцяло на еврейската пропаганда. Днес на сцената или екрана няма диалог, който да не изобилства с дрънкане за пиене. Идеята за злоупотреба с пиенето би била подкрепяна и поддържана с всички средства на еврейската сцена, в еврейския джаз и еврейските комикси, докато някой не се нахвърли върху нея, обявявайки я за предателска.

ЕВРЕЙСКИТЕ КОМАРДЖИИ КОРУМПИРАТ АМЕРИКАНСКИТЕ СПОРТОВЕ

В Съединените щати има хора, които казват, че бейзболът е получил смъртоносна рана и умира, отпадайки от списъка на уважаваните спортове. Има и други обаче, които смятат, че американският бейзбол може да бъде спасен, ако се проведе прочистване от еврейското влияние, което го е довело до срамното състояние на пълно деморализиране.

Дали бейзболът като първокласен спорт е мъртъв и би се съживил, само под формата на евтино забавление, или пък притежава свойственото качество да се надигне, осенен от справедлив гняв и да отхвърли опасността, която го заплашва, ще си остане въпрос с различни отговори. Едно е сигурно обаче, че последният и най-опасен удар, който е нанесен на бейзбола, има съвсем ясно изразен еврейски характер.

Всъщност, бейзболът е една проста тема, в сравнение с някои други факти, очакващи публично разгласяване, но все пак и тук можем да видим действието на еврейската идея толкова ясно, колкото и в други области. Процесът е същият, независимо дали става дума за война или политика, за финанси или спорт.

Но нека започнем с това, че евреите по природа не са роде-ни спортисти. Това не е обвинение срещу тях, а просто бегъл анализ. Може да се дължи на дефект в характера им или друго,

но, така или иначе, това е факт, който евреите без колебание признават. Дали е следствие на физически дадености или на психична настройка, нека други решат; обаче евреинът съвсем не е предразположен да спортува; и ако се занимава с голф, то е защото положението му в обществото го изисква, а не защото му харесва. А ако участва в спортната дейност на колежа, както някои млади евреи вече започнаха, то се дължи на факта, че напоследък толкова много внимание бе отделено на нежеланието им да спортуват, че младото поколение счете за нужно да премахне този повод за забележки.

И все пак проклятието на американския спорт се състои в присъствието на определен тип евреи – не като участници в него, а като експлоататори и развращаващи елементи. По отношение на бейзбола може да се каже твърде много във връзка със смисъла на определенията “експлоататор” и “развращаващ елемент”. Обаче не би било трудно да потърсим същите аспекти по отношение на борбата, на конните надбягвания, както и на професионалния бокс. Борбата, специално, беше дотолкова завладяна от евреи, че накрая се превърна в незаконна дейност. Нейната история не е само история на корумпирането на един спорт, но също и история на едно цялостно, едромасщабно ограбване на публиката. Същото се отнася и за конните състезания. Цялата атмосфера на спорта е отровена. Конете остават единствените същества от добра порода, свързани с този спорт.

И все пак, защо изкуството по размножаването, тренирането и поддържането на добри коне също бележи упадък? Така е, само защото една определена класа е видяла в него възможност да си играе със слабостите на хората, в името на печалбата.

Това обяснява присъствието на евреи в съвременните спортове, а обяснява също и защо еврейската представа за спорта, вместо да има градивен характер, носи корупцията в себе си. Евреинът вижда парите там, където за спортиста има само забавление и умение. Ето защо евреинът се впуска да капитализира съперничеството и да комерсиализира спортната злоба. Вероят-

но е крайно време организираното еврейство да поеме нещата в свои ръце и порицае онези евреи, които са били най-усърдни в корумпирането и почти ликвидирането на нашия най-чист и с най-много привърженици спорт.

Заслужава си да отбележим, че в Чикаго, където е щабът на еврейската Лига срещу клеветата, не се е чула и думичка неодобрение от страна на евреи по адрес на други евреи, под формата на упрек срещу онова, което вършат. Нито дума! Но в същото време Лигата употреби цялата си мощ срещу един чисто американски вестник, за да предотврати публичното излагане на факта, че целият бейзболен скандал беше от началото до края еврейско изпълнение. Залагането на огромни суми от евреи, даването на подкупи на играчи, купуването на цели клубове, маменето на публиката – всичко това бе доказвано множество пъти в американските съдилища. И при всички разследвания на скандали в спортната сфера трайно присъстваха имената на евреи.

Ако почитателите поискат да узнаят проблема на американския бейзбол, биха получили отговор, състоящ се от три думи – твърде много евреи. Макар “нееврейските фронтове” да повтарят по папагалски проеврейската пропаганда, факт е, че един спорт бива чист и полезен, докато не почне да привлича еврейските инвеститори и експлоататори; сетне се разваля. Последното се е случвало толкова често в Америка и при толкова различни обстоятелства, че не може да има никакво съмнение. Не съществуват други форми на корупция в американските спортове, освен еврейска, поне що се отнася до бейзбола, конните надбягвания, бокса и борбата. И в нагласените резултати, и в измамата на залагащите, и в мошеническите постановки – разложението има своето място в пространството между еврейските инвеститори и добронамерените състезатели.

Би било преувеличено, ако кажем, че злоупотребите на евреите са всъщност масово, общонационално явление. Това

бе установено както при правителственните разследвания на трафика на “бели робини”, така и на бизнеса с контрабанден алкохол, на залагането на конни надбягвания, на бейзболните измами – оказа се, че съществува национална мрежа за “улавяне на ахмаци”. И това не е нещо необичайно като еврейска дейност; тя ангажира от най-интелигентни “умници” до най-пропаднали “отрепки” – всичките, бидейки част от една определена национална група. Тази група е създала единна национална машина, работеща за целите на идеята да бъдат взети парите на “гоите-ахмаци”.

Ако нямаше “гои-ахмаци”, или ако “гоите-ахмаци” си направиха труда само да погледнат кой стои зад тази оплела страната като паяжина мрежа, тогава евреите, осигуряващи си наличието на хазарт и печалби от спортни залагания, щяха да се насочат в друга сфера на бизнеса, където вероятно щяха да получават по-малко пари, които да размахват под носа на честните хора.

Години наред, преди да се разразят публичните скандали, евреите се въртяха около спортовете, от които можеше да се печели; контролираха ги, но само откъм комерсиалната им страна и изключително рядко (да не кажем почти никога!) вземаха участие в тях като истински спортисти. Евреите дори не са истински комарджии; те нямат духа на залагачия “на тъмно”, а предпочитат сигурната работа. А “гоите-ахмаци”, попаднали в техните капани, са хората, които им осигуряват парите. Дори и по отношение на парите евреинът не е спортсмен – той е гангстер и държи винаги да е обграден от банда, състояща се от същата пасмина.

БОРБАТА

Борбата у нас е толкова изкъсо контролирана от мениджъри-евреи, че на един истински борец не му се дава никакъв шанс да

попадне в системата, поради опасението, че би бил в състояние да покаже на обществото, че шепата борци, наети от Еврейския спортен тръст, изобщо не са никакви борци, а просто мошеници, спекулиращи с доверието на публиката. Разложението в този толкова древен и достоен спорт намира израз в такива отвратителни оргии като “всичко позволено” и “кална борба”, а напоследък и в “състезания” между пиццисти мъжкарани. Борбата е бизнес, контролиран от евреите във всичките му аспекти, подобно на производството на конфекция.

Въпреки безконечните скандали заради подкупи, бейзболът все още е спорт номер едно в Америка. Той не може да бъде убит като бизнес; винаги ще привлича хората следобедно време, особено в неделя. Може да бъде “освежаван” или дори “джазиран”, за да се превърне в истинско шоу. Но той може – макар такива опити да се правят в момента – да бъде убит като спорт и онези, които оценяват играта, в качеството ѝ на чист спорт, по-скоро биха предпочели един неин критичен свършек, отколкото да наблюдават как се превръща в развлечение за същата долнопробна тълпа, която изпълва еврейските хазартни салони. Бейзболът като бизнес се е превърнал в заплаха за американския живот, в сборище на престъпници, в поприще за изява на низши страсти на най-долните класи от обществото – в същото, което конните надбягвания и боксовите срещи със залагане отдавна представляват.

Заболяването е причинено от природата на евреина, който е склонен да разваля всичко чрез безмилостна комерсиална експлоатация. И може би нещата вече са отишли твърде далеч, за да има някакъв лек.

“Хора, споделящи всякакви мнения и всякакви доктрини, служат на нашата кауза – и монархисти, и социалисти, и комунисти и други утописти. Всичките работят за нас. И всеки един от тях, от своята гледна точка, подкопава последните устои на властта и се опитва да разруши съществуващия ред. От тази дейност страдат всички правителства. Но ние няма да им дадем мира, докато не признаят нашето суперправителство”.

Девети протокол

“Когато вкарахме отровата на либерализма в правителствения организъм, цялата му политическа физиономия се измени”.

Десети протокол

13. НАЙ–НАБОЛЕЛИЯТ СВЕТОВЕН ПРОБЛЕМ

Всеки който се опита да обсъжда еврейския въпрос в Съединените щати или където и да било другаде, трябва да бъде напълно подготвен, че ще гледат на него като на “антисемит”. Не трябва да очаква подкрепа нито от политиците, нито от народа или пресата. Хората, които са наясно с нещата, предпочитат да чакат, за да видят какво ще се случи по-нататък. Съществува едно неясно усещане, че да употребиш открито думата “евреин” или да я отпечаташ, е някак си неправилно. Възпитани обръщения като “хйбро” (“Hebrew”) или “семит” – от които и двете подлежат на критика, поради неточност – биват изричани със страхопочитание. Хората подхождат така, сякаш става дума за нещо забранено, докато някой смел мислител не излезе открито с думата “евреин”; едва тогава напрежението спада и атмосферата се прочиства.

“Евреин” не е епитет, а собствено име – древно и съдър-

жателно – изпълнено със смисъл във всеки етап от човешката история: минало, настояще и бъдеще.

Главната трудност при писането по еврейския въпрос иде от свръхчувствителността на евреите и гоите относно цялата материя. Сигурно няма вестник в Америка – или поне нито едно от печатните средства за реклама, наричани списания (magazines) – който да дръзне да изрече, макар и шепнешком факта, че такъв въпрос съществува. Като цяло пресата е отворена за ласкателни писания в услуга на всичко еврейско, докато самата еврейска преса, чиито издания са безброй в Съединените щати, поема грижата да хули и ругае.

КАКВО Е “АНТИСЕМИТИЗЪМ”?

Явно в съзнанието на евреина по рождение е залегнала идеята, че каквото и да е публично обсъждане на еврейския въпрос представлява дейност, организирана и вдъхновявана от такива хора, които мразят евреите. Дори се цели тази идея да бъде натрапена и на гоите, посредством пропагандата – че всяко писание, което не е пропито със сладост и от него не капе меден сироп по отношение на еврейските неща, е породено от предразсъдък и омраза. Тогава то става “пълно с лъжи, обиди, инсинуации и подстрекава към масови кланета”. Тези термини могат да бъдат открити в текущите еврейски публикации.

Антисемитизмът е термин, който влиза в устата на хората твърде произволно. Ако продължава да бъде употребяван безразборно и с упрек към всички, които се опитват да обсъждат качествата на евреите и тяхната световна власт, след време би добил истинност и достойнство. За да изясним нещата, може би е полезно да определим какво не е антисемитизъм.

1. Антисемитизъм не означава просто да съзнаваш, че съществува еврейски въпрос. Ако беше така, то значи, че огромен брой от американците са обречени да станат антисемити, тъй

като започват да усещат съществуването на еврейски въпрос и тяхното число постоянно ще се увеличава, докато “Въпросът “ ги връхлита от различни ъгли и въздейства върху живота им. Да, еврейският въпрос е тук. Може да не го виждаме. Може и кротко да си мълчим за него. Може дори преднамерено да отричаме съществуването му. Но той е тук и с времето всички ще бъдат принудени да го усетят. След време кроткото “шът-шът!” на разни свръхчувствителни или дресирани социални кръгове няма да бъде достатъчно, за да потисне присъствието му.

Но да разпознаваме еврейския въпрос няма да означава, че всички ще предприемем национална кампания за разпространение на омраза и враждебност спрямо евреите. Ще означава само, че една тенденция, действала постоянно през историческия ход на нашата цивилизация, най-сетне е натрупала достатъчно маса и сила, за да привлече внимание, да изисква вземането на някакво решение, да породи необходимост от възприемане на определена политика, която да не повтаря грешките от миналото и същевременно да предотврати всяка възможна заплаха за в бъдеще.

2. Публичното обсъждане на еврейския въпрос не е антисемитизъм. Публичността е здравословна. Обаче този вид публичност, който се дава на някой от аспектите на еврейския въпрос в тази страна, е твърде подвеждаща. Той бива обсъждан много по-детайлно в еврейската преса, отколкото където и да било другаде, но не прямо и с широчина на погледа. Двете преобладаващи точки – повтаряни постоянно и с монотонна натрапчивост – са: нелоялността на гоите и християнските предразсъдьци. Истинско щастие е за евреите като цяло, че еврейската преса не е особено популярна сред неевреите, понеже тя е може би единствената агенция в Съединените щати, която – без ни най-малко да променя своята програма – е в състояние да забърка антиеврейски чувства, само като просто се погрижи гоите да почнат да я четат. Защото в нея писателите-евреи, пишещи за читатели-евреи, предоставят необикновен материал по темата за осъзнаване на расовата принадлежност и той е подпльтен с презрение към другите раси.

От страна на ежедневната преса никога не е имало сериозна дискусия по този въпрос. Когато в нея се споменават евреите, винаги биват подбирани предимно ласкателни фрази. Публичността, давана на “Въпроса” в тази страна от нееврейската преса, се състои в създаваща изкривени представи възхвала на евреите. Един независим опит да бъде създадена конструктивна публичност, следователно, не може да се тълкува като антисемитизъм, макар някои от заключенията, които ще бъдат направени в хода на изложението, да събудят негодувание у определени читатели-евреи.

3. Не е антисемитизъм да се каже открито, че във всички държави и столици съществува подозрение, което твърдо се споделя от множество важни хора, че днес в нашия свят действа план за осъществяване на световен контрол. Не чрез териториални завоевания, не чрез военна агресия, не чрез административно подчинение, дори не и чрез икономически контрол в научния смисъл на понятието, а чрез контрол върху механизма на търговията и паричното обращение. Не е антисемитизъм ако това се каже, нито ако бъдат представени свидетелства, които го подкрепят. Онези, които могат най-лесно да го опровергават, ако твърдението не е вярно, са самите интернационални евреи, обаче те не го опровергават.

ЗАЩО ТРЯБВА ДА ОБСЪЖДАМЕ ЕВРЕЙСКИЯ ВЪПРОС?

Защото той съществува и защото появяването му в мислите на обществото ще допринесе за неговото разрешаване и така ще се сложи край на онези лоши чувства, които го съпътстват в почти всички държави. Еврейският въпрос е съществувал в Съединените щати от много отдавна. Самите евреи винаги са знаели това, дори на гоите да им е убягвало. Имало е периоди в историята на нашата страна, когато той е излизал на дневен ред остро, с огромна сила и е предвещавал лоши събития. Много

признаци сочат, че тепърва предстои да навлезе в критичен стадий.

Еврейският въпрос не само засяга проблеми, които са обществено достояние – като контролът над търговията и финансите, узурпацията на политическата власт, монополът върху жизненоважните стоки и автократичното управление на всичките новини, които четете американският народ – но той достига и в областта на културата, докосвайки по този начин самото сърце на американския живот. Въпросът се спуска и надолу към Южна Америка и заплашва да се превърне във важен фактор в общоамериканските отношения. Той е втъкан до голяма степен и в заплахата от организирани и предварително изчислени безредици, която тревожи нациите днес. Еврейският въпрос не се е появил наскоро, а корените му са дълбоки и дългото минало на проблема се балансира от пророчески надежди и програми, които включват едно твърде решително и съзидателно виждане за бъдещето.

ОТГОВОРАТ: ТВЪРДЕ МНОГО ВЛАСТ!!!

Вроденото им (на евреите – бел. пр.) чувство за търпимост явно има отношение към изключителната раздразнителност, с която посрещат публичното обсъждане на еврейския въпрос от страна на някои гои, но вероятно тяхното инстинктивно усещане относно съществуващите трудности има повече общо. Отношението на неевреите може да се изрази най-добре чрез желанието им за мълчание – “Защо изобщо да го обсъждаме?” Такова отношение само по себе си е доказателство, че имаме Проблем, който бихме заобиколили, ако можехме. Защо изобщо да го обсъждаме? В същината на такъв един въпрос усърдният мислител веднага би доловил съвсем ясно наличието на Проблем, чието обсъждане или загърбване няма винаги да бъде въпрос на избор от страна на небрежния човек.

Когато и да прочетете относно еврейския въпрос, че е бил засяган решително в историята на държави, които някога са се занимавали с него, където и да отидете по света днес – във всяка страна, където еврейският въпрос е излязъл на преден план и се е превърнал в жизненоважен – ще откриете, че главната причина е престараването на еврейския гений да постигне силата на контрола. Тук, в Съединените щати, е факт, че едно забележително малцинство е успяло за 50 години да постигне такъв контрол над обществото, какъвто би бил невъзможен за десет пъти по-многобройна група от коя да е друга раса. Ето кое поражда еврейския въпрос у нас.

Нито едно малцинство от друг народ не може да предизвика подобно обсъждане, понеже не бихме могли да се натъкнем на негови представители на толкова важни обществени постове – и сред най-дълбоката поверителност на съвещанията на “Четиримата големи” във Версай*; и във Върховния съд на Съединените щати; и в съвещанията на Белия дом; и в средите на световните финанси – навсякъде, където има власт, която може да бъде поета и използвана. Можем да срещнем евреите навсякъде из висшите кръгове – буквално навсякъде, където има власт. И ето оттук започва еврейският въпрос – с най-прости думички: как така евреинът толкова постоянно и упорито гравитира все около важните постове? Кой го поставя там? Защо тъкмо той е поставен там? Какво върши там? Какво означава за света фактът, че той е там? **ТОВА Е ЕВРЕЙСКИЯТ ВЪПРОС В НЕГОВИЯ ЗАРОДИШ.** Оттук се тръгва към други подвъпроси и дали насоката ще бъде проеврейска или антисемитска, зависи от количеството натрупани предразсъдъци, въввлечени в изследването; а дали ще бъде прочовешка (заредена с човечност – бел. прев.), зависи от степента на проникателност и интелигентност.

Употребата на думата “човечност” във връзка с думата

* Бел. ред. към изд. от 1952 г.: Оригиналът на статията е бил публикуван през юни 1920 г., но коментарът е още по-актуален днес, след превръщането на ООН в наистина значима световна организация, благодарение на американското членство в нея.

“евреин” обикновено събужда представа за някакво странично значение, което може да не е било целено. При това свързване обичайно се разбира, че трябва да бъде проявявана човечност към евреина. Обаче съществува също толкова голямо задължение на евреина да показва своята човечност към цялата останала човешка раса.

Евреинът отдавна е свикнал да се възприема като изключителен претендент по отношение на човечността на обществото; но обществото има огромни претенции към него да престане да натрапва своята изключителност, да спре да експлоатира света, да прекрати създаването на еврейски групи, които винаги са печеливши, и да започне да работи (макар в определено отношение неговата “изключителност” да не му е позволила това досега !) по сбъдването на древното пророчество, с което постоянно се самоизтъква – че чрез него всички нации по света ще бъдат благословени.

Евреинът не може да продължава завинаги да се вживява в ролята на смирен молител за проявяване на човечност от целия свят към него, а трябва сам да покаже такова качество спрямо едно общество, което сериозно подозира, че неговите хора (евреите – бел. прев.), организирани в могъщи групи, го експлоатират с безмилостно хищничество, което в своята пространственост и всеобхватност може да бъде определено като икономически погром срещу едно твърде безпомощно човечество.

ЗАЩО “ИНТЕРНАЦИОНАЛНИТЕ” ЕВРЕИ?

В този цикъл от статии използваме понятието “интернационалните евреи”. То позволява две интерпретации: първо, евреите (без националност – бел. прев.), където и да се намират по света; второ, евреите, които упражняват интернационален

контрол.

Истинското недоволство на света е свързано с втората трактовка на понятието, като в него се включват еврейските сателити-неевреи. Този интернационален тип евреи, притежаващи средства и начини за световен контрол, тези завоеватели и владетели, представляват истински позор за своята националност. Обаче важното в случая е, че подобен тип хора не могат да се появят в друга общност, освен в еврейската. Защото никоя друга национална или расова група не би извела на преден план подобни личности.

Тук не става дума за това, че има евреи сред хората, упражняващи световен финансов контрол, а че тези хора са предимно евреи. И понеже световният контрол е една амбициозна цел, която е била постигната единствено от евреите, при това не със средствата, използвани от познатите ни от историята световни “завоеватели”, неизбежно въпросът бива насочен към тази националност.

Не е моментът и да се настоява, че във всеки списък на богати хора присъстват повече гои, отколкото евреи; ние не обсъждаме в случая просто богатите, които – в по-голямата си част – са добили богатствата си, служейки на една система; ние говорим за онези, които притежават контрола – а е съвсем ясно, че да си богат, все още не означава да контролираш. Контролиращият света евреин има богатства, но той притежава и още нещо, далеч по-могъщо от тях.

Интернационалният евреин управлява, не защото е богат, а защото до голяма степен е успял да овладее търговския и деспотичен гений на своята раса, възползвайки се от една расова лоялност и солидарност, каквато не съществува у други представители на човечеството. Той господства, седейки начело на всички важни начинания в отделните държави, чрез определени качества, които са вътрешноприсъщи на еврейската природа.

Всеки евреин ги има тези качества, макар и не в толкова силно изразен вид, точно както всеки англичанин владее матерния език на Шекспир, но не до същата висша степен. Ето защо се оказва неправилно, да не кажем невъзможно, да преценяваме интернационалния евреин, без да се основаваме предимно върху еврейския характер и психология.

Можем веднага да отхвърлим твърде популярното обвинение, че този огромен успех на евреите се гради върху нечестността. Не би било разумно да отправим такова обвинение срещу целия еврейски народ, както и срещу който и да е друг народ. Никой не знае по-добре от евреина колко широко е разпространено схващането, че еврейските методи в бизнеса са крайно безскрупулни. Няма съмнение, че е възможно да съществува до голяма степен безскрупулност, без обаче да е била проявена като нечестност, но също така е възможно отдавнашната лоша репутация на еврейския народ в това направление да има други източници, освен действителната и неотменна нечестност. За да определим един от тези възможни източници, трябва да кажем следното: в търговията евреинът е по начало (по природа) по-бърз от повечето други хора. Говори се, че съществуват и други народи, които са също толкова умели в търговията, както евреите, но последните избягват да живеят сред тях. Какво пък, съвсем човешко е някой с по-бавни реакции и с не толкова изразени дадености в определено направление да смята, че по-бързият е по-хитър, в резултат на което да стане подозрителен относно неговата хитрост. Присъщо на по-бавно работещия ум е да си помисли, че онзи, който става свидетел и участник в толкова много законни и допустими усуквания и обрати в търговията, би могъл също така да приложи подходящ набор от незаконни и недопустими прийоми. А както показват всички източници от векове насам, евреите са били много добри в търговията. Присъщата на евреина пъргавина в търговията се е сблъсквала винаги с местните традиции и той ги е разрушавал, навсякъде, където е отишъл. Той преследва клиента, докато старият принцип беше клиентът да търси продавача. И всеки изпада в подозрение спрямо този “печен” търговец, макар неговото усърдие

да е било продиктувано от честни намерения. Човек, който би нарушил търговските традиции, не би се спрял пред нищо! А евреинът просто “умира” да продава. Ако не успее да продаде дадена стока на клиента, винаги има друга под ръка, която да му предложи. Старата традиция гласеше, че е крайно неетично и непочтено да се занимаваш с повече от един вид стока или да вземаш участие в различни видове търговия, както и че е недостойно и коварно да отнемеш клиент на друг продавач, твой брат по съдба. Оттук вече е съвсем лесно човек да свърже тази енергичност с проява на нечестност. А евреинът преследва клиента, убеждава го и го спечелва. Той е създателят на концепцията “бърз оборот – бърза печалба”. От него тръгва и идеята за плащането на части. Еврейските дюкяни се превърнаха в базари, предшествениците на нашите днешни универсални магазини, а старата традиция в един магазин да се продава само определен вид стока беше нарушена. И старомодният търговец си рече, че евреинът не играе по правилата. В действителност, той играеше по правилата, но играта се състоеше в това да поеме търговията в свои ръце – което и успя да осъществи на практика.

Евреинът винаги е показвал своята способност, откакто е навлязъл в търговията на различните държави, където се е установявал през вековете. Неговата дарба да преценява правилно паричните потоци вече се е превърнала в инстинкт. Установяването му в някоя държава винаги служи като база, основа, от която представителите на неговата раса да поемат оттам нататък. Дали чрез естествено използване на вродени дарби или чрез настойчиво наложен от времето план за расово единство и лоялност, обаче всички еврейски търговски общности и връзки – докато умножават състоянията си, увеличават престижа и властта си, установяват отношения с правителствата на страните, в които действат – просто прибавят все повече мощ към централната общност, независимо къде се намира тя – ту в Испания, ту в Холандия, ту в Англия.

Дали съзнателно или не, но евреите стават все по-тясно обвързани, отколкото клоновете на който и да е бизнес биха могли да

бъдат, заради спойващия елемент на расовото единство; такава връзка, основана върху расовото братство, по природа не може да се осъществи сред неевреи, както това става при евреите.

Гоите никога не мислят за себе си и не се възприемат като неевреи, както и не смятат, че са задължени за нещо на друг неевреин, защото той бил такъв; и тъкмо там се корени тяхната уязвимост. Ето защо лесно се превръщат в удобни агенти на еврейските планове и намерения, дори на места, където съвсем не е присъщо евреите, упражняващи контрол, да имат някаква популярност; обаче гоите никога не са успели да конкурират евреите в полето на световния контрол.

От отделните еврейски общности властта се прехвърля към централната общност, където живеят главните банкери и онези, които анализират условията. По обратния път, от централната общност потича ценна информация, предназначена за където е необходима. При тези условия не е трудно да се разбере как една нация, която не е била добра с евреите, бива принудена да страда, а онази, която им е предоставила възможност да изпълнят всичките си желания, бива фаворизирана от тях. Те са накарали много нации да усетят силата на недоволството им и тази система продължава да работи с още по-голяма сила днес. Координацията на еврейската дейност е нещо много вредно за света. Тя е и един от елементите, вероятно най-главният, които налагат извеждането на еврейския въпрос на дневен ред пред общественото мнение. Нека интернационалният евреин продължи да си действа както досега, но няма задължението му към света изисква още едно приложение на неговия успех?

ВЛАСТТА СЛЕДВА ИНТЕРНАЦИОНАЛНИЯ ЕВРЕИН

Важен за отбелязване факт, във връзка с т. нар. “преследва-

не” и последвалите преселения на евреите из Европа, е този, че където и да отидат, центърът на бизнеса отива с тях!

Когато евреите са били свободни в Испания, там е било съсредоточено световното злато. Щом Испания ги прогонва, веднага губи финансовото си водачество и никога повече не го възстановява.

Изучаващите икономическата история на Европа били крайно изненадани, когато открили защо центърът на търговията е трябвало да бъде изместен от Испания, Португалия и Италия, към северните държави Холандия, Германия и Англия. Те търсили причината в най-различни направления, но нито едно не им се сторило достатъчно убедително. И когато станало ясно, че промяната съвпадала по време с изгонването на евреите от Юга и преселването им на Север, когато било установено, че след пристигането на евреите в тези северни държави търговският живот в тях започнал да процъфтява и това продължило до наши дни, обяснението вече изглеждало задоволително. За пореден път било доказано, че когато евреите били принудени да се преместят, световният център на благородните метали се преместил заедно с тях.

Трябва също да се отбележи, че когато евреите биват прогонени от Англия и Испания, настъпва период на велик национален културен подем. Тези две велики държави са дали много на света, но най-големият им принос бива отбелязан след освобождаването им от допира с еврейските идеи.

“КОГАТО АМЕРИКА СЕ ПРОБУДИ!!!”

Съвсем безспорно е доказано, че в днешния свят съществува една централна сила, която играе всеобхватна и добре организирана хазартна игра, в която земното кълбо е масата, а залозите се правят за спечелване на универсален контрол. Ци-

визованите хора отдавна са изгубили доверие в аргумента, че “икономическите условия” били решаващи за всички промени, които стават. Под прикритието на “икономическите закони” се случват твърде много феноменални неща, които всъщност не се дължат на никакъв “закон”, освен ако не броим закона на егоистичната човешка воля, налаган от хора, които са решени да превърнат всички нации в техни васали и имат властта да го сторят.

“Икономическите” причини вече не могат да обяснят състоянието, в което се намира светът днес. Нито пък тривиалният постулат за “безсърдечието на Капитала”. Самият капитал полага невероятни усилия, както никога досега, да посрещне нуждите и изискванията на “Труда”, а последният дава максимума от себе си да прикани “Капитала” към нови и нови отстъпки – но какво печелят от това и двете страни? Доскоро “Трудът” смяташе “Капитала” за небето над себе си и накара това небе да се предаде. Обаче внимавайте, оказа се, че съществува друго, още по-високо небе, което нито капиталът, нито трудът са виждали по време на тяхната борба един с друг. И това небе е съвсем неумолимо.

Съществува един суперкапитализъм, който е поддържан от фикцията, че златото е богатство. Съществува и суперправителство, което не е свързано с никое отделно правителство – то, на практика, не е подчинено на никого – обаче държи всички правителства в ръцете си. Има една раса, част от човечеството, която никога не е била гледана с добро око, но е успяла да се издигне и сдобие такава власт, каквато и най-гордата раса от гои никога не е преследвала.

Въпросите за труда, за заплатите, за земята, не могат да бъдат разрешени; никой въпрос, който поставя хората в конфронтация, не би могъл да бъде разрешен, докато по-напред от всички други не се разреши въпросът с интернационалното суперкапиталистическо правителство.

“Плячката принадлежи на победителя”, гласи старата поговорка. Донякъде е вярно, че ако всичката тази власт да се упражнява контрол бъде спечелена и удържана от няколко души, принадлежащи към една отколе ненавиждана раса, значи те са свръхчовеци, на които е безпредметно да се противостои; или пък са обикновени хора, на които останалият свят е позволил да се сдобият с незаслужена и нанасяща вреда власт. Ако евреите не са свръхчовеци, то гоите следва да обвиняват себе си за онова, което е станало, и могат да потърсят изход в едно ново виждане по проблемите, както и да почерпят опит от други държави. Когато проследяваме антиобществените и крайно вредни методи на “световния контрол” до техния източник, откриваме, че отговорните елементи притежават сходни характеристики. Чудно ли е тогава, че дошлото отвъд океана предупреждение – “Почакайте Америка да се пробуди по отношение на евреина!” – вече добива ново значение?

“В това разделение между гоите и нас по отношение на способността да мислим и съобразяваме, трябва да се вижда ясно печатът на нашето извиляване като Избран народ, т.е. по-висши човешки същества, за разлика от гоите, които имат само инстинктивно, животинско мислене. Те наблюдават, но не успяват да предвиждат и не могат да избретяват нищо друго, освен, може би, материални неща. От това става ясно, че самата Природа ни е удостоила предварително да управляваме и водим света”.

Четиринадесети протокол

14. ВЛАСТТА НА ЕВРЕЙСКИТЕ ПАРИ – ОТ АЛФАТА ДО ОМЕГАТА

Човечеството е поумняло достатъчно, за да изучава и обсъжда онези форми на физическа нездравост, над които доскоро беше хвърлило воала на срама и тайнствеността, обаче политическата хигиена съвсем не напредва. Главният източник на заболявания в тялото на нашата нация се оказва влиянието на евреите и макар това да е станало ясно на хората с остър ум още преди години, днес вече става очевидно и за най-ненаблюдателните. Но докато обикновеното влияние подкопава устоите на живота на масата от хора, други влияния, от по-висше естество, действат върху правителството.

Еврейският проблем на Съединените щати е в основни линии проблем на градовете; големите градове са районите, от които произхождат почти всички заболявания на нацията. Характерно за евреите е да се събират на големи групи, но не където има много свободна земя или изобилие от суровини, а където обитават големи маси от хора. Този факт заслужава отбелязване, когато гоите биват обвинявани, че ги дискриминирали; на практика, евреите се гълпят в голямо количество на такива места и

сред онези хора, от които се оплакват, че не ги искали!

Най-често даваното обяснение на този факт е това: природната заложба на евреина е да се препитава от хората; не от земята, не и от производството на материални блага, а от самите хора. Нека други орат земята, евреинът, ако може, ще живее на гърба на орача. Нека други развиват производството и занаятите, евреинът ще експлоатира плодовете на техния труд. Ето в кое се състои неговият гений. Ако този гений бъде обявен за паразитен, терминът ще бъде оправдан до голяма степен.

В никой друг град из Съединените щати не може да бъде изучен еврейският проблем с такъв успех, както в Ню Йорк. Там има повече евреи, отколкото където и да било другаде по света; вероятно всеки десети евреин живее в този град. В Ню Йорк и от Ню Йорк евреите упражняват повече власт, отколкото някога някъде са постигали през християнската ера, ако не броим днешна Русия. Еврейската революция в Русия беше управлявана от Ню Йорк. Еврейското правителство на болшевиките бе транспортирано почти в компактен вид от (квартала – бел. прев.) Ийст Сайд. Магазинерството – от огромните универсални магазини до най-малките будки – на практика е монополизирано от евреите. Професиите в правораздавателната сфера се практикуват главно от евреи. Като се почне от новинарските агенции, които разпределят новините за различните периодични печатни издания, през самите вестници, които ги отпечатват, та чак до вестникарските будки, които разпространяват четивата за нацията, както контролът, така и собствеността, в повечето случаи се упражнява от евреите. На “Уол Стрийт” еврейското присъствие е осезаемо и в количествен аспект, и като сила, както може да се очаква от една раса, която от най-древни времена е играла важна роля във финансовите операции по света.

МЕТОДЪТ НА РОТШИЛД

Висшите финанси за първи път засегнаха Съединените щати чрез рода Ротшилд. В действителност, може да се каже, че Щатите създадоха ротшилдовите богатства. Както често се случва в примерите за еврейско забогатяване, нещата тръгват от войните. Първите 20 милиона долара, които Ротшилдови разиграха, бяха парите, платени на хесенските войници да се бият срещу американските колонии*.

След тази непряка връзка с американските дела, Ротшилдови винаги са вземали участие в паричните афери на страната, макар и винаги чрез агенти. Нито един от синовете на Ротшилд не е счел за необходимо да се установи сам в новообразуваните Съединени щати. Анселм остава във Франкфурт, Соломон избира Виена, Натан-Майер отива в Лондон, Чарлз се установява в Неапол, а Джеймз представлява фамилията в Париж.

Петимата стават военните господари на Европа за цяло поколение и повече, а династията им бива продължена от наследниците.

Властта на Ротшилдови, позната от онези времена, толкова е разширила своя обхват сред държавните финанси, благодарение на включването на други bankerски фамилии, че днес вече не говорим за едно семейство евреи, а за цяла раса. Затова се казва “интернационални еврейски финанси”, а основните фигури в тях биват наричани “интернационалните еврейски банкери”. Голяма част от булото на тайнственост, помогнало толкова много за установяването на ротшилдовата власт, вече е махната; финансирането на военни действия днес носи етикета “кървави пари” и така ще остане завинаги, а загадъчната

* Управниците на германската провинция Хесен оправят чувствително финансовото си положение в края на 18 век, благодарение на корпуса от наемници, изпратени на английска служба в Северна Америка, да воюват срещу американците по време на войната за независимост от 1775–1776 г. – бел. прев.

магия около крупните трансакции (сделки – бел. прев.) между правителства и отделни индивиди, чрез които тези индивиди постигат контрол над несметни богатства и се превръщат в истински господари на народите, до голяма степен бе разгадана и фактите разкрити.

Оказва се, че Ротшилдовият метод все още действа. Това се вижда от факта, че еврейските институции се сдружават с техните чисто расови институции във всички чужди държави. Както един виден икономист се изказа, “светът на висшите финанси е предимно еврейски свят, заради отсъствието на национални или патриотични илюзии у еврейските банкери”. За интернационалните еврейски банкери периодите между войната и мира между нациите се разглеждат просто като “изменения на световните финансови пазари”; и както често движението на стоките се извършва с оглед на пазарната стратегия, така понякога международните отношения биват засягани от нечии чисто финансови интереси.

Известно е, че Първата световна война бива отлагана на няколко пъти по волята на интернационалните банкери. Ако бе започнала по-рано, нямаше да включи онези държави, които те са искали на всяка цена да участват. Ето защо, господарите на златото, световните господари, бяха принудени няколко пъти да проверяват военния ентузиазъм, който тяхната собствена пропаганда подхранваше. Еврейската преса твърди без основание, че уж било открито писмо от Ротшилд, датирано от 1911 г., в което той настоявал Кайзерът да не започва война. Това обаче не се повтори през 1914 г.

Изобщо не стои въпросът дали интернационалните еврейски финанси са замесени в проблемите на войните и революциите – досега това не е било отричано по отношение на миналото; а то важи и в настоящето. Съюзът, създаден срещу Наполеон, например, беше еврейски. Когато императорът завладява Холандия, щабквартирата (на еврейския елит – бел. преев.) бива

преместена във Франкфурт на Майн. Удивително е колко много от интернационалните еврейски банкери произхождат от Франкфурт – Ротшилдови, Шифови и Шпеерови, ако се ограничим да споменем няколко. Еврейското влияние върху германските финанси излезе явно на открито през време на войната от 1914–1918 г. То се стовари с всичката насоченост и сила на огромен клин, сякаш предварително приготвен. На света няма по-силен расов контраст от този между чистите германци и чистите семити; затова нямаше хармония между тях в Германия и макар еврейското влияние да бе станало мощно из страната, то не бе добито без съпротива. Обаче еврейската сила стана първостепенен фактор в революцията, последвала войната. Такава революция изобщо не би се случила, ако те не бяха я натрапили. Главните насоки на еврейското влияние, разрушило германския ред, могат да бъдат определени като три: 1) духът на болшевизма, маскиран като “германски социализъм”; 2) еврейската собственост и контрол над пресата; 3) еврейският контрол над храните и доставките на индустриални машини за страната. Имаше и още една, четвърта, на “по-високо равнище”, но тези три действаха пряко върху германския народ. Завинаги ще се помни, че германският крах във войната се дължеше пряко на глада и недостига на материални ресурси, а също и на смута в индустрията. Още през втората година от войната, германските евреи проповядваха, че падането на Германия било необходимо, за да се издигне пролетариатът. Щровел декларира: “Открито признавам, че пълната победа на страната не е в интерес на социалдемократите”. А също: “След една извоювана победа, възходът на пролетариата би бил невъзможен”. Революцията е израз на еврейското желание за власт. Партиите са само инструменти в плана на евреите относно вземането на властта. Така наречената “диктатура на пролетариата” е на практика диктатура на евреите.

Войната от 1914–1918 г. доведе до едно положение, чийто анализ хвърля светлина върху интернационалния характер на еврейските финанси. През годините на американски неутралитет

имаше възможност да се наблюдава степента на обвързаност на някои хора в международен план, а също и степента, до която обикновената национална лоялност бе подчинена на интернационалния финансов бизнес. Войната създаде насила коалиция от нееврейски капитал от едната страна на барикадата, под формата на противостояние срещу някои еврейски капитали, които имаха желание да участват и от двете страни. Старият ротшилдов принцип “не слагай всичките си яйца в една кошница” става съвсем явен, когато бива транспониран по отношение на националното и интернационалното. Еврейските банкери се отнасяха към политическите партии еднакво – залагаха едновременно на тях, така че да не загубят, независимо от това коя ще надделее. По същия начин еврейските финанси никога не са губили война. Бидейки едновременно и от двете страни, не могат да пропуснат печелешката, а така също са в състояние да “покрият” загубите на изгубилата страна. Ето защо имаше такова колосално струпване на евреи по време на Мирната конференция във Версай.

Обаче всичките форми на еврейско превъзходство биват преследвани от една странна фаталност. Тъкмо когато най-горният камък в градежа на еврейския триумф е готов да бъде поставен, нещо се случва и цялата структура рухва. Толкова често се е случвало в еврейската история, че самите евреи са принудени да търсят обяснение. В много случаи “антисемитизмът” предлага готово оправдание, но не винаги. В наши дни, когато светлината, идеща от огъня на войната, разкри толкова неща, останали допреди скрити в сянка, пробуждането на света и изострянето на вниманието му бива наречено “антисемитизъм”, а едно популярно обяснение, че “след всяка война, евреинът ставал жертвен агнец”, се превръща в любопитно признание, което кара всички други народи да си зададат въпроса “защо?”

ЕДИН ПОГЛЕД КЪМ ВЛАСТТА НА ЕВРЕЙСКИТЕ ПАРИ

С фирмата “Кун, Лоб и Компания” (Kuhn, Loeb and Company) еврейските финанси в Съединените щати достигнаха своя апогей. Глава на тази фирма беше вече починалият Якоб Шиф*, който бе роден във Франкфурт на Майн и чийто баща бе един от брокерите на Ротшилд. Неговият съдружник, Ото Кан бе роден в гр. Манхайм, Германия, и отрано се бе обвързал с рода Шпеер, също произхождащ от Франкфурт и добил голямо могъщество в Англия по време на крал Едуард VII. Друг съдружник, Феликс Варбург, се оженва в семейството на Якоб Шиф и така родът Варбург дава началото на линия от най-влиятелни представители на американската дипломация.

Ранните “странични движения” на еврейските банкери в Америка бяха насочени към обекти в други държави, чието бъдещо влияние върху американските дела се оказва значително. Първото такова движение бе насочено към Централна и Южна Америка. Финансовата помощ – и в реален план, и под формата на консултации – предложена на Мексико по време на най-лошия период в отношенията ѝ със Съединените щати, бе дадена от няколко групи евреи. Резките политически промени и финансови преразпределения на силите в малките, но стратегически разположени държавици в Централна Америка, имат толкова печална слава, че не си струва да ги коментираме.

Известно е, че Якоб Шиф даде материална помощ на Япония по време на войната ѝ с Русия през 1905 г. Това може да се обясни от една страна като изгодна сделка, но също и като желание да бъде отмъстено на Русия заради отношението ѝ към еврейството. Шиф използва възможността да “внуши” определени принципи, които оттогава насам се проявиха под формата на болшевизъм в умовете на руските затворници във военновременните японски лагери. Опитът да добие влияние в Япония през онези далечни дни, обаче, не се увенча с успех. Японците

* Якоб Хенри Шиф (1847–1920) , оглавил компанията “Кун, Лоб и Ко.” в Ню Йорк след 1885 г. и финансирал Еврейската теологична семинария – бел. прев.

се отнесоха към сделката като към чисто бизнесотношение и това настрои г-н Якоб Шиф изцяло срещу тях. Идеята в началото на века, както се оказа, е била да се превърне развиващата се Япония в още едно мънисто от гердана с финансови завоевания, но явно японците са знаели доста повече за т. нар. “еврейска опасност”, отколкото американците. Последното намери израз и в нестихналата пропаганда през годините преди 1914, целяща упорито да създава недоразумения между Съединените щати и Империята на слънцето.

Еврейството излезе от войната през 1914–1918 г., добило още по-голяма мощ отпреди, дори и в Съединените щати. В света като цяло еврейското надмощие в наши дни е съвсем ясно видимо. В онези държави, които могат с право да бъдат наречени “неприятелски” за евреите, сега или в недалечното минало, влиянието на еврейството е по-силно, отколкото другаде. Колкото повече им се съпротивляват, толкова повече те показват силата си. В един момент, когато, както ни информираха всичките еврейски говорители, се е надигнала “вълна от антисемитизъм по целия свят”, което е названието на новото пробуждане на хората пред онова, което става – какво друго да се случи, освен еврейнът да се появи начело на Световната управа!*, а същият фактор днес стои начело на Обединените нации (ООН).) Явно никой не знае защо. И никой не може да си го обясни.

“АМЕРИКАНСКИЯТ ДИЗРАЕЛИ” – ЕВРЕЙНЪТ СЪС СУПЕРВЛАСТ

В Съединените щати ние имаме период на еврейско управление, почти толкова абсолютно, както съществуващото сега в Русия*. Това твърдение може да звучи пресилено, но на практика

* Бел. към изд. от 1952 г.: Авторът има предвид създадената Лига на нациите (Организация на нациите, ОН – бел. прев.

** Бел. към изд. от 1952 г.: Във всеки пример се визира периода на войната 1914–1918 г. по време на мандата на президента Уилсън. Жизненоважен факт е, че същият човек (Барух) беше дясна ръка на президента Рузвелт през няколкото му мирни и военновременни мандата!

е доста по-меко, отколкото говорят фактите. А фактите не са от клюкарско естество, нито са продукт на изкривена гледна точка; те са резултат от изследване, направено от отговорни официални служители на Съединените щати, които бяха игнорирани, в полза на подготвяно изцяло еврейско правителство, и се позовават само върху легитимна информация от държавните архиви.

Евреите доказаха, че контролът над “Уол Стрийт” не е достатъчен за да бъде контролиран целият американски народ, а човекът, чрез когото сториха това, беше евреин от Уол Стрийт!

Този човек бе наречен “старши консул на Юда в Америка”. Говори се, че веднъж, визирайки се към себе си, той възкликнал: “Вижте “Дизраели на Съединените щати!”

Пред отбрана комисия от Конгреса на САЩ същият казал: “Вероятно аз имах повече власт, отколкото който и да е друг човек през време на войната; без съмнение, това е вярно.”*

Той не е преувеличил. Наистина е имал повече власт. Но не е била власт, дадена му изцяло на законно основание – само толкова признава. Но е достигала до всеки дом, магазин, фабрика, банка, железопътна гара или рудна мина. Засягала е армии и правителства. Засягала е дори наборни военни комисии. Създавала е и е унищожавала хора без думи. Била е власт без отговорност и без граници. Била е такава власт, принуждаваща населението от гои да излага всяка своя тайна пред този човек и неговите съдружници евреи, давайки им преимущество и познания, които не могат да се купят с купища злато.

Нито един от милион американци не беше чувал за този човек, преди влизането на Съединените щати във войната през 1917 г. Той се е движел в сянка, незасегнат от публичност и е

* Бел. към изд. от 1952 г.: През Втората световна война, когато човекът бе все още толкова могъщ, неговият близък приятел Уинстън Чърчил беше премиер на Великобритания. Важно е, че в резултат на английската система за “концентрация на индустрията” всички търговски тайни бяха в ръцете на картелите-монополисти, а тайните на английското индустриално и военнопромишлено развитие бяха достояние на еврейските манипулатори.

извършвал своите управленски функции над нацията, водеща война. Действащото правителство е имало малко общо с него, освен гласуването на парите и изпълнението на волята му. Той казва, че хората са могли да се огнесат към президента без негово знание, но познавайки ситуацията, никой не го е сторил.

Кой е бил и кой е този човек, тази могъща, колосална фигура, поддържала готовността на Юда да поеме управлението, щом реши?

Името му е Бернард М. Барух. Роден е в Северна Каролина през 1870 г., в семейството на лекар-евреин, д-р Саймън Барух. Завършва колеж в Ню Йорк, когато още е нямал 19 години. След като отива на “Уол Стрийт” да работи като чиновник, когато бил на “около 26 или 27”, става член на управителния съвет на фирмата “А.А. Хаусман и Компания”. През 1900 или 1902 г. напуска фирмата, но междуременно имал осигурено място на фондовата борса.

Тогава сам влиза в бизнеса – твърдение, което следва да бъде прието буквално, с оглед на изявлението му, че:

“Не съм работил за никого, освен за себе си. Направих изследване на корпорациите, заети в производството и пласмента на различни неща, както и на хората, работещи в тях.”

Съдейки по изявенията му пред Конгреса, операциите на Барух са имали много и различни полета на действие; главно в областта на металите и организирането на разнообразни търговски предприемачески дружества. Вземал е участие също в купуването на тютюневи компании; компании, занимаващи се с добив на мед, стомана, волфрам и каучук; компании, произвеждащи метали чрез топене; създава огромните индустриални предприятия за производство на каучук в Мексико. Още като млад мъж, той управлява огромни парични средства, а няма свидетелства да е наследявал нещо изобщо. Изключително богат човек. Каква промяна в състоянието му е предизвикала войната,

не се знае, но е известно, че много от приятелите и близките му съдружници са се сдобили с невероятни количества пари от дейности през време на войната.

ДИКТАТОРЪТ БАРУХ

Кръстосаният разпит, проведен от разследващата го комисия към Конгреса, ясно доказва, че влиянието на Барух върху президента Уилсън е предизвикало такива промени в администрацията, че да го превърне в най-могъщия човек през войната. Съветът по национална отбрана е бил просто за замазване очите на обществеността. Не съвет от американци е определял насоките на войната, а една автократична система, оглавявана от евреи, с евреи на всички стратегически постове надолу по йерархията. Според неговите собствени показания, той описва едно от посещенията си при президента през 1915 г.

Г-н Барух: “Мислех, че войната ще започне далеч по-рано... Обясних му, колкото по-откровено можех, че съм дълбоко загрижен относно необходимостта от мобилизация на индустриите в страната. Президентът слушаше много внимателно и благосклонно, както винаги. Бях запитан относно Съвета по национална отбрана... Секретарят по военните въпроси поиска да узнае какво мисля за съвета. Казах му, че бих желала да изглежда другояче.” Един съвет си е съвет. А г-н Барух искал нещо другояче. Той накарал президента да извърши съответните промени, за да направи г-н Барух “най-могъщия човек по време на войната”. Извършеното от него било наистина майсторско, но не е по американски маниер. Никой, освен представител на неговата раса, не би го сторил по такъв начин.

Не можем да не вземем предвид показанията на Барух, дадени пред Конгреса. Президентът на Съединените щати извършил точно каквото той поискал от него, а онова, което е искал в действителност, очевидно е било да постави ръка

над произвеждаща Америка – и сполучил. Сполучил, при това в степен, далеч по-голяма, отколкото дори Ленин и неговите сподвижници някога са постигали в Русия; понеже тук, в Щатите, хората не забелязали нищо друго, освен патриотичния елемент; не забелязали еврейското правителство, оплело паяжина над тях. Но то било там!

И така, Барух извършил някои неща. Преди да приключи, вече бил глава и център на една система за контрол, каквато правителството на Съединените щати никога не е притежавало и никога не ще притежава, докато не промени характера си и стане свободно правителство. Както той сам казва, властта му се състояла от следните пълномощия:

1. Пълна власт над използването на капитал в частния бизнес на американците. (Това пълномощие официално е принадлежало на Комитета по капиталовложенията (The Capital Issues Committee), чийто контролиращ фактор бил друг евреин, Юджийн Майер Младши.)

2. Пълномощие върху всички материали. Това, разбира се, включвало буквално всичко. Г-н Барух бил експерт по разни направления, включващи материалите, и имал интереси в много от тях. А там където не бил експерт, имал под ръка, естествено, други експерти – евреи. “Членовете на този комитет бяха подбирани лично от мен, а не от самите представители на отделни индустрии”, посочва той.*

3. Пълномощие върху индустриите. Той определял къде да се товарят въглища на кораби и докъде да се превозват, къде да се продава стомана, дали едно производство да работи или не. По думите му, които са записани в неговите показания, в Съединените щати имало 351 или 357 производствени линии

* Бел. към изд. от 1952 г.: Докъде се е простирала системата за “контрол над индустрията и материалите” през Втората световна война и какво е било развитието на методите на Барух и неговите политически сътрудници в “Западните демокрации” можем да съпоставяме с разкритията на Конгреса след Първата световна война. В действителност, планът действа!

под негов контрол, включително “практически всички суровини на света. Аз имах последната дума.”

4. Пълномощие над групите мъже, които да бъдат призовани за военна служба. Барух лично посочвал на шефа на Наборната комисия на САЩ кои класи да бъдат вземани в армията. “Ние трябваше да решаваме на практика от какво има нужда държавата”, казва той. “Трябваше да преценим дали по-маловажните производства да бъдат свити и съкратени, а от тях да изтеглим личния състав, за да постъпи в армията”.

Необходимо е било, разбира се, да се вземат някои решения, но защо от един човек, защо винаги от този човек?

5. Пълномощие над трудовия персонал в страната. “Ние решавахме къде може мъжкия труд да бъде заменен с женски – нещо, с което винаги са се борили професионалните съюзи. Ние определяхме цените... на цялата продукция, не само за армията и флота, но и за съюзниците и цивилното население”.

А сега да видим един цитат от Протоколите и дали няма да открием смисъла му при всяко правителство на гоите: “Ние ще увеличаваме заплатите, което обаче няма да облагодетелства работниците, понеже в същото време ще вдигаме цените на жизненонеобходимите стоки...” – Първи протокол.

Не само през време на войната, но също и след Примирието*, много права на избор останали в ръцете на Барух. Той заминал за Версай на Мирната конференция като част от президентския антураж.

Г-н Барух : “Когато ми поискаше съвет, аз му давах. Например, нещо във връзка с клаузите по репарациите. Аз бях американският комисар, отговарящ за онова, което наричаха “икономически сектор”. Бях член на Върховния икономически

* Съединените щати празнуват 11 ноември като Ден на примирието след Първата световна война – бел. прев.

съвет за суровините”.

Барух признава в своите показания, че е съветвал хората, които са подготвяли Мирния договор и че е участвал в събранието на “Петимата големи” премиери. Присъствието на евреи в американската мисия било толкова очебийно, че предизвикало коментари навсякъде. Французите нарекли конференцията във Версай “Кошер конференция”. Толкова много и така вездесъщи били интернационалните евреи, оглавявани от Барух, и така здраво били стъпили във вътрешните кръгове на политиката, че в своята книга “Мирната конференция – поглед отвътре” (изд. “Харпърс”) старателният наблюдател, д-р Е. Дж. Дилън, казва следното:

“Може да се стори странно на някои читатели, но е абсолютен факт, че значителен брой от делегатите смятаха, че зад гърба на англосаксонските народи действията влияния от семитски характер”. (стр. 496)

И още :

“... последователността от целесъобразни решения, очертани и наложени в тази насока, бяха инспирирани от евреите, събрали се в Париж, заради реализирането на внимателно обмислената им програма, която те успяха в общи линии да осъществят... Формулата, към която бе тласната тази политика, определена от членовете на конференцията, чиито държави тя засягаше и които смятаха, че е фатална за мира в Източна Европа, звучеше така: “Оттук нататък светът ще бъде управляван от англосаксонските народи, които от своя страна са наставлявани от техните еврейски елементи”. (стр. 497) Но това в никакъв случай не е цялата история.

Защо Барух е бил избран да бъде първият Диктатор на Съединените щати? Какъв е бил, какво е направил, та да бъде издигнат като главна фигура на правителствената власт по време на Първата световна война – на практика, единствената война,

в която Съединените щати са взели участие и която превръща държавата от нация-длъжник в най-могъщата за всички времена военна и финансова сила? При това с минимални военни жертви и сравнително нищожни усилия. Неговите предшественици нямат нищо общо. Нито личните или пък търговските му постижения. Тогава какво?

Хора, които могат да манипулират тази политическа и финансова мощ във време на война, могат да сторят същото и в мирно време. Съединените щати днес живеят в условията на мирните манипулации. Излъчените от обществото оперативни групи, правителствата, са в банкрут. Крепи ги единствено правото да конфискуват. Съединените щати, които обикновените хора възприемат като най-богатата държава на света, откъм правителствена власт са също толкова бедни, колкото която и да е друга; защото правителството им е задлъжняло и постоянно взема заеми. А неговите кредитори постоянно приспадат задълженията и положението става все по-лошо. Сумата на нашия национален дълг представлява измерение на еврейското заробване на световните финанси. Ние живеем в демокрация, обаче заемите ни се уговарят така, че винаги да струват повече, отколкото е абсолютната им сума и никой не казва дума по този въпрос. Ние, американците, нямаме представа каква лихва плащаме всяка година, а не знаем също така и на кого я плащаме.

“Ние ще се справим с пресата по следния начин:

1. Ще я яхнем и ще държим здраво юздите ѝ. По същия начин ще постъпим с всичките печатни издания, понеже каква полза има да се отървем от атаките на вестниците, ако останем изложени на критиката в брошури и книги?

2. Нито едно съобщение не ще достига до хората, освен под наш надзор. До този момент сме постигнали това, че всички новини се получават през няколко агенции, в които се събират от всички краища на света.

3. Литературата и журналистиката са двете най-важни сили от гледна точка на образованието, затова постепенно нашето правителство ще стане собственик на повечето от периодичните издания. Ако позволим съществуването на 10 частни вестника, ние ще създадем 30 наши и т. н. Но това не бива да бъде заподозряно от обществото, заради което всички наши издания ще изобилстват от най-противоречиви мнения и тенденции, като по този начин ще създадем доверие в тях и ще привлечем нищо неподозиращите ни опоненти, които ще се хванат в нашия капан и ще станат безопасни”.

Дванадесети протокол

15. БОРБАТА ЗА КОНТРОЛ НАД ПРЕСАТА

Първият инстинктивен отговор, който евреинът дава на всяка критика, отправена към неговата раса и идеща от неевреин, е свързан с проявата на насилие срещу него – на думи или на дела. Това съждение може да бъде потвърдено от стотици граждани на Съединените щати, които са виждали с очите и чували с ушите си.

Ако добросъвестният изследовател на еврейския въпрос случайно има свой бизнес, първото за което се сещат евреите, е бойкотът. Независимо дали става дума за вестник, търговско предприятие, хотел или драматична продукция; или пък някакъв индустриален артикул, чийто производител е възприел схващането, че “стоката му е за продан, но принципите не” – във всички случаи, когато присъстват налице някакви бизнесотношения, първият “отговор” (на критиката срещу евреите – бел. прев.) е бойкотът.

Техниката се състои в това, че най-напред се започва с “преследване от шепоти”. Почват да се носят обезпокоителни слухове – все по-бързо и по-често. “Само гледайте сега как ще го нагласим!” – ето какво се говори на ухо. Евреите, които се грижат за националните телеграфни новини са възприели девиза “по един слух всеки ден”. Всички водещи новинарски агенции в Америка се контролират от евреи. А онези, които отговарят за вестниците, усвояват политиката “по една клевета на ден”. Евреите, отговарящи за вестникарчетата по улиците (понеже цялата улична търговия е завладяна от еврейски “шефове”, позволяващи само на техните момчета да продават), им дават изрични заповеди да наблягат на определена новина, докато викат – “всеки ден по един нов вик против него!” Цялата кампания, насочена срещу критика на еврейството, който и да е той, се подчинява на заплахата “Гледайте как ще го нагласим!”*

“Преследването от шепоти” и “бойкотът” са основните еврейски отговори. Те образуват костите и сухожилията на онова отношение на гоите към тях, познато като “страх от евреите”.

* Бел. към изд. от 1952 г.: В резултат на “възхода”, претърпяла “обществената” журналистика от 1920 г. насам, днес се използва изразът “как ще го смачкаме”, особено популярен в аферите на политическата преса.

БИТКАТА НА БЕНЕТ

Това е историята на един бойкот, продължил няколко години; и тя е една от многобройните подобни истории, които могат да бъдат разказани в Америка. След този случай е имало и други, дори по-драстични, но тук действието се развива още в зората на еврейската амбиция за власт в Съединените щати и е първата от големите битки – водена от еврейството и завършила успешно – за ликвидиране на независимата преса.

Историята се отнася за отдавна мъртвия “Ню Йорк Хералд” – един вестник, останал задълго извън обсега на еврейското влияние в Ню Йорк. Той се радваше на успешно 90-годишно съществуване, което бе прекратено през 1920 г. от неизбежното му претопяване. Беше извършил големи подвизи из областта на събирането на новини. Вестникът изпрати Хенри М. Стенли* в Африка да търси Ливингстон. Той подкрепи експедицията в арктическите райони и оказа неоценимо съдействие при полагането на първите кабели по дъното на Атлантическия океан. Репутацията му сред журналистите-вестникари от онова време бе великолепна и никой не допускаше, че новините или пък материалите в него биха могли да бъдат повлияни от нещо или купени. Но може би най-голямата му заслуга бе поддържането в продължение на много години на независимост и отбиване на дружелюбните атаки на нийоркското еврейство. Собственикът му, вече покойният Джеймс Гордън Бенет, велик американски гражданин, осъществил редица полезни начинания, винаги се опитваше да поддържа дружелюбно отношение към евреите в града. Очевидно не е имал никакви предразсъдъци спрямо тях.

* Сър Хенри Мортън Стенли (1841–1904) е английски журналист, когото нийоркският вестник “Хералд” изпраща през 1871 г. в Африка начело на успешно завършила експедиция, чиято цел била да намери обявения за изчезнал шотландски мисионер и прочут изследовател на континента Дейвид Ливингстон (1813–1873), открил през 1855 г. водопада Виктория – бел. прев.

Най-малкото, никога не се е конфронтирал с евреите открито и решително. Но той си остана непоколебим относно запазването на честта и независимостта на журналистиката. Никога не се е подчинявал на виждането, че рекламодателите следва да имат влияние върху редакционната политика на вестника, що се отнася до това дали даден материал да бъде отпечатан или не. По времето на Бенет американската преса беше свободна в по-голямата си част. Днес тя е изцяло под еврейски контрол. Този контрол се упражнява с различни средства, а понякога почива само върху усещането за изгода на собственика. Обаче контролът съществува и към настоящия момент е абсолютен. Преди 50 години в Ню Йорк имаше много повече вестници, отколкото днес, тъй като асимилацията е свела броя им до няколко "избрани", които не се конкурират. Това положение е валидно и за други страни, особено Великобритания.

Бенетовият "Хералд", струващ 3 цента, се радваше на най-висок престиж и бе най-търсената медия за обяви, благодарение на високия му тираж. По онова време еврейското население на града беше около 1/3, отколкото е днес, но имаше значително присъствие в обществения живот.

Това, което всеки вестникар днес знае, е, че повечето еврейски водачи винаги се интересуват живо или от публикуването на даден материал, или от неговото задържане. Нито една друга класа не чете обществената преса така внимателно, следейки за техните дела, както евреите. От самото начало "Хералд" просто възприема политиката, че не бива да позволява да бъде отклоняван от ролята му на обществен информатор. И тази политика се отразява като преимущество за другите вестници в града.

Когато в еврейските среди станел скандал (а в началото на века нарастващото еврейско влияние в Америка предизвикало много такива), влиятелните евреи започвали да се гълпят из канцелариите на пресата, за да предотвратят евентуални публикации. Обаче издателите си знаели, че "Хералд" не ще се спре

пред нищо и пред никого. Каква полза има да повлияеш на един вестник, ако не можеш да въздействаш на другите? Ето защо редакторите казвали: “ние на драго сърце бихме се въздържали да пишем по някоя история, но “Хералд” ще я използва, затова и ние трябва да сторим същото, с оглед на интереса ни. Така или иначе, ако успеете да спрете статия на “Хералд”, ние също ще я спрем”.

Обаче “Хералд” никога не се поддал; нито натиск, нито заплахи, нито обещания за просперитет подействали. Той си отпечатвал новините.

Имало един евреин банкир, който периодично настоявал пред Бенет да уволни редактора на финансовата рубрика на вестника. Банкерът бил в бизнеса с мексиканските облигации по времето, когато такива облигации не били особено сигурни. Веднъж, когато необичайно голямо количество от тези облигации били на път да бъдат стоварени на плещите на нищо неподозиращите американци, “Хералд” публикува съобщение за неизбежността на мексиканската революция – която вече е исторически факт. С пяна на устата, банкиерът задействал всичкото влияние, с което разполагал, за да подмени екипа от финансовата рубрика, обаче не успял да засегне кариерата дори на най-младия помощник.

Друг път, когато шокиращ скандал засягал предстевител на известен еврейски род, Бенет отказал да потули случая, обосновавайки се, че ако събитието бе станало в род от някоя друга общност, е щяло да има публикация, независимо от известността на замесените лица. Във Филадельфия еврейството успяло да постигне потуляване, но заради твърдата позиция на Бенет, случаят бил разгласен в Ню Йорк.

По своята същност, един вестник представлява в ръцете на читателя и търговска оферта. Има някои проблеми, които не могат да бъдат засегнати, без вестникът да се изложи на опасност от фалит. Това е така, понеже вестниците получават

основната си парична подкрепа не от читателската публика, а от рекламиращите в тях. Парите, които читателят дава за един брой, не са достатъчни дори само за хартията. При това положение не може да не се държи сметка за интереса на рекламодателите, а тъй като най-главните от тях в Ню Йорк са били и си остават универсалните магазини, повечето от които обаче се притежават от евреи, близко до логиката е, че евреите често влияят върху новинарската политика на вестниците, с които имат вземане-даване.

По онова време заветната и гореща амбиция на еврейството била да изберат евреин за кмет на Ню Йорк. Бил издебнат моментът, когато водещите партии преживявали криза и “избутали” своя човек. Приложеният метод е много характерен. Съобразявайки факта, че вестниците няма да дръзнат да откажат диктовката на съдържателите на универсални магазини, евреите пушат едно “строго секретно” писмо, което разпращат до собствениците на нюйоркските вестници, настоявайки да бъде подкрепен кандидатът за кмет евреин. Вестникарите изпаднали в затруднение. Няколко дена се съветвали как да постъпят. Всичките поддържали мълчание по темата. Тогава редакторите се обадили по телеграфа на Бенет, който бил в чужбина и той проявил характерната си смелост, с която бил известен. Отговорил на своите хора: “Отпечатайте писмото”. Така то било публикувано в “Хералд”, с което арогантността на еврейството била изложена на показ, а нееврейският Ню Йорк задишал спокойно и аплодирал тази постъпка.

Вестник “Хералд” пояснил откровенно, че не можел да подкрепи кандидат с частни интереси, понеже служи на интересите на обществото. Обаче еврейските водачи се заклели да отмъстят на вестника и на човека, осмелил се да разкрие тяхната игра.

Те, всъщност, отдавна не харесвали Бенет. “Хералд” наистина бил “общественият вестник” на Ню Йорк, но Бенет спазвал правилото само имената на действително известни хора да се публикуват. Старите вестникари и днес още разказват забавни

историйки за усилията на новозабогатели евреи да проникнат до страниците на вестника.

Цялата “война” кулминирала в един спор между Бенет и Натан Щраус – германски евреин, чиято фирма била позната под името “Р. Х. Мейси и Компания”, а името ѝ идело от шотландец, който я създал и от чиито наследници Щраус я добил. Последният бил нещо като филантроп в гетото, но историята се развила така, че Бенет не успял да го изкара чак такъв филантроп и това довело до поява на лоши чувства. Последвала дълга вес-тникарска война, повод за която станала пастъоризацията на млякото – всъщност глупава дискусия, която никои не взел на сериозно*.

Евреите, разбира се, застанали на страната на Щраус, като техните говорители огласяли небосклона с хвалебствия по негов адрес и с проклетия по адрес на Джеймс Бенет. Последният бил описван в най-черни краски – най-вече като “преследвач” на един достоен евреин. Нещата стигнали дотам, че еврейството се възползвало дори от влиянието си в средите на градската управа, чрез която прокарвало свои решения.

Щраус, разбира се, отдавна бил престанал да рекламира своя бизнес чрез “Хералд”, макар иначе да отделял много средства за реклама. Сега мощните елементи на нийоркското еврейство се съюзили, за да нанесат съкрушителен удар на Бенет. Еврейската политика “Владей или разруши!” се проявила с пълна сила и му обявили война.

Еврейските рекламодатели като един оттеглили офертите си. Предлогът бил, че “Хералд” проявява неприязън към еврейството. Истинската причина обаче било желанието им да “смачкат” американския вестникар, дръзнал да бъде независим от тях.

* Бел. към изд. от 1952 г.: Важно е да се отбележи, че през дългите години след тази първа “хранителна война”, бизнесът по “заменяне” на натуралните храни с разни други се е развил и добил световни мащаби, а той се контролира главно от евреи.

Нанесеният удар бил зашеметяващ. На практика това означавало загуба от 600 хиляди долара годишно. При това положение всеки друг вестник в Ню Йорк би фалирал. Евреите знаели това и кротко зачакали сгромолясването на човека, когото избрали за свой враг.

Обаче Бенет бил боец! Освен това познавал еврейската психика може би по-добре от всеки друг неевреин в града. Той отвърнал на удара по един изненадващ и неочакван начин. Доскоро възловите позиции за реклама в неговия вестник се ползвали от евреи. Бенет незабавно ги предложил на нееврейски търговци при изключително изгодни условия. Такива, които преди се гъчкали по задните страници и тъмните ъгълчета, изтикани там от богатите евреи, сега заели най-добрите места и изскочили на преден план. Един от търговците неевреи, който се възползвал от новата ситуация, бил Джон Уонамейкър, чиито големи рекламни обяви оттам насетне станали най-забележителните във вестника на Бенет. Тиражът не спаднал и страниците за реклама отново били препълнени. Добре планираната катастрофа не се състояла. Вместо катастрофа, се получила твърде комична и изненадваща ситуация. Нееврейските търговци на Америка се радвали на великолепната услуга от страна на тази ценна рекламна медия, докато търговците-евреи не били представени в нея. Последните не устояли да гледат този грозен спектакъл – как търговията на гоите процъфтява – и се върнали при Бенет, молейки го да рекламират при него отново. Така бойкотът засегнал на практика повече бойкотиращите. Бенет приел за разговор всички, които отишли при него, без да покаже и най-малка доза неприязън. Еврейските търговци искали да възстановят предишните си позиции, но той им казал “не”. Те настоявали упорито, спорили, обаче Бенет всеки път отвърщал отрицателно. Предложили му повече пари – все същото. Добрите позиции вече били заети.

Бенет триумфирал, но победата му струвала скъпо. Докато той оказвал съпротива, евреите ставали все по-могъщи в Ню

Йорк и скоро били осенени от идеята, че да контролираш журналистиката в града, означава да контролираш мисленето на цялата страна.

Чрез различни комбинации, броят на вестниците бил намален. Адолф Окс, евреин от Филадельфия, се сдобил с “Ню Йорк Таймс”. Скоро той го превръща във великолепно издание, но такава, чиято цел е да служи на еврейството. Тъкмо високото качество на “Таймс” като вестник го прави толкова значим като еврейски орган. В него евреите биват настойчиво хвалени, защитавани и превъзнасяни, а подобно внимание на другите раси не се оказва.

После се появил Хърст – опасен агитатор, понеже не само давал глас на неверни неща, ами и го правел спрямо грешно избрана класа. Той се оградил с котерия от евреи, сводничил им, работил с тях на принципа “дупе и гащи”, обаче никога не казал истината; не ги “издал”.

Настъплението на еврейството да контролира пресата било мощно и не е престанало до ден днешен. Старите имена, добили величие заради славните си редактори и американската си политика, постепенно се изгубиха.

Един вестник бива основан или от великолепен редакционен колектив, в резултат на което става изразител на волята на една могъща личност, или бива институционализиран, що се отнася до политиката му, и се превръща в комерсиален. Във втория случай шансовете му да има живот, по-дълъг от този на своите създатели, разбира се, са по-големи.

“Хералд” представляваше Бенет и след неговата смърт беше неизбежно голямо количество от силовия му заряд да изчезне. Напредвайки с възрастта, старият собственик се опасявал, че след смъртта му вестникът може да попадне в еврейски ръце, защото знаел, че те отдавна му се “точели”. Знаел също, че

евреите са смачквали, а сетне заграбвали и възстановявали в угоден вид много медии, дръзнали да говорят истината за тях, а сетне се перчели със своите завоевания.

Бенет обичал “Хералд” така, както се обича дете. Той така подготвил завещанието си, че вестникът да попадне в ръцете на един собственик, а постъпленията от него да се вливат във фонд, в полза на хората, които са работили, за да направят “Хералд” онова, което бил. Старецът починал през май 1919 г. Еврейските врагове на вестника стояли както винаги нащрек и отново оттеглили рекламите си, надявайки се, че може да предизвикат продаването му. Те знаели, че ако “Хералд” стане губещ, попечителите няма да имат друг изход, освен да го продадат, нарушавайки волята на Бенет.

Обаче в Ню Йорк се появили среди, които почнали да усещат опасността от еврейската преса. Те осигурили определена сума за купуването на “Хералд” от Франк А. Мънси.

Сетне обаче, за всеобщо учудване, Мънси променил утвърдилото се име на вестника и го кръстил “Ню Йорк Сън”. С това бенетовата рожба била затрита. Хората, работили под предишното име, или се разпилели по света, или се пенсионирали, или починали.

Макар евреите да не успеели да добият реално собствеността върху “Хералд”, те поне най-сетне успеели да изгласкат от пътя си още един нееврейски вестник. По-късно насочват усилията си върху това да постигнат контрол над няколкото останали вестника и днес победата им вече е пълна. Но в случая с Бенет тази победа била едно финансово тържество над мъртвец. Моралната победа удържал той, докато бил жив. Тази морална победа все още принадлежи на неговия “Хералд”. Бенет на практика показал какво могат да извършат независими, безстрашни умове, подкрепяни от хора, които си разбират от работата и я вършат с любов. Той демонстрира какво може да се постигне, ако тези

хора получат подкрепата на будните и дейни американци не-евреи. “Хералд” е обезсмъртен в качеството му на последния бастион срещу еврейството в Ню Йорк и Америка изобщо. Днес евреите са много по-силни господари на журналистическото поле в града, отколкото в която и да е европейска столица. В действителност, из Европа често се появяват вестници, които дават истинска информация за евреите. В Ню Йорк такъв няма нито един.

И това положение ще се запази, докато американците не се пробудят от дългия си сън и не погледнат със строго око на своето национално положение. Един само поглед ще бъде достатъчен, за да разпознаят своите ориенталски завоеватели.

“Триумфът ни се отдаде по-лесно, благодарение на това, че в нашите връзки с хората, които ни бяха необходими, ние винаги работехме, докосвайки най-чувствителните струни на човешкия ум – върху банковите сметки, върху алчността, върху човешката ненаситност за материални блага. И всяка една от тези човешки слабости, взета поотделно, е достатъчна да парализира инициативата, понеже предава волята на човеците в разположение на оногова, който е купил тяхната активност.”

Първи протокол

16. ДЪРЖАВАТА “ВСЕЮДЕЯ”

Юдаизмът е най-добре организираната сила на земята. Той формира структура, подобна на държава, чийто граждани са безусловно лоялни към нея, независимо къде се намират и независимо богати ли са или бедни.

Тази държава можем да наречем Всеюдея.

Средствата за въздействие на държавата Всеюдея са капиталът и журналистиката, т. е. парите и пропагандата.

Това е единствената държава, която притежава световно правителство; всички други могат да имат само национални правителства.

Основната форма на култура във Всеюдея е журналистиката; и техническите, и научните, и литературните и всякакви други изяви на съвременния еврейин са изцяло журналистически изяви. Те се дължат на прекрасно развития талант на евреите да възприемат чужди идеи. Капиталът и журналистиката се сливат в едно цяло и образуват пресата, която става политически и духовен проводник на еврейската власт.

Правителството на държавата Всеюдея е организирано великолепно. Първото му седалище беше Париж. Допреди 1914 г. Лондон беше втората му столица, а днес е Ню Йорк.

Всеюдея не е в състояние да поддържа постоянна армия и флота; други държави ѝ ги осигуряват. Британската флота охранява развитието на всеюдейската световна икономика или поне онези нейни клонове, които зависят от моретата. В отплата Всеюдея гарантира на Великобритания неоспорвано политическо и териториално господство.

Сега Ню Йорк измести Лондон. Потокът от еврейски преселници през 19. век се превърна в мощен порой след Първата световна война и Съединените щати станаха седалище на еврейската сила и влияние. Америка, с нейните армия, флота и население, зае мястото на Великобритания като “господар на света”. Това на прост език значи, че еврейството се е преместило от Британската империя към Американския континент.

Всеюдея охотно предоставя управлението на различни части от света на националните правителства; трябва само да може да контролира тези правителства. Юдаизмът е винаги в услуга на постоянните националистични разделения между гоите по света. Самите евреи, обаче, никога не са позволили да бъдат асимилирани от коя да е нация. Те са отделен народ, били са и ще си останат такива.

Спор между Всеюдея и някоя нация настъпва, когато тази нация се превърне в неконтролируема или просто се опитва да осуети кантрола на Всеюдея над националните индустриални и финансови ресурси. Тя може да предизвика войни, но може и да насажда мир. В трудни моменти създава анархия, сетне възстановява реда. Всеюдея държи здраво нервните центрове на световните сили и ги разпределя между нациите по такъв начин, че най-добре да прилягат на всеюдейския план.

Контролирайки световните източници на новини, Всеюдея може винаги да подготви умовете на хората за своя следващ ход. Най-голямото разкритие, което тепърва предстои да бъде направено, е начинът за производство на новини и пътят, по който умовете на цели нации биват обработвани за някаква цел.

Когато могъщият евреин най-сетне бъде проследен и хванат “в крачка”, предварително подготвеният вой за “преследване” проехтява в световната преса. Истинската причина за “преследването” (което всъщност представлява потисничество върху хората чрез финансовите дейности на евреите) никога не получава публично разгласяване.

Всеюдея има свои вицепрезидентства във всяка столица. Стоварила вече отмъщението си върху Германия, ще се отправи да завоюва други нации. С Англия вече се е справила. Франция и Русия отдавна е завладяла. Сега Съединените щати, с тяхната добродушност и толерантност към всички раси, предлагат обещаващо поле за изява. И Всеюдея е вече тук! Мястото на действието се сменя, но евреинът си остава един и същ през вековете.

ПРИЛОЖЕНИЯ

През 1920 г. еврейските организации от Европа и Америка започват широка кампания за дискредитиране на Ционските протоколи. В тази кампания биват замесени стотици политически и обществени дейци, писатели и журналисти, които по сигнал на невидим диригент започват да твърдят, че Протоколите са недостоверни и без никакви доказателства заявяват, че те са били “съчинени от руската полиция, за да бъдат оправдани репресиите срещу евреите”. Кампанията подхваща известният еврейски деец Люсиен Волф, издавайки с парите на Ротшилдови две тънички агитационни брошурки, които не били убедителни за никого и на практика минали почти незабелязано.*

През декември 1920 г. еврейските организации провеждат конференция в Ню Йорк и издават специална декларация против Ционските протоколи, в която се потвърждава, че тези документи се явяват фалшификат. Декларацията е подписана от ръководителите на най-крупните еврейски организации в света. С обръщението “срещу антисемитизма и обвиненията на евреите в световен заговор” излизат представителите на масонските ложи и видни политически дейци от САЩ – масоните У. Уилсън, Т. Рузвелт, Тафт и Брайън.

По поръчение на еврейските организации евреинът масон и журналист Херман Бернщайн в сътрудничество с някой си Шапиро започнал съдебен процес срещу Х. Форд, искайки от него да се отрече от убежденията си. На този етап еврейските организации не успели да уплашат Форд и процесът се провалил.

* Wolf L. The Jewish bogey and the forged protocols of Zion. London, 1920; Wolf L. The Myth of Jewish menace. London, 1920.

От 1921 година с парите на еврейските банкери биват подготвени и издадени цяла плеяда съмнителни книжлета, авторите на които не се гнусят от най-долните си лъжи и откровени фалшификации, само и само да докажат, че Ционските протоколи нямат нищо общо с еврейството, а са дело на антисемитите.

В САЩ Ционските протоколи за първи път биват разпространени в Бостън под заглавие “Протоколи на световната революция”. Издаването на тази книга взел под свой патронаж Хенри Форд. В неговия вестник “Диърборн индепендънт” (тираж 300 хил.) протоколите били не само публикувани, но и коментирани подробно. Впоследствие тези коментари биват издадени в четири тома под заглавие “Световното еврейство”. Тиражът на книгата бил около половин милион екземпляра. Преведена впоследствие на много езици, книгата се разпространявала по целия свят. При подготовката на тази забележителна творба, освен самия Х. Форд, участвали такива видни специалисти като д-р Август Мюлер, доктор Румли, Ф. Либолд (секретар на г-н Форд), руският писател Б. Бразол и граф А. Череп-Спиридович.

Както писал в своята книга Х. Форд, “даже в условията на гласност в САЩ съществува истински страх от евреите – страх, който се усеща явно и причината за който трябва да бъде изяснена”.

“Програмата на Ционските протоколи – смята Форд, – вече се реализира успешно. В много направления тя вече се е претворила в действителност. Но това не трябва да внушава ни безпокойство, ни страх, понеже най-доброто оръжие против нея, както в завършените ѝ направления, така и в още незавършените, е широката гласност. Народите трябва да знаят. Методите на изложения в Ционските протоколи план се свеждат до поддържане на напрежение сред народите, насяване на тревожни усещания и разгорещаване на страстите. Противоотровата срещу това е просвещаването им. Просвещението прогонва предубежденията. То е полезно както за евреите, така и за неевреите. Еврейските писатели често злоупотребяват, представяйки нещата така, сякаш предразсъдъци има само от едната страна.

Протоколите би следвало да намерят най-широко разпространение сред самия еврейски народ, за да може той сам да вземе мерки срещу тези подозрения, които карат другите народи да се отнасят към него с подозрение”.

Еврейските организации обявяват истинска война на най-крупния разпространител на Ционските протоколи – Хенри Форд. След като не успяват да го победят в съда, юдейските активисти преминават към организиран тормоз и заплахи. Най-едриите еврейски банкери предприемат икономическа блокада на неговите предприятия, в резултат на което той понася огромни загуби. “Автомобилният крал” получава и хиляди заплашителни писма. През 1925 година срещу Форд е организиран атентат: по пътя за Диърборн, където се намира редакцията на вестник “Индепендънт” и склада с неговата книга “Интернационалните евреи”, колата му е блъсната от камион. По чудо той оцелява. Същата вечер получава анонимно писмо, в което му обещават, че следващото покушение ще бъде по-успешно.

От страх за живота и капиталите си Форд вдига бялото знаме. На 30-и юни 1927 г. Форд изпраща писмо до президента на Американския еврейски комитет Луис Маршал, в което се отрича от своите възгледи и поднася извиненията си на еврейството. На другия ден в сградата на “Диърборн Индепендънт”, където е и складът на издателството, пристигат камиони, наети от еврейските организации. Всички книги, издадени от Форд, били откарани и публично изгорени. Нещо повече – същата участ постига и книгите, дарени от него на американските библиотеки. Министерството на правосъдието изпраща циркулярно писмо до всички библиотеки и учебни заведения с препоръка Ционските протоколи да бъдат иззети от техните книгохранилища.

Под еврейския натиск Форд дава нареждане да бъде унищожена книгата “Интернационалните евреи” и в Европа.

Запазена е преписката между него и известния борец срещу еврейската експанзия професор Теодор Фрич, в която последният дава справедлива оценка на малодушната постъпка на американския милионер.

“Диърборн, Мичиган, 1 ноември 1927 г.
До г-н Теодор Фрич в Лайпциг.

Милостиви господине,

На 30 юни т.г. аз публикувах изявление относно онези статии по еврейския въпрос, които се появиха във в-к “Индепендънт”, част от които впоследствие отпечатах като книга под заглавие “Интернационалните евреи”. След като се убедих, че тези писания са неоснователни, дадох гласност на моето изявление, по силата на което моят дълг към честта повелява да изтегля тези обвинения срещу евреите от продажба. Считаю, че моето желание в това отношение ще бъде изпълнено по съвест. Прилагам точно копие на изявлението ми със саморъчен подпис. Всички екземпляри на “Интернационалните евреи”, които се намираха в моето издателство в Диърборн, бяха унищожени пред очите ми.

От вестниците научих, че Вие и досега издавате в различни страни на различни езици това произведение и го пущате в продажба, използвайки в тази връзка моето име под предлог, че издателските права все още не са анулирани от мен.

За да отстраня каквито и да било съмнения в тази насока, довеждам до знанието ви, че всички права, които Ви принадлежат или за които претендирате, издавайки книгата “Интернационалните евреи”, където и да било и на какъвто и да било език, с настоящето писмо Ви се отнемат и се считат за нищожни, а издаването, разпространението и продажбата в книжна или друга форма на “Интернационалните евреи”, както и употребата на името Хенри Форд или “Пъблишинг къмпани” както от Вас, така и от трето лице или обществена организация, в която участвате Вие или от чието име сте получили пълномощно, концесия или други права, отгук нататък ще се считат незаконни.

Моля Ви, като потвърждение на настоящето писмо да ми дадете уверение, че сте съгласен с моите изисквания във всяко отношение.

Хенри Форд

Лайпциг, 1 декември 1927 г.”

“До г-н Хенри Форд в Дитърборн.

Милостиви господине,

Вашето решение, с което ми забранявате разпраостранението на книгата “Интернационалните евреи”, е достойно за най-дълбоко съжаление. Най-малкото заради това, че ще бъде унищожено значимо книжовно богатство (става дума за 9400 екземпляра от книгата на немски и испански език), но и главно защото ще бъде изгубено едно наистина неоченимо духовно богатство на човечеството. Не е вярно, че издадената от Ваше име книга като съдържание е неоснователна. Тъкмо обратното, тя съдържа много повече факти и доказателства, които представляват мощно оръжие в борбата на честните хора срещу отвратителната тирания на парите и лъжата.

Това, което Вие – със съдействието на гениални и честни до мозъка на костите си сътрудници – изложихте относно влиянието на евреите в икономическата, социалната, политическата и културната сфера в Съединените щати представлява доказателствен материал с изключителна сила, въпреки, че на места не сте избегнали някои незначителни недостатъци, присъщи на всяко човешко убеждение. Като цяло Вашата книга е едно мъжествено дело и оръжие на правдата срещу лъжите и измамите на една безсрамна и жестока общност от заговорници.

Публикуването на тази книга ще остане като най-значителното дело във Вашия живот. Тя ще се запази в паметта на потомствата, даже тогава, когато вашите гигантски постижения в областта на индустрията отдавна ще бъдат забравени.

И ето, появиха се търгашеските душици, ненавиждащи всичко велико и възвишено, защото то разкрива тяхното собствено нищожество, и искат да превърнат този ярък лъч в мъждукаща воценица, стремейки се да унищожат вашата книга.

Не, Велики Хенри Форд, в това юдино дело Вие не сте длъжен да вземате участие.

Аз и моите приятели сме убедени, че Вие и Вашите сътрудници сте изразили само своите най-съкровени убеждения, за да предпазите равнодушния свят от страшната опасност. И ние си поставяме въпроса: какви ли коварни сили са се съюзили, за да заставят човек с Вашата духовна сила и икономическа мощ да пожертва най-доброто от себе си и да се самонарече лъжец? Ако е необходимо още някое доказателство, че Вашата книга казва чистата истина за заробването

на честното човечество от евреите, то в нашия случай вече получихме капитулацията на Хенри Форд пред мощта на еврейския капитал.

Този случай е в състояние да докара някои по-слаби души до отчаяние за бъдещето на човешкия род, защото, ако най-добрите и най-силните свалят оръжие пред мошеничеството, кой ще защитава делото на справедливостта и правото?

Обаче на мен ми се струва съвършено ясно защо Вашата борба бе обречена да остане без успех. При цялата методичност и безпристрастност, с която Вие и Вашите съгрудници събрахте фактите от ежедневието и ги отразихте удачно и правдиво, все пак не стигнахте до истинския корен на спорния въпрос.

Германските мислители махнаха покривалото от еврейските тайни още преди стотина години, но за съжаление тези открития още не са намерили необходимото внимание в другите страни. Дори за болшинството образовани немци те и досега са непознати. Гибелната слепота бе постигната, защото сектата, основана изцяло върху материалната и политическа изгода, се крие под религиозна маска. Еврейската религия няма нищо общо с вероучението, т.е. възвисяващия нравствен закон, а насърчава само към икономическа или политическа изгода, към експроприация и поробване на нееврейските народи.

Още преди 130 г. философът Фихте предупреждава, че еврейството е “могъщо, разпространено по всички страни на Европа, враждебно настроено спрямо държавата, намиращо се в перманентна война срещу всички останали страни, а в някои от тях – угнетяващо гражданството със страшна сила”.

Това си е съвсем точен удар. Еврейското вероучение не е нравствен закон, а всъщност конституция, която обединява евреите в една държава и с това става пречка евреите да служат честно на всяка друга държава.

Вие никъде не споменавате във вашата книга за особеностите на равинското учение в Талмуда или Шулхан – Аруха. Обаче само чрез изучаването на тези книги става ясен целият ужас на еврейското същество.

Трудно е да се очаква, че човек с вашата свръхчовешка икономическа дейност би намерил свободно време и сили, за да се заеме с научни изследвания в областта на философията или история на религиите. Въпреки това аз съм уверен, че ако дори незначителна част от гореспомнатите неща Ви бе станала известна, Вие не бихте намерили покой – ни денем, ни нощем – докато не свалите маската на най-позорния враг на човечеството и неговите най-позорни вериги

– веригите на духовното робство – не паднат от нашите души.

Вие, г-н Форд, тъкмо Вие бяхте човекът, който би могъл да извърши това. Във всички ваши думи и дела прозира неудържимият стремеж към самоусвършенстване, към възвисяване и освобождаване на човечеството, към истинския идеализъм, изпълнен със сили за осъществяване. Непонятно е как човек като Вас е могъл да стане оръдие в ръцете на най-опасните поробители на човечеството.

Имаше време, г-н Форд, когато всички честни и мислещи хора Ви гледаха като освободител. Форд бе гениалният могъщ дух на предприемчивостта, непобедим финансово, който ще разчупи оковите, за да освободи всички. Такова бе всеобщото очакване. А ето резултата!

Мислещият свят стои пред нещо невероятно: пред зрелището как един от най-енергичните и вдъхновени люде пада на колене пред силата на лъжата и моли за прошка. Само дяволско коварство би могло да предизвика такова нещо.

Ние, малка група борци за правда, без средства и влияние, няма да се предадем. Колкото и всеобхватно да е днес еврейското могъщество, ние ще му се смеем в лицето. Защото знаем и неговите слаби страни, тъй като всичко, основано на лъжи, е кухо и гнило. Ние знаем, че на наша страна са непобедимите сили на живота – разума, истината, справедливостта – а на тях не могат да се противопоставят дълго подлостта, лъжата и тиранията на Мамона. Пред тях ще се пръсне на парчета цитаделата на лъжата, когато му дойде времето.

Ние знаем, че идва денят, когато паяжината на еврейските лъжи ще се самоунищожи.

А засега имаме преимущество пред всички духовно слепи – по дълбокото разбиране. Само то може да води хората към по-щастливо бъдеще. Само чрез създаване на нов нравствен закон и духовно оздравяване светът ще бъде способен да се възроди за нов живот в мир и справедливост.

Ние не се страхуваме от нищо. Всички сме твърде горди, за да се приспособим към условия на живот, в които господства порокът – живот, изграден върху измами и страх. По-добре да отидем в небиетието, отколкото да се подчиним на човешката измет.

Относно Вашето първо изявление аз ще си позволя да отбележа следното: ние не съчиняваме “стари приказки” и в борбата срещу еврейството не разобличаваме греховете на едни или други подлещи. Ние не водим битка срещу отделни личности, а нападаме цялото еврейство в този му вид, в който то се е представяло чрез постъпките си в течение на столетия по един неоспорим начин.

Направеното от Вас изявление на 30 юни 1927 г. до Луис Маршал не взех под внимание, тъй като научих за него от еврейските вестници, които за мен лично не са достоверен източник. Ако Вие, г-н Форд, смятате, че съм длъжен да взема под внимание това изявление, то аз пък съм в правото си да очаквам то да ми бъде съобщено лично от Вас и подкрепено със собственоръчния Ви подпис.

Макар приложеното заключение на юрисконсулта ми да оспорва правилността на забраната върху продажбата на Вашите произведения, преведени на други езици, аз все пак изявявам своята готовност да изпълня желанието на автора и да предоставя в негово разпореждане притежаваните от мен екземпляри на книгата “Интернационалните евреи” при условията, които ще намерите в приложеното писмо.

Теодор Фрич”

THE INTERNATIONAL JEW

THE WORLD'S
FOREMOST PROBLEM

*Being a Reprint of a Series of Articles
Appearing in The Dearborn Independent
from May 2 to October 2, 1920*

PUBLISHED BY
THE DEARBORN PUBLISHING CO.
Dearborn, Michigan
November, 1920

REPUBLICATED MAY, 1976 BY:
LIBERTY BELL PUBLICATIONS
— REEDY, WEST VIRGINIA 25270 —

Факсимиле на първото издание от 1920 г.

III. B $\frac{2}{3}$

ГЕНРИ ФОРДЪ

3747
25

МЕЖДУНАРОДНОЕ
ЕВРЕЙСТВО

ПЕРЕВОДЪ СЪ АНГЛІЙСКАГО

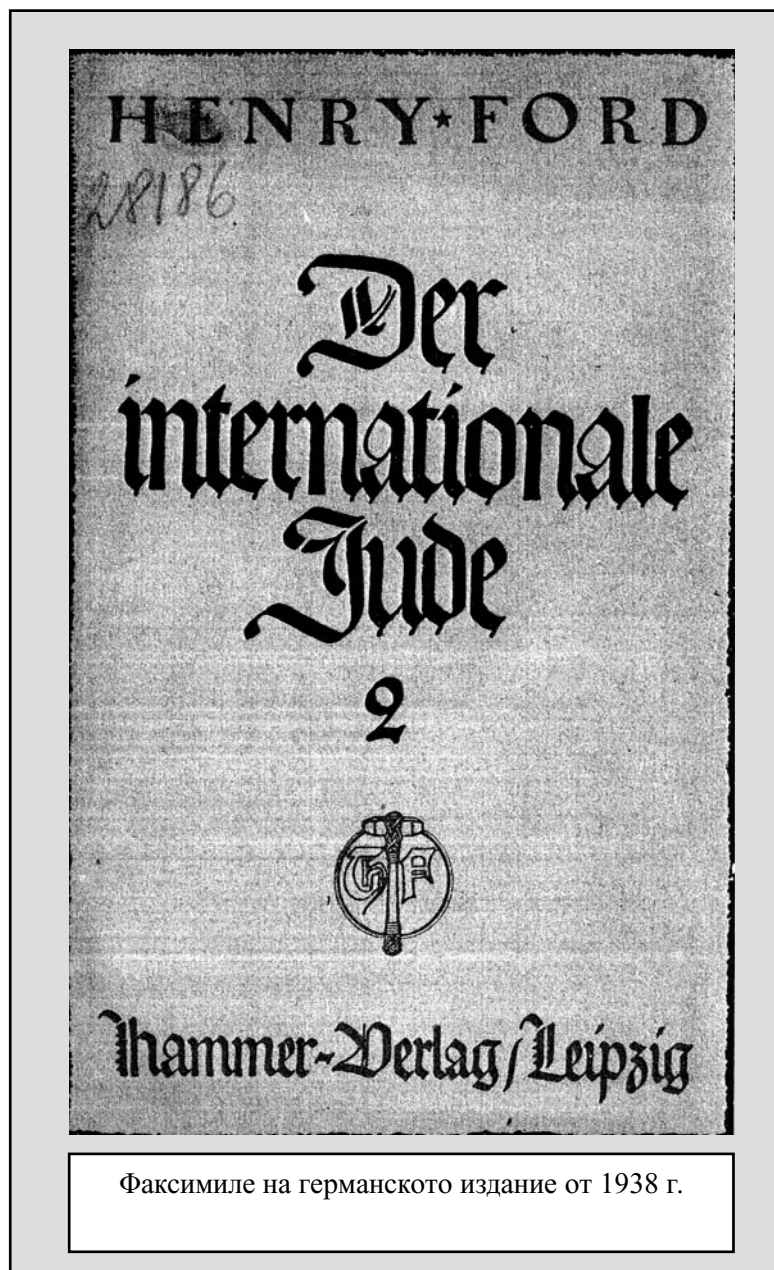
ИЗДАТЕЛЬСТВО
"ВЕЩЬ"
Киевская улица, 10-12

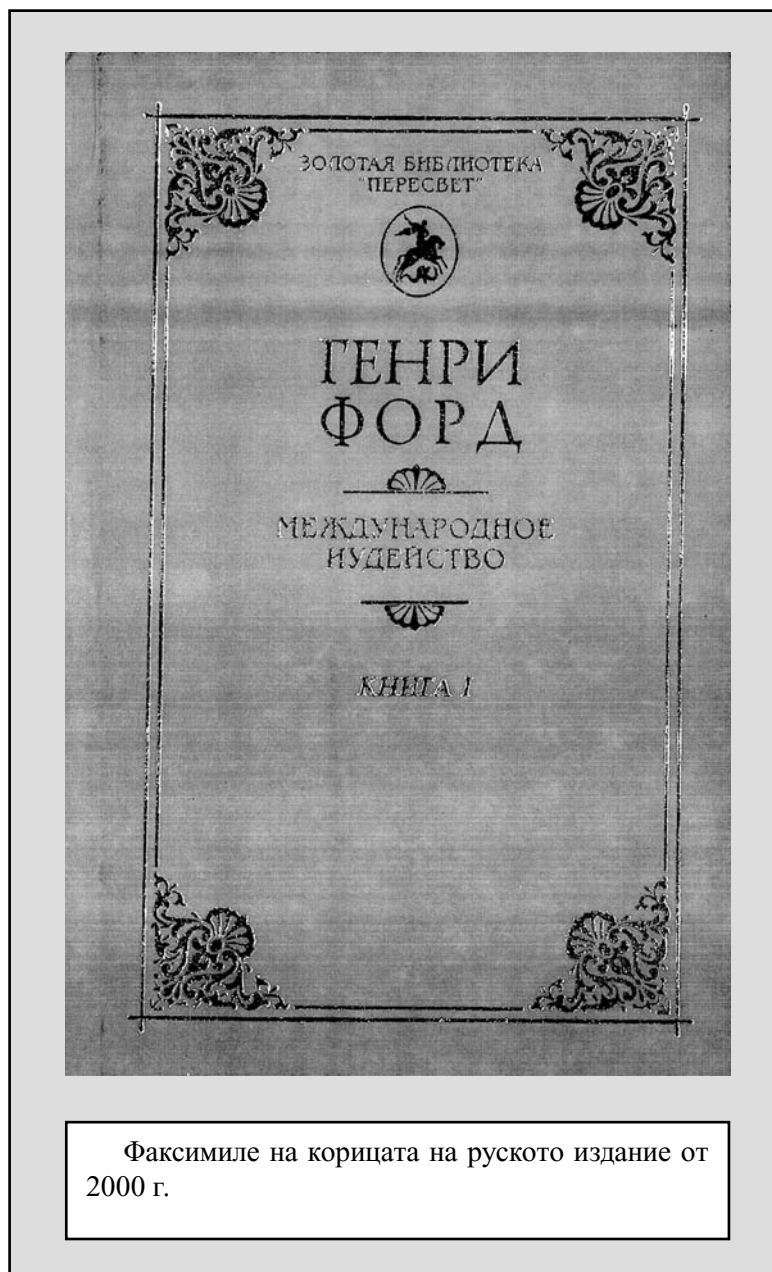
БЕРЛИНЪ 1925

45464

Факсимиле на изданието на руски език от 1925

г.

THE INTERNATIONAL JEW

THE WORLD'S FOREMOST PROBLEM

Abridged from the original as published by the
world renowned industrial leader
HENRY FORD, SR.

Appearing originally in the periodical published by the
Ford Motor Co. "The Dearborn Independent."

Copy prepared for the printer by
GERALD L. K. SMITH
National Director, Christian Nationalist Crusade,

Факсимиле от корицата на американското издание от 1995 г.

ЗАБРАНЯВА СЕ ЕВРЕЙСКИЯ НАЧИНЪ ЗАКЛАНЕ И ПРЕГЛЕДЪ НА ЖИВОТНИТЪ

Една практика, която е подронвала престижа и името на санитарно-ветеринарната наука

Министърът на земеделието г. Д. Кушев е подписал заповед, с която забранява допускането на религиозното клане и месопрегледъ въ кланиците на страната.

Както е известно до днес, по силата на една отживяла традиция, еврейските свещеници извършваха един своеобразен месопрегледъ, при друженъ съ жестокия начинъ за клане на животнитъ.

Одобрениятъ отъ еврейските свещеници месо се подпечатва съ нарочни печати и носи името „Кашеръ“, а неodobреното такова — се наименова „Трофа“ и се забранява да бъде консумирано отъ еврейското население.

Въ нашата страна съществуватъ образцово уредени кланици, въ които се извършва единъ напълно съвремененъ ветеринарно-лѣкарски контролъ върху месото. Едновременно допускане

и на другъ контролъ отъ страна на липа, чужди на всѣкаква научна подготовка по хигиената на месото, бѣ не само излишна но и подронящо престижа и името на нашата санитарно-ветеринарна служба.

По тия именно причини заповѣдата на г. министра на земеделието трѣбва да се счита като напълно навременна и целесъобразна.

Факсимиле на в. „Зора“, 11 юни 1941 г.